

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Univ.-Bibl.

D 3922

Diplen.

Ugeblad f. Herlufsholm.

Nr. 1-16.

1909-1910.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 1. — Torsdag den 30. Septbr. — 1909.

Vort Program.

- 1) **Hver Uge** bringer vi en redaktionel ledende Artikel, som Regel angaaende lokale forhold; dog vil der ogsaa i Vinterens Løb komme Artikler om politiske og andre aktuelle Spørgsmaal.
- 2) **Hver Uge** bringer vi Referater af den forløbne Uges Begivenheder. Vi har sikret os Assistance af en særlig Sportsmedarbejder, en Musik- og Teateranmelder, en militær og en esperantofyndig Medarbejder samt en Specialkorrespondent paa Skolebygningen.
- 3) **Hver Uge** findes paa sidste Side en Oversigt over den kommende Uges Mærkedage.
- 4) **Hver Uge** offentliggør vi et Digt af vor faste Lyriker.
- 5) **Jævnlig** vil der i vore Spalter, forsaavidt Pladsen tillader det, findes Smaaovers i Tilslutning til Ugens Begivenheder.

6. Det er desuden vor Hensigt i Vinterens Løb at interviewe Stedets Notabiliteter.

(Redaktionen forbeholder sig Ret til Endringer i Programmet.)

Indsendte Bidrag maa for at komme i Bladets næste Nummer være Redaktionen i Hænde senest Mandag Aften Kl. 7.

Diplen omddeles hver Onsdag Aften til vore Abbonnenter og koster kun 10 Øre pr Nummer. Naar vi har kunnet sætte Prisen saa forholdsvist lavt, skyldes det den store Tilslutning, vi venter at møde. Alle bør abonnere. Intet tidligere Blad har nogensinde tilbudt sine Abbonnenter saa meget som **Diplen**.

Diplen trykkes i N. P. Christensens Bogtrykkeri i Næstved, og det er unødvendigt at tilføje, at det fremstilles paa den mest moderne Maade. Som Læserne vil se af dette Nummer, er der intet sparet paa den kunstneriske

Udsmykning. Det vellykkede Billede, der pryder vor forside, er udført i A/S. Dansk Reproduktionsanstalt og Holms Reproduktionsanstalt efter et fotografi af Svend Friis Jespersen.

Annonceprisen er 10 Øre pr. Petit-Linje. For stadige Annoncer **Kabat.**

Tegn Abonnement! og faa Deres Ven til at tegne Abonnement. Bestillingsfedlen, der findes Side 3, bedes indleveret **senest Lørdag** i vor Ekspedition paa Gymnasiet.

En Koncert.

I Søndags, mens Regnen øste ned i Strømme og gjorde Tilbørelsen saa trostesløs som blot mulig, var Frk. Beschke-Roedt saa elskværdig at forlyste et eksklusivt Selstøb paa Festsalen med sin Sang. Med stor Liv og Friskhed sang hun, akkompagneret af Organist Wiig og Kompagnens ensformige Blæsten mod Ruden, et Par velkendte danske og norske Sange, der aflokkede Publikum begejstrede og fortjente Klapsalver. Nogle tykke Romancer var mindre velvalgte. Den første var vist ganske tøn, men Teksten desværre aldeles usforstaaelig. „Die Grenadiere“ gjorde Dytte, men egner sig absolut bedst for en Herrestemme. Langt bedre saa for Frof. uen Romancen om „die schöne Sultansdøchter“, der blev sunget baade smukt og stemningsfuldt; dog kunde man atter her klage over uheldig Teksttudtale. — At Frk. Beschke-Roedt endnu har nogle Timer tilbage hos sin Sanglærer, var tydeligt; men at hendes friske, frejdige Stemme havde formaaet at vinde baade Publikums Gunst og Interesse, viste noksom

de Obationer, der slog op om den unge Sangerinde, da den sidste Tøne var hændt.

Trods Klapsalverne lod Frk. Beschke-Roedt sig ikke bevæge til at give et Ekstranummer til bedste, og Salen tømtes lidt efter lidt, og Folk spredtes ad de søndagestermiddagsstille Veje, hvis blanke Pletter krusedes af den evindelige Regn.

I.

Tanker

ved Afsløringen af Mindesmærket for Carl Hall d. 18. Sept. 09.

Bavtaften! Mens Tidens Strømme rinde Skal du staa, et uforgæng'ligt Minde For de sene Tidens Nøve Slægter Om en mandig Menings tro forfægter.

Georg.

Nøddeturen.

Der hengik lang Tid imellem de to Dage, der dannede Høerpunkterne for dette Aars Nøddetursperiode. Mandag 13. Septbr. blev der spurgt første Gang, og ikke før Onsdag 22. Septbr. oprandt Dagen, og i Mellemtiden var der blevet forsøgt adskillige Gange, men stadig med samme Resultat — et Afslag, snart fordi Nødderne ikke var modne, snart fordi Stoven var vaad, og snart fordi den uundværlige Inspektør var bortrejst.

Naa, men endelig Onsdag 22. September fik vi da Nøddeturen. Dagen oprandt med overtrukken Himmel, men lidt efter lidt klarede det op, indtil Solen endelig i Ni-Frikvarteret viste

Undertegnede bestiller herved Abonnement paa „Diplen“ for
 Oktober $\frac{\text{Kvartal}}{\text{Maaned}}$ (hvad der ikke ønskes, bedes overstreget).

Hørlusholm, den 1909

hele sin runde Skibe og varslede, at Dagen vilde blive varm og fri for Regn — rigtig egnet til Røddetur. Kl. $1\frac{1}{2}$ marscheredes der af Sted, og Kl. $2\frac{1}{2}$ var hele Flokken spredt rundt omkring i Stensfoven, hver i Færd med at plyndre sin Bust. Og sikken en Masse Rødder, der var! Vi mindes ikke nogensinde før at have set en saadan Overslod. Den, der kan hufte Røddeturen i Fjor, er sikket ogsaa i Stand til at erindre, hvor glad man da var ved at se en enlig Rød, som man maaste oven i Købet ikke kunde faa fat i — ja, saa besteden var man dengang. Men i Ar! Da gad man slet ikke ulejlige sig, medmindre man kunde faa en 4—5 Stykker ad Gangen. Og trods denne Ubestedenhed kunde man dog faa Rødder nok, og med belspækkede Poser vendte alle tilbage til det traditionelle „Samlingssted“, hvor en ustandselig Summen af „Effen eller ueffen“ lod for ens Øren, indtil alle havde faaet Mad, hvorved Munden stoppedes for en Stund.

Under Spisningen vakte en af Stedets celebre Hunde — ja, vi holder ikke af at nævne Navne, men det er vist ogsaa ganske overskødigt — megen Opmærksomhed og samlede et stort Oplob om sig. — Vidt efter begav man sig paa Hjembejen og naaede lige hjem,

førend den ubehagelige Støvregn begyndte at dale ned fra Himlen, som imidlertid, uden at man havde lagt Mærke til det, var blevet ganske overtrukket. — Da vi kom hjem, erfarede vi følgende

sensationelle Nyhed:

Frl. Sehested havde — saa vidt vi har kunnet faa oplyst — opnaaet Dagens Rekord ved at finde en Samling af 8 — otte — Rødder.

rr.

Et Minde.

Dansen var omme og festen slut,
 Lysene sluktes, som glimted' i Natten,
 Salene tomme — en Rose laa brudt
 og visnet tilbage.

Afstedens bitre Time er slut,
 Stjernerne tindred', og Uglernes Klage
 følger de fage; — Drømmen er brudt,
 kun et Minde tilbage.

Pierrette.

Fra Krigsffuepladsen.

De tre nederste Klassers aarlige Kantonnementsløb finder Sted i disse Dage under Ledelse af Generalerne G. Blechingberg og C. Lütichau. Fra vor militære Medarbejder,

Til

Ugebladet „Diplen“'s Ekspedition,

Herlufsholm Gymnasium.

som vi straks sendte til Krigsstuepladsen som speciel Korrespondent, har vi modtaget følgende:

24. Septbr.

Partiet Blechingberg tog Opstilling ved Snoghøj, medens Fjenden stillede i Raadmandshaven. Større Sammenstød fandt ikke Sted. Blechingberg rykkede gennem Kohaven, svingede gennem Alléen og vilde overfalde Fjenden, naar denne rykkede over Gangbroen ind i Nyhave; men paa Grund af det al for lidt udviklede Spejdersystem (en Fejl, der begaas hvert eneste Aar) opnaaedes ikke engang Føling med Fjenden, som kun foretog et mat Fremstød i Retning af Hvalvingebroen.

Ingen af Officererne fra foregaaende Aar saas blandt Tilskuerne.
Korporal.

Advarsel.

I disse Dage ser man en Mængde af de mindre Disciple gaa rundt med store Salbeklatter i Ansigtet, og der gaar vilde Rygter om, at det er en meget ubehagelig Hudsygdom. Disse Rygter ser vi ogsaa i Stand til at demtere; selvselgelig kan Sygdommen i sig selv være ubehagelig nok, men den menes at stamme fra overdreven Rydelse af u m o d e n F r u g t. Da Sygdommen er meget smitsom, kan vi derfor kun raade vore Læsere

til, saalænge Epidemien varer, at stikke de let kendelige Patienter — medmindre man maatte ønske nærmere Bekendtskab med „Amerikoljen“.

— n.

Den kommende Uge.

Søndag 3. Oktober: Christiansborg Slots Brand 1779.

S. Friis Jespersen og Kj. Larsen Fødselsdag.

Mandag 4. Oktober: Th. Jungerfen.

Tirsdag 5. Oktober: J. Hedemann Baagøe.

Annoncer.

Onsdag den 6. Oktober Kl. 6 afholder foreningen „Fri Idræt“ Generalforsamling paa Læsesalen.

Bestyrrelsen.

Bøger fra „Frem“ og „Gylden-
dals Bibliotek“ Kaffes
antikvarisk til u hørt billige Priser. —
forlang Prisliste.

A. V. Knudtsen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 2. — torsdag den 7. Oktbr. — 1909.

Badningens flytning.

*** Forhandlingerne om at flytte Skolens to ugentlige Badetimer til heldigere Tider paa Dagen synes at være strandede paa et eller andet Står — vi ved ikke hvilket. Det er kedeligt, thi her er et Punkt, hvor en Forbedring i høj Grad er ønskelig.

Manglerne ved den nu værende Ordning (Tirsdag og Fredag Kl. 11—12) er iøjnesaldende nok. Timen fra 11—12 er den eneste samlede Fritid, vi har, mens det er lyst, og paa de Dage, da den berøves os, er ikke blot al Sport udeluft; men mange, der ikke dyrker Sport, kommer paa Grund af Badningen overhovedet ikke ud i frisk Luft de to af Ugens syv Dage.

For at raade Bod paa disse Mangler fremsatte Hr. Hammershaimb et Forslag, der gik ud paa at lægge Badning og Middagsbord $\frac{1}{4}$ a $\frac{1}{2}$ Time senere og ved Badningen begynde med

1. Kl. og gaa opester. Derved vilde opnaas, at der blev Lejlighed for de to—tre øverste Klasser til at spille Fodbold ogsaa Tirsdag og Fredag og saa endda saa Bad ovenpaa. Det kunde synes fristende; men en lidt nærmere Betragtning vil straks vise, at Forslaget for alle andre end netop disse saa Fodboldspillere bethder ugentlig tilbagevendende Ubehageligheder, uden at der ved opnaas en Forbedring i de ikke fodboldspillende Disciples Kaar. Thi ikke blot vil Fru Hertz og hele Køkken- og Tjenerpersonalet saa Væbærligheder deraf, men ogsaa d'Her. Oberlærere Haskelager og Hansen, Adjunker Gøtzsche, Thomsen, Ferdinand, Mikkelsen, Bang, Smith og Hammershaimb, Organist Wiig og Fruerne Gøtzsche og Wiig.

Langt bedre vilde det være, om Badningen kunde lægges mellem 6—7 om Aftenen; det vilde ingen Forsthrelse bringe, og

det vilde da hver Dag være muligt baade for store og smaa at spille Fodbold og komme ud i Luftten. Dette Forslag har imidlertid mødt en ubegribelig Modstand paa højere Steder, fordi det nødvendiggør Indlæg af Gas i Vadehuset og ekstra Løn til Anders. Ingen af Delene skulde dog synes uoverkommelig, og da det er indlysende, hvor store Fordelene denne Ordning frembyder i Sammenligning med baade den nuværende og den foreslaaede, saa skal de øjeblikkelige Uanskeligheder overvindes, for at vi kan opnaa et varigt Gode.

Uf en Telefonsamtale.

— Hallo! God Dag, kære Tante! Jeg maa desværre meddele Dig, at jeg ikke kan komme i Aften, jeg er kommen 2 Gange for sent til Bordet.

— Hvad mener Du? Skulde det virkelig være nok til at forbyde Dig at rejse! Du vil vist narre mig, Du har vist bedrevet noget slemme, og det vil Du ikke sige.

— Nej, Tante, det er, som jeg siger. Hele Grunden er, at jeg er kommen 2 — to — Gange for sent til Bordet.

— Det er jo en umenneskelig haard Straf for saa ringe en Forseelse at ødelægge en Lørdag Aften for Dig, det er der virkelig ingen Mening i.

— Jeg gav Dig gerne Ret, Tante, men det er stridende mod Etablissemmentets Mand at gøre Indsigelse. Alt her er ordnet

efter højeste Visdom, og vi har kun tabt at være bort Klag.
— Havde Du ikke gyldige Undskyldninger?

— Det nytter ikke, her gælder ingen Undskyldning; vi har at møde til Tiden, og kan vi ikke, saa skal vi alligevel.

N u t.

Dalsedrømme.

Du favre, fortryllende Pigel!
træd Dansen med mig!
Hør Musikkens Brusen, lyt blot dertil!
Drager den Dig?

Læg tillidsfuldt i min stærke Arm
din spæde ind;
som Roserne ved din snehvide Barm
bluser din Kind.

Ja hvil dig, du dejlige, trygt i min Arm
i den svævende Vals;
jeg kysser din Læbe saa sølmande varm
og din blændende Hals.

Bayazzo.

Lyn-Interview.

Vi træffer Stolens Rektor og benytter Lejligheden til at faa et Spørgsmaal, der sikkert er af stor Interesse for os alle, besvaret.

„Forholder det sig rigtigt, hvad der fortælles, at der i den nærmeste Fremtid vil indtræde nogle Forandringer i Spisereglementet?”

„Ja det er rigtigt nok. Der bliver nogle mindre Ændringer.”

„Hvori bestaar de? Det er forhaabentlig Mandags-Oksesøtegen, det gaar ud over.”

„Ja, I faar ikke slet saa meget Oksekød som tidligere.”

„Og de andre Forandringer?“

„Suffer jeg ikke i Øjeblikket. Men forøvrigt, mens jeg nu er i Gang, lad mig saa fortælle den aller sidste Nyhed.“

„Vi er meget spændte.“

„Om nogle Uger faar vi her ved Skolen en Lærerinde!“

Bort Ansigt er eet stort Spørgsmaalstegn.

„Ja, det er ganske vist! Og hvad tror I, hun skal undervise i?“

„Vi skal da vel ikke til at lære Haandarbejde?“

„Nej, men Venarbejde!“

„?“

„Ja, hun faar kun de tre nederste Klasser, og hendes Timer falder mellem 6 og 7 om Vinteren.“

„Naa, ja! Mange Tak for Oplysningerne! Saa er vi med!“

Hvad vi ogsaa antager, at vore Læsere er, men skulde det mod Forventningen ikke være Tilfældet, saa kan vi hderligere oplyse, at man faar god Brug for Færdighed i hendes Fag om en Maanedstid eller saa.

rr.

Vi har fra anden Side erfaret, at den nye Danselærerinde hedder Frk. Bahl.

Red.

Svampe.

Vi har altid Respekt for gode Ideer, saa meget mere, som man ikke falder over dem hver Dag; derfor er det os en Glæde at anmelde den Udstilling af Svampe fra Skov og Mark, hvormed Adjunkt Ferdinand Søndag 3. ds. prydede Monterne paa Musæet. Hr. Ferdinand havde alt i nogen Tid slysket med denne udmærkede Ide, og vi skylder kun det mislige Vejr, lig denne Aarstids fortvivlede Veksen

mellem Kulde og Regn, at først denne Dag blev den udvalgte. — Fra den tidlige Morgenstund brimlede de nærliggende Skove af Svampejægere, og Jverer maa have været stor og Dykken med; thi allerede i Formiddagens Løb laa Masser af Svampe i maleriske Rhynger paa det grønne Mos, ca. 90 Arter ialt.

Kl. 2 blev der aabnet for Publikum. Besøget var stort, og det stortede ikke paa Lovord fra de tætte Rhynger omkring Monterne, som de mange nydelige unge Damer gjorde blot end mere maleriske.

Der er ingen Tvivl om, at den smukke Udstillings energiske Iværksætter med god Grund kan være glad over dette Resultat af en Søndags møjsommelige Anstrængelser, og vi kan med forventningsfuld Spænding glæde os til, hvad nye Overraskelser Hr. Ferdinand vil byde os.

L.

Paa Udfig.

Konfirmation. Ved Konfirmationen i Herlufsholms Kirke i Søndags blev 9 Piger og 6 Drengene konfirmerede. Pastor Schambye udtalte i sin Prædiken Ønsket om at se mindst 500 Menneker i Kirken hver Søndag, hvad der i Betragtning af Kirkens 400 Siddepladser synes os lidt rigeligt.

Ulykkestilfælde. Spørgsten krævede i Torsdags to Ofre, idet K. Ewald faldt i Fodbold og bestidigede sit Knæ, der led af en gammel Skade; han kan nu desværre ikke mere hde Skolen sit værdifulde Bidrag paa Fodboldspilletets Omraade. Keiser-Nielsen faldt samme Dag og fik Brud paa sit venstre Nøgleben; han er dog nu paa Grund af sin so-

lide Konstitution snart helt helbredet. Spandet slog Onsdag sin Finger ret alvorligt i Kriclet, og Holstein har faaet en Finger af Led.

F i n t B e j o g . Forleden samlede en i „Start“ svømmende Genstand en Del Opløb, og man diskuterede, hvad det kunde være. Oberlærer Hansen, vor største Jagtautoritet, kaldte den en Krikand; Adjunkt Ferdinand mente, at det var en Sappe-dykker. Rektor Bache anslog Væsenet til — en Træklods.

U d b y t t e . Oberlærer Hansen var forleden Dag paa Jagt og kunde godt have studt noget.

K i k .

Fra Krigsskuepladsen.

Tirsdag 28.

Partiet Blechingberg tog ligeledes i Dag Offensiven og rykkede fra Samlingspladsen i Raadmandshaven over Gangbroen gennem Rnhave og tog Stilling i Alleen ved Organist Wiigs Bolig med Front mod Rnhaven. Stillingen var her ikke sikret paa højre Fløj, hvorved Tjendens Opmarsch loblig sent observeredes.

Tjenden rykkede rasl frem, indtil han saa, at et afgørende Slag var uundgaeligt. Partiet Büttichau burde straks have taktet sig i Jlden, saa var Udsaldet blevet et andet. Efter en ti Minutters hidsig Kamp var Kampen afgjort til Fordel for Blechingberg. Kampen overbæredes af mange interesserede Tilskuere; vi nævner: Zahle, Spøhr, Nordentoft, K. Jesperen, Dreher, Elgaard og vor yngste Medarbejder.

K o r p o r a l .

P e r s o n l i s t e .

Onsdag 29.

General Büttichau har Dags Dato

fratraadt Kommandoen, der er overdraget Hoffmann.

K o r p o r a l .

F o r b i ?

Øvelserne er paa Grund af Pesten udsat paa ubestemt Tid.

K o r p o r a l .

Den kommende Uge.

Fredag 8.	Oktbr.:	Prins Harald, f. 1876.
Lørdag 9.	„	Alfred Dreyfus, f. 1859.
„ 9.	„	Holger Drachmann, f. 1846.
Søndag 10.	„	Hr. Wiig.
„ 10.	„	Reserveløge A. Maag.
„ 10.	„	Frithiof Hansen, f. 1861.
Onsdag 13.	„	J Koch.

(Vi beder vore Læsere tilgive, at der i sidste Nummer i denne Rubrik har indsnegnet sig en fejl: Christiansborg Slot brændte 3. Oktober 1884).

Annoncer.

Konsultationstid.

Skolens Læge træffes alle Hverdage Kl. 2¹/₂ præcis paa Sygehuset. Efter Kl. 2³/₄ træffes jeg ikke sikkert.

H. Maag.

Tennisbolde sælges. J. Baagøe.

Bøger fra „Frem“ og „Gylden-dals Bibliotek“ staves antitvarist til uhørt billige Priser.
A. V. Knudtsen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 3 — torsdag den 14. Oktbr. — 1909.

Divisektion.

*** Ordet Divisektion vil for de fleste fremkalde en dunkel Grindring om noget, man engang har læst i en eller anden Dyrbeholdningsberetning om grusomme Videnskabsmænd, der — naturligtvis i fjerne Lande — hensynsløst slaar og slenser i stakkels levende Kaniner.

Nu er Divisektion blevet en Del af et Skolefag; vi afstrøker ordret følgende Uddrag af en Skolebog, der benyttes i Herlufsholm Skoles tre øverste Klasser.

Forord.

...Jeg maa i høj Grad anbefale, at ogsaa de bag i Bogen samlede Forsøg udføres i saa vid Udstrækning som muligt ...

Forsøg.

1. ... Et Frøpar dræbes ved, at Rygraden overklippes lige bag Hovedet med en spids Saks, hvorefter

Hjerne og Rygmarv ødelægges med en stump Naal, der føres ind, først i Hjærnekassen og derefter i Rygmarvskanalen og drejes rundt...

2. ... En Frø dræbes, som beskrevet i Forsøg 1, og Undertæben med Tungen fjernes...
13. En Frø bedøves med Uter. Hjertet lægges blot fra Bugfiden, idet den store Vene i Bugens Midtlinie staaes, og Hjærteposen klippes op. Man ser nu Hjærtets Bevægelser og Blodets Strømning meget tydeligt. Frøen maa dræbes, inden den vaagner af Bedøvelsen.
15. Mikroskopist Jagttagelse at Kredsløbet foretages lettest paa en Galetudsse, der vikles ind i lidt fugtigt Filtrepapir, saaledes at noget af Halen er fri, og lægges paa et Objektglas. En Frø maa bedøves og anbringes paa en Korkplade med et passende Gul.

hvorover Svømmehuden kan spændes ud med et Par Naale.
...

16. En Frø dræbes paa sædvanlig Maade ...
18. ... Har man nogle Limer i Forbejen indsprøjet lidt Gær i nogle Draaber Vand under Frøens Hud, finder man ...
31. En Frø dræbes paa sædvanlig Maade. ...

32. Paa en Frø overlippes Rygmarven lige bag Hovedet, hvorefter dette med Undtagelse af Underkæben fjærnes. Frøen ligger derefter slapt hen. Den kan intet føle og gør ingen Bevægelse af sig selv.

Hænges den op ved Underkæben, og anbringes et lille Stykke Filtrepapir, dyppet i stærk Eddike, et eller andet Sted paa Kroppen eller Lemmerne, viskes det straks bort ved hensigtsmæssige Bevægelser — ordnes Refleks. (Efter hvert saadant Forsøg bør Frøen skylles af med Vand, for at Irritationen ikke skal vedvare og forstyre de følgende Eksperimenter). Knibes Frøen i et Ben, eller dyppes Spidsen af en Taa i Eddike, trækker den Benet til sig. Overklippes Rygraden bag Skulderbladene, og odlægges det afklippede Stykke Rygmarv med en stump Naal, forsvinder Reflekserne fra Forbenene, idet... Det lykkes oftest ikke Frøen at vise et Stykke Eddikepapir bort. Benet løstes, hvis en Taa dyp-

pes i Eddike, men det samme sker, hvis et lille Stykke Eddikepapir lægges paa Rygsiden af Foden.

33. En Frø dræbes og klippes midt over bag Forbenene. Indboldene fjærnes. Huden trækkes af lige til Taaspidserne. Præparatet hænges op. ...
34. Samme Præparat som i Forsøg 33.

Dg disse modbydelige Forsøg udføres her paa Hørlusholm; man berøver sine Medskabninger Livet for at vise nogle Skoledisciple, hvordan Frøernes Fimrehaar virker.

Fri Idræt.

Foreningen „Fri Idræt“s Generalforsamling i Onsdags, hvor 30 Medlemmer havde givet Møde, blev meget bevæget. Trods Dirigenten, Hr. Adjunkt Ferdinands dygtige Ledelse, kneb det at holde de liblige Gemytter i Tømme. Paa Dagsordenen stod nemlig det store Spørgsmaal om Foreningens Opløsning eller Bestaaen. D'Her. Adj. Thomsen og Ferdinand talte begejstret for Foreningens Bestaaen. Hr. Thomsen foreslog at lave et Friluftsgymnasium paa Sportspladsen — en Idé, der oaf. meget Bisald. Gymnasiaft Larp talte ud fra et meget pessimistisk Standpunkt; han var den eneste kraftige Taler — nej, lad os dog ikke glemme Gymnasiaft Zahle, som dog blev valgt til Sekretær — der var mod Foreningens Bestaaen. Efter forskellige Udtalelser om, hvad Foreningen burde tage sig af, fikred man un-

„Na ja, saamænd; 4—5 Mil om Dagen var det længste; men det var ret trættende, idet en stor Del af de 5 Mil var paa Stenbroen i København, hvilket jo trætter betydelig mere end almindelig Vandbej.“

„Var det Deres sidste Indkaldelse?“

„Nej, jeg skal ind igen om to Aar; men saa er jeg ogsaa færdig.“

„Det maa da ellers ikke være saa fedeligt!“

„Nej, det er saamænd meget interessant; men man er jo alligevel glad ved at blive færdig!“

„Selvfølgelig! Naa, maa vi takke, fordi De ikke er blevet utaalmodig over vore mange Spørgsmaal!“

„Jeg be'r!“

Hvorpaa vi traf os tilbage.

r r.

Paa Udfig.

Udflygt.

Familien Wiig og Hr. Adjunkt Schmidt foretog i Torsdags en Udflygt pr. Gylle til Karrebæksminde. Fru Wiig stødte sammen med Hr. Schmidt, der saldt og slog sig lidt. Man trøstede sig med en bedre Middag paa Karrebæksminde Badehotel.

Ravneporandringer

D'Hrr. Gymnasiafter L. Reiser Nielsen og B. Olsen har af h. M. Kongen faaet henholdsvis Bindestrøg og Forandring af Ravnep Olsen til Hage med Tilladelse til at bære samme.

Besøg.

Fhv. Operasangerinde Frk. Dons, der bl. a. vil erindres fra hendes Optræden i „Carmen“, var i Søndags Gæst hos Fru Sehested. 7. Klasse's Grammoson spillede „Toreadorens Sang“ hele Dagen.

Rif.

Sport.

Fodboldkamp.

Den overrassende Lørdag i det straalende Vejr i Torsdags benyttedes til en i Hast arrangeret Fodboldkamp, VII. + IV. ctr VI. + V.

Kampen begyndte Kl. 2¹/₂; VII. Klasse viste straks sin Overlegenhed og fik i Løbet af kort Tid deres første Maal. Mod Halblegens Slutning fulgte det andet, medens VI. og V. trods flere Skud ikke opnaaede at faa placeret Bolden i det Net, der burde have været bag Maalet.

I 2den Halvleg fik VII. deres 3die Maal.

Spillet var gennemgaaende daarlign; der mangler megen Træning, før vi kan stille et Hold, der kan maale sig med sidste Aars. Og endnu et: hvorfor skal der spilles saa haardt, som der blev i Torsdags, naar Spillet bliver langt bedre og finere, hvis vi aflægger denne Vane.

Dips.

Den kommende Uge.

Fredag 15. Oktober: Carl Ewald, f. 1856.

Lørdag 16.—Onsdag 20. Oktober: Oktoberferie.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

der megen Støj til Afstemning om, hvorvidt Foreningen skulde opløses eller ej. Med den aldeles overvejende Majoritet af 26 St. mod 4 blev det vedtaget, at Foreningen skulde fortsætte sin Virksomhed med fornyet Kraft!

Den nye Bestyrelse kom til at bestaa af Elgaard, Fmd., Zahle, Sekretær, og Hr. Adj. Thomsen. Denne Bestyrelse har en stor Opgave liggende for sig; men vi haaber, at det maa lykkes at føre den godt igennem. „Where there is a will, there is a way“.

C o o f.

Efteraar.

Disnet er de grønne Skove,
og de gule Blade slager,
daler tyft mod Bækkens Døve,
danser paa den øde Sti,
dækker Blomster blege risne,
før den hvide Vinter isne
vil den Jord, de slumrer i. —

Men som vilde Skoven sidste
Gang, før Dødens Haand den kolde
kryfter den, i Praagt udfolde
alt, hvad skønt den snart skal miste,
spejler den de brede Kroner
dybt i Aaens blanke Strømme;
Efteraarets gyldne Toner
favner dem som soundne Drømme
om de skønne Sommerdage,
om de glade Fuglefange,
som fo'r hen og lod tilbage
trøstesløse øde Dange

Bayazzo

September-Krigen.

September-Krigen for i Aar er holdt op, og alle de gæve Krigere er nu vendt hjem, hver til sit.

Saa snart Hr. Adjunkt M i c h e l s e n, der jo som bekendt har været indkaldt i Aar, i Lørdags var vendt tilbage hertil, sendte vi en af vore Medarbejdere ned for at høre lidt om Manøvrerne.

Interview.

Vi banker paa, og straks lyder et taktfast „Kom ind!“ ud til os.

„God Dag, Hr. Michelsen, og velkommen tilbage!“

„Mange Tak!“

„Naa, De er jo aabenbart ikke blevet skudt — men har De selv faaet gjort det af med mange?“

„Det ved jeg saamænd ikke — men det har jeg nok.“

„Ja, vi tvivler ikke om det. Til hvilket Parti hørte De?“

„Jeg hørte til Kronprinsens eller, som det kaldtes, Vestpartiet, hvis Opgave det var at angribe København.“

„Naa, lykkedes Angrebet saa?“

„Det faar vi menige ikke Spor at vide om; thi til Kritikken, hvor det afgøres, har vi selvfølgelig ikke adgang; det er kun de højere Officerer, der deltager i den.“

„Hvor opholdt De Dem mest under Manøvrerne?“

„Omkring Hedehusene.“

„Natmanøvrer?“

„Kun een Gang!“

„Hvordan var Vejret?“

„Jævnt godt! De maa jo huske paa, at selve den store Manøvre kun varede 4 Dage; de øvrige gik med til Felttjeneste i Københavns nærmeste Omegn.“

„Havde De nogen lange Marscher?“

Diplen

Ugeblad for
Hertussholm

Nr. 4. — torsdag den 21. Oktbr. — 1909.

Divisektion.

Det har ojsensynlig været Hr. ***'s Mening med Artiklen „Divisektion“ i Nr. 3 at fremkalde en Uvilje hos Læserne mod Divisektionen, som af Hr. *** anses for raa. Den gode Hr. ***'s Begreber er vist paa dette Punkt en Emule i Uorden; thi han ved ikke, hvad Ordet V. betyder. Divisektion er: videnstabelige Forsøg foretagne paa levende Dyr, hvorved disse tilføjes Begrebsbestadigelse. Kun 3 af Forsøgene udføres paa levende Dyr, som tilmed er bedøvede, hvorved de absolut intet mærker. Alle andre Forsøg er paa døde Dyr. Mod Forsøg paa levende Dyr kan siges, at Dyret kunde vaagne op under „Operationen“. Denne Indbending kan man nu kun gøre, naar man viser Vedkommende, som udfører Forsøget, sin hele Mistillid.

Førøbrigt, efter Artiklen at dømme, skulde man tro, at Hr. *** mener,

det raa ligger i de døde Dyrs Behandling. Hvis han ikke mener det, hvorfor saa afstraffe saa mange Forsøg til ingen Nytte? Thi intet Menneske kan da hverken finde noget raat eller brutalt i, at man stærer Underlæben af en død Frø, krænger Huden af den eller putter den i Eddile. — Og for at gøre Artiklen mere virkningsfuld (Forsfatterens egne Ord), saa nævner han 2 Gange, at „en Frø dræbes paa sædbanklig Maade“. Et andet Sts. paa Fjldetalk: „Samme Preparat som i 33.“ Alt dette Fjldetalk har kun gjort den i Forvejen mishækkede Artikel end mere mishækket. — Det er galt at dræbe Dyr til ingen Nytte; men har man Nytte af det, saa kan der intet indvendes mod V. Har man da Nytte af V. som Skolefag? Herpaa bør svares absolut benægtende; og i dette ene Punkt, at V. som Skolefag bør forkastes, er jeg af samme Mening som Hr. ***.

Men Hr. *** kunde have givet sin

Mening tillende i færre Ord og uden dette „Uftryk“.

— n.

*

*

*

Redaktionen kan give den ærede Indsender ganske Ret i hans Betragtninger over det mishykkede i Hr. ***'s Artikel i Nr. 3.

Hr. *** er egentlig saa god, saa god; men han er en stor Klodsmajor, og han er nu efter sin sidste Ubehændighed blevet ansat ved Korrekturlæsningen med strengt Paalæg om kun at skrive Vers, og det kan han ikke. De skulde set ham sidde med brændende Kinder og straalende Øjne, da han skrev den paagældende Artikel; han drømte om at rejse en Storm af Indignation, der skulde gøre en Ende paa Musæumsbygningens Rædsler; det var han nu for klodset til — men

Skylden for, at Artiklen „Bivisektion“ blev forfejlet, ligger udelukkende hos ***, og ikke i det Spørgsmaal, han behandler: De citerede Forsøg er og bliver en Raahed, der, navnlig, naar de findes i en Skolebog, ikke skarpt nok kan fordømmes — blot skal dette besørges af en anden end Hr. ***.

Red.

*

*

*

Vi kan i Forbindelse hermed oplyse, at vi har Grund til at formode, at ikke flere af de citerede Forsøg end det enkelte, der allerede er foretaget, vil komme til Udførelse her paa Hørlufsholm.

Red.

Serenade.

Maanen lyfte Sølvberleg
over vaade Enge —
Ungeføndens Strengeleg
flang med gyldne Strenge
snart i Fryd, snart lyst og bange,
Sønne Klange,
vugged hede Elskovsange
mod den lyse Nattehimmel,
mod de klare Stjerner Drummel.

Søbt i Maanens Sølverspil
stred hun ud saa ride,
lytted' tryllebunden til
Sang'rens Elskovsvide,
lytted snart i Fryd, snart bange
til hans Sange,
havde lyttet saa i lange,
maanelyse, blege Nætter,
fluet over vide Sletter,

hvisket ud sin Sorg og Nød
højt fra Klofrets Tinde;
om forglemmelse og Død
fang de spale Vinde,
boltred' sig med sære Klange
gennem trange,
tafse, stumle Buegange,
fang om hendes bitre Smerte,
fang om hendes knuste Hjerte.

Bayazzo.

Interview

med Hr. Adjunkt Thomsen.

Vi bad forleden Hr. Thomsen om lidt nærmere at udbille den Plan om et Friluftsgymnasium, han havde foresat ved „Fri Idræt“s Generalforsamling, og Hr. Thomsen fortalte med sædvanlig Elstværdsighed om sine Planer:

Det var Hensigten at lægge Gymnasiet ved Sportspladsens nordlige

Ende, begrænset af Vaden og nogle før tillfället opstillede Stærme, aabent mod Sky.

Det er jo en lidt uheldig Tid paa Aaret for en Idrætsforening at „tage fat med fornøjet Kraft“. Der er næsten ikke andet at foretage sig, end at tage Vandstøblerne paa og vandre ud i Landskabet; men der kan her komme Vanstueligheder med at finde et Maal for en saadan Fodtur; Herlovianerne er gennemgaaende mere blaserte end f. Eks. Soranerne, der nylig med Tilslutning af næsten hele Stolen holdt — Natmanøvrer; det kunde slet ikke tænkes her.

— Skylden?

— —!

En anden Vinteropgave for Foreningen var at søge at faa Gymnastiksalen aabnet paa Fridage; Hr. Thomsen kunde ikke forstaa, hvorfor dette udmærkede Vokale skulde være reserveret til Brug i Gymnastiktimerne; men han havde tidligere gjort forgæves Forsøg paa at realisere denne udmærkede Plan, men mødt en saadan Modstand, at han ikke gjorde sig mange Forhaabninger om bedre Held denne Gang. Han vilde gøre et Forsøg, naar han en Gang var forskriftet efter en Gymnastiktide.

— Vi greb Vejigheden til at spørge Hr. Thomsen om, hvordan det gik med Lærernes Gymnastikhold i Aar. Hr. Thomsen var fornøjet over Tilslutningen; han havde haft den Glæde, at en Lærer, der i Fjor havde stillet sig ret afvisende overfor Planen, i Aar havde meldt Delta-

gængelse af dem der skal lede Øvelserne?

„Er endnu ikke bestemt. En Lærer som Hr. Christensen faar vi i hvert Fald ikke. Som han hængte i med os! I Aar haaber vi at drage Nytte af Hr. Michelsens friske, militære Uddannelse. Og Hr. Schmidt maa jo kunne blive en fortræffelig Gymnast“.

— Her afbrødes Interviewet af Hr. Antikvarboghandleragent Knudsen, og vi trak os derfor tilbage.

Pr e s s.

Lygterne.*

Vi har modtaget følgende:

Hblm. 8. Oktbr. 1909.

Her paa Etablissementet findes et særdeles velrenommeret Gasværk med Gasmeister og alt til Faget henhørende. Af Lamper og Lygter findes mange og udmærkede; kun klæber den Mangel ved dem, at nogle ikke tændes, naar der er Brug for dem, og andre overhovedet ikke tændes. F. Eks. findes en Lampe paa Trappegangen til Hr. Oberlærer Hasselagers og 7. Kl.s Kamre; den tændes alt for sent, og det er et rent Vidunder, at alle de, der i Mørket falder paa Trappen, slipper godt fra det. — Gadelygterne tændes overhovedet ikke. Hvorfor mon de da findes? Det vilde være særdeles behageligt, om disse Mangler kunde rettes; thi „Magistratsmaanesfin“ giver nu en Gang ikke meget Øjs.

— n.

Vi sthylder Sandheden og Inspektøren at tilføje, at Gadelygterne fra og med i Dørdags (den 9.), altsaa ef-

*) Forfattet en Uge paa Grund af ***'s Citater.

ter at vi havde modtaget ovenstaaende, har været tændt hver Aften; men det har ogsaa været tiltrængt en lille Maanedstid.

R e d.

Fra Læserne.

Hr. Redaktør! Jeg vil bede Dem optage følgende i Deres ærede Blad:

Det hænder ikke saa sjældent, at der her til Hørlusholm kommer fattige Spillemande, der tænker, at de maa kunne saa noget her, hvor der lever henved 200 Mennesker. Men de tager sørgeligt fejl. Disciplene bruger hellere Pengene til „Smasfer“; hvad de 100 andre bruger deres 2-Dreer og 1-Dreer til, ved jeg ikke. — Jeg tror nu, at man har mere Fornøjelse af at give Spillemandene Pengene, end at bruge dem til „Smasfer“. Spillemandene faar ikke engang en 2-Dre. Disciplene faar omkring de sultne Spillemande og spiser „Smasfer“. — Jh!

h + r.

Paa Udfig.

Vikinger.

Otte Disciple af 4. Klasse har lige indtil Oktoberferien badet i Aaen. De djarbe Vikinger befinder sig udmærket. Temperaturen i Vandet har i de sidste Dage været $9\frac{1}{2}^{\circ}$ Reaumur.

Komedieballet.

Fra særdeles paalidelig Kilde erfarer vi, at Komedieballet er saa godt som fastsat til Lørdag 30. Oktbr. Den gamle Regel om, at man ikke maa danse Lørdag Aften, brydes altsaa stadig.

Ulykkestilfælde.

Jhb. Gangtone paa Hørlusholm Sophie, ogsaa kaldet Sopedde, blev i Lørdags paakørt af en Vogn ved Karrebæksmindedejen i Lille-Næstved. Hun kom ret alvorligt til Skade med sit ene Dje.

„Diplen“

har nu 117 Abonnenter.

R i t.

Musejagter.

Vor Korrespondent paa Skolebygningen beretter om en spændende Musejagt i Hr. Ferdinands Vejlighed, og vi har fra en af vore Abonnenter modtaget en lang, rystende Skildring af en lignende Begivenhed paa et Discipulkammer. Pladsen tillader os desværre ikke at optage Artiklen i dens Helhed.

En Eksplosion

fandt Fredag Aften Sted paa Skolefluen, idet Vinden havde slukket et Gasblus og Gassen var strømnet ud. Da nu G. Vinther strøg en Tændstik, skete Eksplosionen, hvis væsentligste Resultat var, at Gasbluset atter blev tændt.

Junior.

Den kommende Uge.

Lørdag 25. Oktbr.: Sophus Bauditz, f. 1850.

Lørdag 26. — : Fru Betty Hennings.

Onsdag 27. — : Prins Valdemar, f. 1858.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
 Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri,
 Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 5. — torsdag den 28. Oktbr. — 1909.

Fodboldkampen.

5 Maal mod 1.

Fodboldsæsonen begyndte godt og — heldigt; lad os ikke lægge Skjul paa, at der var Held med i Spillet.

Trods Fædres Besøg, trods daarligere Knc og trods højre inner-wings Umulighed var vi vore Modstandere overlegne.

Næstvederne overraskede os straks ved at sætte en vældig Fart op; saa vi troede, vi havde fundet vore Overmænd, og under hele Kampen var deres Spil bedre end det, de tidligere har vist paa vor Bane. Men Sammenspillet er deres svage Punkt, og derfor tabte de. Begyndelsen har vel gjort Herlovianerne nervøse, deres Angreb blev usikkert, og alt for mange gode Chancer gik tabt. Først efter en halv Times Kamp kom det første Maal, Næstveds eneste. Stor Forsættelse hele Banen over! De smaa troede, at vi allerede havde tabt; en

af dem løb hjem af Stræk. Men Halvleg sluttede med to Maal i vor Favn. At det varede saa længe, inden vi fik Maal, var forwards Skyld; de havde Angreb nok, men Bolden kunde de ikke faa ind, og navnlig venstre inner-wing satte Nørd i at brænde Maal. Der manglede i det hele taget Sikkerhed i Skydningen; den maa Spillerne øve sig meget i inden Vinterødkampen; hurtigere og sikrere Skud! — ellers faar vi ikke noget ud af Angrebet.

I 2. Halvleg var vi overlegne og fik 3 Maal. Næstvedernes Angreb var ret faa og ikke farlige.

Herlovianernes Sammenspil var ganske godt; det har dog været bedre somme Aar. Det er en væsentlig Fejl, at flere af vore forwards ikke spiller sammen med deres halfbæk (det gælder navnlig venstre wing). Kan en forward ikke faa Plads eller No til at styde, saa skal han give Bolden tilbage til halfbæk; derved gør han sig fri for sin Modstander,

og halfbælt skal nok igen give Bolden frem til ham. En anden slem Fejl er det, at back's ikke placerer Bolden nøjagtig. I Søndags var det vor venstre back, der ikke placerede, — han sparlede, som om det blot gælder om at faa Bolden saa langt bort som muligt, op i Allétræerne eller over i Børnehaverne eller i det mindste hen til en Modstander. Højre back var anderledes sikker og beregnende; naar der kommer mere Fart over ham (med saa lange Ben maa han kunne løbe dobbelt saa hurtigt), vil han blive af stor Værdi for Holdet. Hælf-back's og de fleste forwards var rigtig flinke, men højre inner-wing som før sagt ganske umulig: han fik næsten aldrig ordentlig fat i Bolden, gav daarligt over, prøvede ikke at bruge sit Hoved, selv om Bolden var lige paa Panden af ham — han ødelagde meget. Om Maalmanden er der intet videre at sige; den Bold, der gik ind, kunde vel nok have været taget, og helt sikker paa Hænderne er han heller ikke, desuden lidt for langsom til at komme tilbage paa Plads efter et Fremløb.

L. 3.

Straffe.

Har man begaaet en Forseelse, lever man i Angst og Spænding for at faa at vide, hvilken af Skolens forskellige Straffe man skal lide, og om man skal straffes alene, eller om ogsaa ens Forældre skal have deres Del af Straffen, fordi de har fostret saa vanartet en Søn. Lad

os nævne nogle Eksempler paa vore mange forskellige Straffe:

Har 3 Gange ej Du Bordet naaet,
Er Din L ø r d a g Aften gaact;
Gymnastiken med de høje Flipper
Naadigt med en L ø r d a g slipper;
Har en Cigaret Dig fristet,
Har en L ø r d a g Nat Du mistet.

osv.

Den Straf at nægte en Discipel Lov til at tage bort en Lørdag Aften er saa kedelig og bruges i alt for vid en Udstrækning og ofte for Forseelser, der aldeles ikke kan stilles i samme Klasse; det vidner ikke om nogen stor Opfindsomhed, og vi henstiller til rette Bedkommende at tage Sagen nærmere under Overbejelse for muligt at faa rettet dette Misforhold.

R u f.

Danseundervisningen.

Interview med Frk. Vahl.

I Torsdags begyndte Frk. Vahl sin Danseundervisning paa Gymnasiumslokalet. Efter første Time havde vi Lejlighed til at velkomne et Par Ord med Frøkenen, og vi bad hende udtale sig om sit Første-Indtryk af sine nye Elever.

— „Oprigtig talt“, begyndte Frk. Vahl smilende, „er jeg blevet stuffet. Der er ikke den Disciplin i 3. Klasse, som jeg er vant til hos mine andre Elever; men nu ved jeg det jo, og saa maa jeg tage fat paa en anden — og striktere — Maade. Jeg havde haabet, det ikke skulde blive nødvendigt, og maaste bliver det heller ikke i de to nederste Klasser. Skont man skulde jo egentlig vente, at 3. maatte

Andreas Kjærulff Hasselager.

1845 — 1. Nov. — 1909

I Sønder Næraa Præstegaard paa Fyn, ikke langt fra Roskø og N. M. Petersens Fødebyer, fødtes der den 1. November for 64 Aar siden en sød lille Dreng. Drengen, der i Daaben velsignedes med det vakkende Navn, der som Oberstrif pryder dis-

se Linjer, trivedes vel, fik et langt, ghlødent Skæg og blev en rar, gammel Overlærer.

Han dimitteredes 1864 med 6 og 7 mg fra Odense Kathedralskole samtlig med Prof. Gertz og Prof. Paludan, to meget dygtige Mænd, af hvilke den ene nok skal have været Nr. 1 og den anden Nr. 3, medens Hasselager var Nr. 2. 1870 tog han philologist-historisk Skoleembedsøksamen og ansattes samme Aar her ved Skolen. Bort Billede viser ham som nybagt „Smaahører“. Allerede 1882 blev han fgl. konfirmeret Overlærer. Hans Undervisningsfag har i de snart 40 Aar, han har været knyttet til Herlufsholm, været Historie, Geografi, Dansk og Oldnordisk, Græsk, Latin og Lykt og desuden har han siden 1887 bestyret Skolens Bibliotek og har haft Inspektion i over 36 Aar.

Naar Overlærer Hasselager paa Mandag sætter sig i sin Lænestol med sit Midderkors (af 1895) paa Brystet og sin Kvif ved Fødderne, og kaster et Blik tilbage paa den svundne Tid, vil han finde, at alt var saare vel, og i de mange Dyksøftninger, der paa Højtidsdagen vil strømme ind over ham fra nær og fiern, vil han se et Vidnesbyrd om, at andre tænker det samme.

Hermed til Dykke!

være den fornuftigste af mine Klasser”.

Vi havde endnu et Par Spørgsmaal paa Læberne: men Frøkenen bethedede os ved et elskværdigt Nik og en fortryllende Haandbevægelse, at Audiensen var forbi, og vi gik bort, lykkelige ved en Tanke, der bedst udtrykkes med en let Omfribning af Koranens Ord:

Her er kun een Fek. Vahl, og vi hendes Interviewer.

P r e s s e.

Sport.

Fra Latinstolen i Nykøbing F. modtog Hr. Overlærer Hansen for en

Uges Tid siden en Udfordring til en Fodboldkamp Søndag 31. ds. Udfordringen blev imidlertid afflaaet, fordi Spillerne efter Valnattens — nej undskyld: Valastestens — Anstrængelser ikke kunde taale at rejse saa „langt“ (ca. 2½ Times behagelig Jernbaneførsel). Kampen bliver rimeligvis spillet til Foraaret.

Virkerødkampen er fastsat til den 7. November.

V i b s.

Paa Udfig.

Bryllup.

Gangpige paa Herlufsholm, Gerda Hansen, vies Lørdag 30. ds. til en ung Mand fra Bridsløse.

De høje Flipper.

Det forlyder rygtevis, at en Gymnast i Skolens øverste Klasse har tildelt Rektor Bache ½ Duzin høje Flipper med Tilladelse til at bære samme.

Nyt Prospektort.

Fra Boghandler Simon har vi til Anmeldelse modtaget et smukt udgjort Prospektort af Skolen, der gaar fra Middagsbordet. Kan saas paa Begejsten hver Dag.

45 Aarsdagen.

Paa Lørdag 30. Oktober er det 45 Aarsdagen for Fredslutningen i Wien. Der er siden den Tid løbet meget Vand i Hæbet, men endnu er dog ikke den tapre Kamp for Sønderjyllands Frihed glemt.

Skaarde.

Fleve Gymnaster, der havde glædet sig til en hyggelig Aften i Familiens Skød den første Dag i Oktoberferien, blev i høj Grad skuffede, idet Skolens Rektor med Smil paa

Læben bød dem blive her til Søndag paa Grund af, at Døren til Spisefalen 3—4 Gange var blevet lukket for deres Ankomst, hvad de selvfølgelig var uden Skyld i.

Besøg.

Organist Tscherning gæstede Lørdag og Søndag Herlufsholm, overværede Fodboldkampen og tegnede Abonnement paa „Diplen“.

R i k.

Den kommende Uge.

Lørdag den 30. Okt.:	Komedie og Bal.
— — 30. —	A. Elgaard, f. 1891.
— — 30. —	J. Forchhammer, f. 1892.
— — 30. —	Sv. Clausen, f. 1893.
Søndag — 31. —	Dronning Louise, f. 1851.
Mandag den 1. Nov.:	Overl. Hasfelager, f. 1845.
— — 1. —	Gasmester Jensens 25-Aars Jubilæum.

Annoncer.

„Fri Idræt“ afholder Fredag 29. ds. Kl. 6 paa Læsesalen ekstraordinær Generalforsamling. Bestyrelsen.

Bøger fra „Frem“ og „Gylden: dals Bibliotek“ staves antikvarisk til uhørt billige Priser. U. V. Knuhtsen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.
Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri, Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 6. — torsdag den 4. Novbr. — 1909.

Hjælpeprogsideen.

† I de ældste Tider, ved vi, at alle Folk har talt samme Sprog, men at denne Herlighed kun varede, indtil Menneskene begyndte at bygge Babelstaaet; og ikke saa snart var Sprogforvirringen begyndt, førend Menneskene straks kom i Strid med hinanden, og de forstod da, hvad det var for et Gode, der var blevet dem berøvet.

Men naar man allerede den Gang sølte Savnet af et internationalt Sprog, saa kan man ikke undres over, at vi nu i betydelig højere Grad føler det, nu, da Samkvæmmet mellem Nationerne er blevet mange Gange større. Ganske vist har der jo i Mellemtiden været enkelte Sprog, som er naaet ud over en stor Del af Jorden, og som er blevet benyttet ved internationale Sammenkomster, f. Eks. Latin og Fransk. Men intet af disse Sprog ejede, paa Grund af deres indviklede Konstruktion, Betin-

gelsen for at blive virkelig internationale. Nu til Dags er Engelsk det Sprog, der nærmest har Betingelserne for at blive Verdenssprog; men ogsaa det er for svært, og i hvert Fald er dets Udtale en saadan, at der ikke er megen Udsigt til, at alle Jordens Folk vil kunne udtale det blot tilnærmelsesvis ens. Og er der virkelig nogen, der tror, at Englands Rivaler vil anerkende Engelsk som internationalt Sprog? Men da der endnu ikke er noget egentlig anerkendt Sprog, maa man altsaa lære i det mindste de tre Sprog: Engelsk, Fransk og Tysk, og hvor lang Tid, det tager, ved jo enhver. Men der er sikkert alligevel mange herude, som i hvert Fald for Øjeblikket ikke vilde undvære den Smule Engelsk, de kan. Hvis man nu kunde nøjes med et lære eet Sprog, ved Hjælp af hvilket man kunde sætte sig i Forbindelse med alle Jordens Folk, ja, da vilde Idealet være naaet, og et saadant Sprog er Esperanto, idet det op-

fulder alle de Betingelser, der maa tilles til et Verdenssprog. Vi skal i en senere Artikel komme tilbage til dette Sprog.

„Abefatten“.

Der var Liv i Festsalen hin 30. Oktober, da „Abefatten“ gik over Brædderne. De havde smilet, de gamle, strenge Forstandere paa Væggene, om de kunde, henrykt ved at lade Skiffet glide ud over en saadan Forjamling af værdige Honoratiores og skønne Damer. Nu straaede imidlertid blot deres Gulddrammer om Kap med de huse Valtoiletter, indtil Glansen brat forsvandt og Orkesteret, udvalgt blandt Skolens violinkyndige Ungdom, intonerede Forspillet, en lille Potpourri af „Abefatten“'s Sange, indlunderet af Organist Wiig, der selv ledsagede paa Flygel og afkom-pagnerede de agerende. — Tæppet gik op. Da de smaa Vanfeligheder var overstaaet, der plejer at flæbe ved de første Øjeblikke, var det en Fornøjelse at se, med hvilken Friskhed, ja Rutine flere af Skuespillerne forstod at bevæge sig paa Scenen. Dog manglede Hr. Vinddal især ved sin første Tilshuekomst, meget af den Uthungethed, der kræves af den svære Rolle. Han kunde ved flere Lejligheder være mere om mod sin Margrethe, men ombøndt sunget mindre sentimental. Desuden slap han vel let i Br af sit Skærmbrædt; lidt synligt Minespil vilde her være paa sin Plads. — Hans Margrethe klarede sin vanfelige Rolle helt godt, bedre end vi saa mange Gange har set paa vor Scene. Hun forstod saaledes den ellers svære Kunst at anbringe sine Arme, Hænder og hele Person paa meget passende Maade.

Hendes Sang havde sin Force i Fortæ. — Det maa ikke være let, som Frk. Sørensen, hvert Øjeblik at skulle fare op som en gal Kalkun; hun virkede da ogsaa til Liden vel overdreven. — Ole og Hr. Iversen havde lagt et meget anerkendelsesværdigt Arbejde i deres Roller og gjorde da ogsaa den Blykke, de fortjente. Ole's Entré som Elefant vakte Jubel. Lidt forceret søgte han at saa Batteren paa sin Side, hel godt forstod han paa den anden Side at fremhæve de rørende Punkter i sin Rolle.

Hr. Iversen var godt mesteret som Abekat, og det lykkedes ham udmærket at bevare Righeden med sit kære Dyr ogsaa i Spillet. Han burde dog maaske have varieret sine jagende Haandbevægelser mere og ikke børstet sit Frakkeopslag saa fortviblende ihærdigt.

Allt i alt formede Abefatten sig som en Succes, og vi maa complimentere d'Frr. Aktører og deres udmærkede Instruktør for det smukke Resultat.

I.

25 Aars Jubilæum.

1884 — 1. Nov. — 1909

Der er et gammelt Ordsprog, der siger: „Som man reder, saa ligger man“. At dette passer, ser man ofte Eksempler paa, og ikke mindst har vi set det ved Gasmester Jensen's Jubilæum, thi ligesaa elskværdig, dygtig og villig Gasmesteren har været i de forløbne 25 Aar, ligesaa smukt er han blevet hædret af Overordnede, Underordnede, Lærere, Disciple, lort sagt af alle de Menninger, som han under sin Virksomhed paa Herlufsholm har haft Lejlighed til at vinde for sig ved sit djærve og ligesremme Væsen.

sen var ikke et Haar bedre; saa blev jeg jo nødt til det, for det skulde da bare mangle, at Margrethe eller Linddal en Vindbeutel, skulde have Lov til at sige noget. Jeg haaber da, de sidder og flammer sig ovenpaa den Skandale. — Jeg, der selv er blevet bedraget og snydt saadan i Aften, bliver let mistænksom og kunde godt tænke mig, at der var andre, der ogsaa blev det ... (Kunstpavse. Sidste Sætning gentages) ... (atter da Capo) ... (nogle sagte Bemærkninger, som vi udelader af Referatet) ... Ja, nu staar jeg her og ved ikke, hvad jeg skal sige, og jeg havde dog saa fint beregnet, hvad jeg vilde sige til hver især. Maa jeg sige Dem (antagelig Stiftamtmand Lillijch) Tak for de venlige Ord og takke Fru og Frk. Sehested samt Hr. og Fru Wiig for den Hjælp, De har ydet os, og den Fornøjelse, De har skaffet os. Maa jeg bede hele Selvfabet om at rejse sig op og udbringe et Leve for dem. (Hurra!)

Talen var for lang og for stort anlagt, derfor brast Traaden; men man kan ikke gøre andet, end at det var en siks Maade, Lütken klarede Situationen paa, og der var sikkert adskillige, der daarligt nok opfattede, at Ordet for en Tid havde svigtet Taleren... Men Synd var det for Resten af den paatænkte Tale; den var egentlig god.

r r.

Paa Udfig.

Kirkegaardsvæjen

har i den sidste Tid været Genstand for en Forbedring og Udvidelse, idet den er gjort betydelig bredere, en Foranstaltning, der har været meget tiltrængt.

Rullestøtter.

I Fredags observeredes de første Rullestøtter her paa Herlufsholm. Man kan ikke paastaa, at det var meget gratiøse Bevægelser, man blev Vidne til.

Det første Møde.

„Herlufsholm Gymnasiasters Forenings- og Diskussionsforening“ holdt i Torsdags Aftes sit første Møde. Her blev Gymnasiasterne Drejer og Opstrup valgt henholdsvis til Formand og Sekretær. Foreningen tog det gamle Navn „Tomsborg“ op igen. Der anmeldtes 4 Foredrag, hvoraf det første vil blive holdt Onsdag 3. ds.

Dementi.

Overlærer Hasselager beder os oplyse, at han ikke (som meddelt i vor Opsats i Nr. 5) blev Student sammen med Prof. Paludan. B. blev et Par Aar tidligere Student fra Horsens. Vi nærer inidertid ingen Tvivl om, at den virkelige Nr. 3 var et mindst lige saa betydeligt Menneske som Prof. Paludan.

Ril.

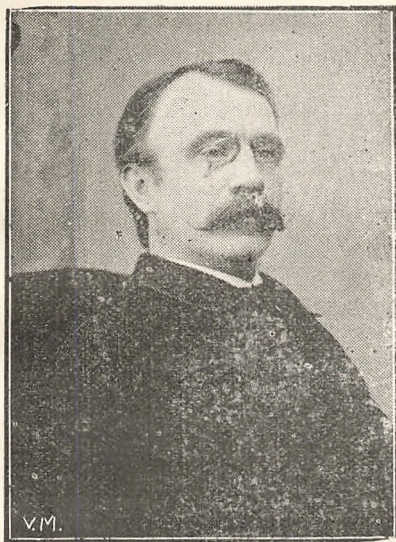
Den fommende Uge.

Torsdag 4. Novbr.:	C. Lüttichau.
fredag 5. — :	C. Hvidt.
Lørdag 6. — :	Jonas Lie, f. 1833.
Mandag 8. — :	Prins Erik, f. 1890.
Tirsdag 9. — :	Kong Edward, f. 1841.
Onsdag 10. — :	Luther, f. 1483.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Den 1. November 1884 blev Hr. Jensen ansat som Vand- og Gasmester her paa Skolen, og nu skriver vi November 1909, det er derfor intet Under, at Gasmesteren er vokset sammen med Stedet.

Gasmester Jensen.

Hans første Gang i Mandags gjaldt Gasværket. Kl. 7 gif Gasmesteren gennem den med Gran og Flag smukt pyntede Dør ind i sit Værksted for at se, at alt var, som det skulde være, men derpaa maatte han gaa hjem for at modtage de Deputationer, som som Jubilar med Rette kunde vente. Kl. 8 mødte Jørgen og Kristoffer, der nu i ca. 20 Aar har arbejdet under Gasmester Jensen, frem med en Pipe med Sølvbeslag fra Arbejdere i Gasværket og andre til Gasmesteren Indtøede, og nu strømmede Gaver og Gratulanter ind. Af sin Familie fik Gasmesteren en Stol, af Vædere og Disciple et Gulvtæppe og et Bordtæppe, af Haandværkere paa Herlufsholm et Sølvbæger med Inscription, fra de forenede Jærn-

stoberiers Afdeling i Næstved en prægtig Palme. Billeder Krydstalstaale, Sølvtoj, Blomster, Breve og Telegrammer strømmede ind i Mængde; særlig Opmærksomhed vakte et Ragesfad fra Kobbersmed Masmussen, hvori var præget Birgitte Gøyes Vaaben, et overmaade nydeligt udført Arbejde.

Kort sagt: Gasmesteren blev hædret paa mange forskellige Maader, og omgivet af Familie og Venner har han sikkert haft en af de lykkeligste Dage i sit Liv.

Er der noget, der gør godt, saa er det at faa Bevis paa, at det Arbejde, man udfører, bliver stattet af dem, man udfører det for, og det har Hr. Jensen faaet i Dag.

Lad os slutte med Ønsket om, at Gasmesteren endnu i mange Aar maa faa Lov til at passe sit Arbejde i Gasværket til Glæde og Gavn for mange.

R u t.

Komedieballet.

Et ualmindelig libligt og fornøjeligt Bal fulgte ovenpaa Opførelsen af „Abefatten“ i Tordags. Vor Medarbejder noterede en Mængde Navne, som Bladsen desværre ikke tillader os at optrykke.

Ved Bordet talte Stiftamtmand, Kammerherre Lillich for Altkornerne og Altkornerne. Paa Skuespillerens Vegne talte derefter Gymnast Vütken, af hvis Tale vi bringer et

Stenografisk Referat:

Se saa, nu har Raskunerne faaet noget at spise og jeg ogsaa, og nu er jeg oplagt til at holde Tale. (Hør!) Er det da ikke ogsaa til at blive gal over: nu vilde Ole, det affbølgende Mandfolk, ikke holde Tale, og Jber-

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 7. — torsdag den 11. Novbr. — 1909.

Fodboldkampen.

**Sejr for Herlufsholm. —
4 Maal mod 2.**

Kampen begyndte kl. 1. Herlufsholm valgte Maal, og Birkerød gav derfor op.

Spillet stod i Begyndelsen mest paa Midten af Pladsen; men pludselig fik Herlufsholm et Angreb, som resulterede i et Maal ved venstre inner-wing.*) Birkerød lod sig imidlertid ikke forlignytte, og godt 5 Minutter efter havde de ogsaa deres første Maal. Herlovianerne havde imidlertid langt de fleste Angreb, og ved Halvblegens Slutning stod Maalene 3.—1 i Herlovianernes Følv. Det

*) Herlovianernes Opstilling var fra højre til venstre: forwards: A. Elgaard, K. T. Rasmussen, C. Blum, L. Tarp, K. N. Petersen; Studant; halv-backs: S. Thomsen, B. Ewald, J. Jørgensen; backs: B. Sager, J. Madsen; Maalvogter: L. S. Nielsen.

andet Maal blev sat ind ved et pænt Stud af centre-forward, medens det tredje Maal skyldtes Held, idet den ene af Birkerøds backs kom til at røre Bolden, som venstre inner-wing lige havde studt paa Maal; Bolden forandrede derved Retning og løb langsomt ind i Maal imellem Maalmandens Ben.

I anden Halvleg, hvor hvert Parti fik ét Maal, var Spillet adskilligt haardere end i første. Birkerød anstrengte sig selvsølgelig af yderste Evne for at genvinde det tabte, stærkt tilskyndet af de faa, men meget interesserede Tilskuers Tilraab, og de spillede derfor mindre hensynsfuldt end i første Halvleg. Spillet stod dog næsten hele Tiden paa Birkerøds Banehalvdel, og skønt Herlovianerne kun gjorde ét Maal (ved centre-forward), kan man dog ikke sige, at Spillet var daarligt. Pladsen var nemlig ganske fedtet paa Grund af den Regn, der var kommet i Løbet af For-

middagen, og særlig foran det Maal, som Herlussholm angreb i anden Halvleg, var det næsten umuligt at itaa fast.

Spillet var helt igennem saa godt, som man kunde vente i det daarlige Føre. Selvfølgelig blev der forspildt adskillige gode Chancer baade af Birkerøds og Herlussholms Spillere.

Den mest fremtrædende Forstel mellem de to Holdes Spillere var den Hurtighed, hvormed Herlussholms Spillere bevægede sig i Forhold til Birkerøds, og deres Sammenspil var ogsaa en Del bedre end Birkerøds. Maalmanden var uden Skyld i de to Bolde, der gik i Maal, hvad de to backs derimod ikke var, idet de begge Gange let kunde have reddet det. Af half-backs var højre jo nok ikke saa god som de to andre, han er jo ogsaa ny paa Holdet; men han har aldrig spillet saa godt, som han gjorde i Søndags. Af forwards var højre wing, centre og venstre inner-wing gode, hvilket ikke kan siges om venstre wing og højre inner-wing. Højre inner-wing spillede i anden Halvleg endogsaa lige saa daarligt som ved Næstvedkampen, hvilket ikke vil sige saa lidt. Venstre wing arbejdede ibrigt, men han spillede unødvendig haardt lige fra Begyndelsen til Slutningen af Kampen, og Resultatet af hans Spil var ganske sikkert blevet en Del bedre, hvis han havde spillet mindre voldsomt. Af Birkerøds Spillere var kun centre-forward, centre-half-back og Maalmanden gode; særlig centre-forward

var ganske udmærket, og han gjorde ogsaa begge Birkerøds Maal.

P.

Søndage.

Interiøvet med Skoleduksen

Net uventet for de fleste kom i Onsdags Meddelelsen om, at Skolen havde Lov. Der blev Jubel over hele Linjen, og da Skolen havde sat sig lidt, henvendte vor Medarbejder sig til Skoleduksen, Hr. Gymnast L. Stig Nielsen, sagde ham paa vore Læres Vegne Tak for hans Daad og spurgte ham derpaa om Grunden til, at han havde saæet udbirket den ekstraordinære Friestermiddag.

— Dronningens Fødselsdag falder paa en Søndag; det giver to Lovdage.

— Saa har vi altså endnu een til Gode?

— Ja, naturligvis.

— Hvornaar kan vi vente at faa den?

— Om en fjorten Dages Tid til tre Uger, tænker jeg; der maa være mindst fjorten Dage mellem de to Lovdage. Men naar vi naar midtvejs til Jul, bliver der nok en Dag med godt Vejr. Og, hvem ved, maaske Kælleførelse!

— Ja, eller Islob! — Men hvorfor fik vi ikke den Lovdag i Forgaaers? Den dobbelte Festdag, den 1. November, havde dog været en særdeles passende Dag, og Vejret var jo udmærket.

— Ja, saamænd! Der blev ogsaa forsøgt; men — der var endnu ikke gaaet de nødvendige fjorten Dage siden Oktoberferien.

Reporter.

Fra Sygehuset.

Vi afslagde forleden et Besøg paa Sygehuset, og i et Øjeblik, da Frk. Anker ikke passede paa, saa vi vort Snit til at smutte ind paa et af Sygehøvelserne.

I den ene Seng laa en lidende samtidig med en „Lyrebog“. Hans Navn var Abraham Glod-Hansen, og vi spurgte deltagende til hans Besindende.

- Ja, han fejlede da ikke noget.
- Hvorfor han da laa der?
- Fordi han havde stukket sig.
- Saa—aah! Og paa hvad?
- Paa en Kniv.
- Hvor?
- Paa Sløjdstolen.
- Ja vel, men — hvor paa ham selv?

— Det lod sig desværre ikke sige i saa pænt Selskab, som „Diplen“s Korrespondent er; men det var da et Sted paa Ryggen.

- Om det var meget slemt?
- Blot en lille Prick.
- God Bedring!
- Tak.

Vi slap ubemærket ind til Frk. Anker igen, lod som ingenting, og kort efter kunde man se os pile hjemad i en vældig Fart for at saa nedskrevet dette lille Interwiev.

P r e s s.

Veste eller ikke Veste?

Vi har fra agtet Haand modtaget følgende:

Fr. Redaktør!

De bedes godhedsfuldt optage følgende lille Indlæg i Deres meget ærede Blad.

Gymnastikundervisningen her paa Skolen drives sikkert efter de mest

moderne og bedste Metoder; men en Mærkelighed er der nu alligevel ved den, nemlig den, at Disciplene møder i Vest. Det er lidt uheldigt, da Vesten ikke alene generer, men ogsaa bliver meget krollet under Øvelserne. Men først og fremmest opnaaede man ved at aflasse Veste at blive fri for alle de mange Bhanter, Bisteleader, Røgler og deslige Ting, som visse Herrer saa rundhaandet står om sig paa Madraserne. Jeg tillader mig herved at anbefale denne lille Reform, som det utvivlsomt vilde være heldigt at indføre. —

Med Tak for Optagelsen.

Deres ærbødige

Jens.

Vi søger vor Unbefaling til Hr. Jens's. Sagen er i sig selv ubetydelig; men vi tror, det vilde pynte paa vore Gymnaster, om de optraadte helt hvide; der er flere der godt kunde trænge til at blive lidt kønnere, og hvorfor saa ikke hjælpe paa det, naar det kan ske saa nemt, som af Hr. Jens foreslaaet.

Med.

Til vore Abonnenter!

Ved Hr. Bogtrykker N. P. Christensens Elstbærdighed ser vi os i Stand til at gøre vore Abonnenter et enestaaende fordelagtigt Tilbud.

Vi leverer alle de af vore Abonnenter, der maatte ønske det,

et **Stempel**

med deres Navn støbt uopslideligt i Bly for den fabelagtig billige Pris af 15 Ore for indtil 35 Typer. Bestillinger modtages indtil Onsdag Af-

ten den 17. ds. paa bort Ekspeditionskontor.

Stemplet fremstilles paa en Sættemaskine paa samme Maade som hver enkelt Linje af „Diplen“ og med de samme Typer, hvormed „Diplen“ er trykt. Foruden at være en overordentlig nyttig Brugsgenstand i det daglige Liv, vil Stemplet saaledes blive en smuk Grindring for vore Læsere om det Blad, de af alle har læst med størst Interesse og Fornøjelse.

Ugebladet Diplens Ekspedition
(Herlufsholms Gymnasium).

Sejrherrernes Hjemkomst.

Fra Fodboldspillernes Side hører man i disse Dage stadig Klager over, at de ikke ved deres Hjemkomst fra Birkerød blev modtagne paa en ganske anderledes festlig Maade. Der var ikke en Gang Vagne til at modtage dem, og de maatte vente hele tre Kvarter, inden de fik noget at spise.

Det maa vel bero paa en Misforstaaelse?

Præs.

Paa Udfig.

Fodboldkamp.

Mellem 1. og 2. Kl. udkampedes i Mandags mellem 11 og 12 en drabelig Fodboldkamp med det Resultat, at 2. Kl. sejrede med 30 Maal mod

0. Om end Resultatet ikke blev saa særlig fint for 1. Kl., maa det dog indrømmes dem, at de hængte godt i. Bedre Blykke næste Gang!

Onsdag 11—12. Sejr for 4. Kl. med 3 Maal mod 1 ober et kombineret Hold af 2. og 3. Kl.

En Ræv

blev i Gaar stuet af Hr. Overlærer Hansen. Hr. Adjunkt Ferdinand købte den straks til Skolens Samling. Købesummen ubekendt.

Rif.

O, Dyresteg!

I Onsdags, Lovdagen, rygtedes det, at vi skulde have Dyresteg til Middag, hvilket affødte en lille gemhytlig Tvist mellem to Brødre, af hvilke den ene var Idealist og rejste hjem, medens den anden var mere materialistisk onlagt og blev hernede. Heldigvis var Rygtet falskt, og i Mandags spiste begge i broderlig Forening Stridens Æble.

Junior.

Den kommende Uge.

Torsdag 11. Novbr.: Mortensdag.
 Lørdag 13. — : H. Wium.
 — 13. — : V. Klitgaard.
 Søndag 14. — : Oehlenschläger, født 1779.

Annoncer.

„Fri Idræt“ oplager nye Medlemmer ved Henvendelse til Sekretær K. Zahle.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup
 Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri, Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 8-9. — torsdag den 25. Novbr. — 1909.

Farewell!

(Mel.: Quand l'amour meurt.)

You came, you saw, — you won
ev'ry one, except none,
no wonder,
the summer-sun had gone,
and the autumn-storms fast drew on;
but your eyes, each one a sun,
oh, they shone,
tore the clouds asunder.
Oh, lovely one! what to be done
when you have gone? —

You came, you leave, but yet
don't forget
those who will remember
the girly sweet they met
with her smile and her charming hat;
and when soon you out will set
on your wet
journey in november
don't cry, sweet girl, good-bye, good-bye!
and don't forget —

Bayazzo.

Vore Medarbejdere.

(Af en af dem.)

Hr. L. Han er vor kunstneriske Medarbejder og har skrevet Referat og Kritik af Frk. Pechle-Røedts Koncert, Hr. Ferdinands Svampeudstilling, Opførelsen af „Abekalten“ og overalt forbundet en fin, kunstnerisk Smag med et udsøgt Sprog, der viser, at han bærer sit lange Kunstnerhaar med Mette.

Hr. r. r. og Hr. P. r. s. er et Par smarte Journalister. De to har foretaget alle „Diplen“'s Interviews — Hr. R. p. o. r. t. e. r kan nemlig ikke rigtig regnes med endnu —, og det var Hr. r., der i sin Tid bragte et steno-grafisk Referat af Büttlens Tale ved Komedieballet, medens Hr. P. r. s. blev sendt i Jlden, da Frk. Wahl skulde interviewes.

Hr. N. u. f. s. fører „Diplen“'s skarpe Pen og har to Gange leveret velberegne-ede og rammende Indlæg mod Sto-

lens Straffeshjem, uden at der dog hidtil har vist sig noget Resultat af hans Bestræbelser. At han ogsaa kan anslaa en blidere Tone, viser hans Dykkstning til Gasmester Jensen's Jubileum.

Hr. Bayazzo, vor fortræffelige Dyrker, der i Nr. 1 kaldte sig Pierrerte, har efter et Par Numres Strejke atter optaget sin Virksomhed ved Bladet, endda med tvende Digte. Han er noget sentimental til Tider, men i den Tilstand er han særlig produktiv, og saa er det jo saare vel.

Hr. Georg, der skrev et Vers i første Numer, har senere indleveret nogle Minister-Neu-Ruppinere; men de blev pure kasserede af Redaktøren, og han har ikke vist sig siden.

Derimod er en ny Stjerne dukket op i dette Numer: Hr. Vig, der er blevet inspireret af den Sne, der kom i Lørdags for otte Dage siden, og tror, at vi allerede har Vinter.

Hr. Rif redigerer Rubriken „Paa Udfig“, skriver af og til ganske vittigt og glemmer regelmæssigt et eller andet.

Hr. Vips er Sportsmedarbejder og sørger for at faa ansete Sportskapaciteter (d'Hrr. T. B. og P.) til at skrive Kritikker af Kampene. Selv skriver han ogsaa af og til en lille Smule.

Hr. Cook er kun blevet én Gang benyttet — som udsendt Repræsentant for Pressen ved en Generalforsamling. Nu gider han ikke mere; men der er jo da heldigvis andre.

Vor militære Medarbejder, Hr. Korporal, har ført en stille Tilværelse i Privatlivets Fred og Hygge, siden „Kantonementkøvelserne“ holdt op.

Vor Esperantomedarbejder har under Mærket † skrevet en ledende Artikel og lobet en til. Thi glæde man sig.

Hr. —n. er særlig ansat for at gøre Brovl.

Hr. *** undgif vi helst at omtale; men vi kan jo ikke skafende ham, at han er den eneste af os, der har opnaaet et positivt Resultat af sine Skrivelser: Forsøgene med Frøer er holdt op.

Vor yngste Medarbejder, Hr. Junior, redigerer Rubriken „Den kommende Uge“ og leverer værdifulde Bidrag til „Paa Udfig“. Desuden besørger han alle løbende Forretninger for Redaktionen.

Saa er kun Redaktøren tilbage; men ham tør jeg ikke skrive noget om, for han er saa forfærdelig striks overfor os arme Medarbejdere.

Sport.

Sæsonen er nu sluttet, og Herlobianerne er gaaet sejrrig frem, idet vi har bundet alle de Kampe, vi har haft i Østeraaret. Først en Cricketkamp med Næstvederne den 12. Septbr., som vi vandt med en Halvleg og nogle Points; og saa først efter 6 Ugers Forløb en Fodboldkamp med Næstved den 24. Oktbr., hvor vi igen vandt

(med 5 Maal mod 1), og endelig den 7. Novbr. en Fodboldkamp med Birkerød med Sejr for Herlufsholm med 4 Maal mod 2. Taler vi med Kammerater fra andre Skoler, undrer de sig over at vi kun har 3 Kampe i Løbet af en Efteraarssæson, medens de har haft mange flere. Ja, hvorfor kunde Skolen ikke arrangere nogle flere Kampe? F. Eks. en med „gamle“ Herlovianere, som de paa Birkerød har en med „gamle“ Elever, eller en Fodboldkamp med Sorø, som vi jo aldrig har prøvet Kræfter med i Fodbold, eller med Nykøbing F., som oven i Købet har sendt os en Udfordring, maasse for at faa Rebranche for det Nederlag, vi tilføjede dem for 5 Aar siden ved at fejre over dem med 21 Maal mod 0.

Vi p s.

Vinter.

Winteren sin kolde Haand
lægger paa vor Jord,
kinder med sit stærke Haand
Rivets Blomsterflor.

Wintersneen drysser alt
med sit fine Støv,
bli'r paa Træ'r for Blad, der faldt,
Skovens nye Løv.

Frosten slaar sin stærke Bro
over Hav og Sø.
Intet Liv kan længer gro,
alle Spirer dø.

Bl i r.

Litteratur.

En højttaaende Dame, der er velkendt af alle her paa Herlufsholm,

har for nylig under Mærket G. h udgivet en Digtsamling. Af Bladenes Udtalelser om Bogen nævner vi:

„Vort Vand“: De er vel ikke blændende hverken i Form eller Indhold, men netop deres jævne, halbt naive Sprog giver dem deres Værd. De er saa lige til uden kunstneriske Kruseduller, Rimene falder naturligt og let, og mange gode Tanker rummes i Versene, hvoriblandt findes en Del større Sagn. Gennem hele Bogen gaar en dyb religiøs Understrøm, Kærlighed til Fædrelandet og en Hyldest til den stille, hjemlige Bylle. Men ogsaa Livet ude i Naturen har Forfatterinden betragtet med et opmærksomt Blik.

„Nationaltidende“: En nydelig Digtsamling, der af flere Grunde er egnet til at vække Opmærksomhed. — Digterne er delvis blide Naturstemninger, delvis patriotiske og opbyggende Vers, som alle bæres af en tillidsfuld kristelig Stemning. — Det er en ligesaa elskværdig som fordringsløs Bog, der fortjener at vinde Udbredelse.

Oberstuddet gaar til de banskø. Bogen er fremlagt paa Væsestuen.

L.

Et Sorgens Budskab.

Interview med en miss-kendt Gymnasiast.

Miss Gurrey forlader i Dag Herlufsholm med Toget 5,42 og efterlader hele Stiftelsen i en mismodig Stemning. Vi har i den Anledning henvendt os til en Gymnasiast, som vi mente maatte vide Bested. Han saa

meget mistroftigt paa Miferen, og der Taale syntes i høj Grad at mishage ham, at vi skal miste Miss Surreys Selskab.

Da vi spurgte ham ud, misfede han lidt med Øjnene, hvad der misklædte ham, og gav sin Misbilligelse Lust i følgende mistroftige Ord:

„Nu maa alle Miss-forstaaelser være endt; men Miss-tankerne vil ikke derfor høre op; de tager blot Retning over Vesterhavet. Vi kan nu med et misundeligt Emil se tilbage paa vore Miss-gerninger. Hvor kunde Miss Surrey i den Grad stufte vor Miss-tillid?“

At ja, det var en kort Miss-sornøje.
P r e s s.

Nøkken.

Man siger, Nøkken sidder
saa forriksfuld ved Dag og Nat
ved Bækens Blomsterbredder
og synger om sin Skat;
saa sølsomt toner Nøkkens Sang
til Bækens muntre Lyfken;
som krympede hans Hjerte
sig angst i bitter Smerte.

Man siger, ingen Sjæl paa Jord
er forriksfuld som Nøkken,
der dybt blandt Elvens Bølger bor
og fanger aldrig Lyfken;
men brast som Boblens store Glans
hvert gyldent Haab i Smerte,
da skjulte sig i Bølgens Dans
hans sønderkruste Hjerte.

Bayazzo.

Fisseriet i Naen.

Efteraaret er forbi, og med det Fisseriet. Udbyttet har været meget stort i Forhold til de andre Aar, da det at fange en Gedde eller Aborre var noget af en Begivenhed. Det er udelukkende Disciple i de fire nederste Klasser, der har fisset — i Naen i hvert Fald; vi opsogte derfor Discipel Borre af 4. Klasse for at høre lidt nærmere om, hvorledes han, som vel nok er vor største Piscator, er tilfreds med sit Udbytte. Vi træder ind paa hans Værelse og bliver straks bragt til Sæde paa en af de „behagelige“ Træstole:

„Naa, nu har du vel indstillet din Fisserivirksomhed for i Aar?“

„Ja, det gjorde jeg allerede i Midten af Oktober.“

„Resultatet?“

„Udmærket! Jeg har fanget en Mængde, dels paa Krog og dels paa Snøre.“

„Er der Forskel paa de to Begreber?“

„Ja, at tage med Snøre gøres med en Stang, hvorpaa der sidder et forholdsvis kort Stykke Staaltraad med en Løkke paa; denne stikker man ned i Vandet, fører den hen over Fistens Hoved og trækker til, naar den naar til den bagerste Del af Gællerne — og saa er Fisten der; der fordres en Del Behændighed, men — Øvelse gør Mester.“

„Hopper alle Fistene paa den?“

„Nej! Gedderne gaar det bedst med, de gider ikke røre sig, særlig ikke, naar de lige har faaet noget at æde;

Mal kan ogsaa tages paa denne Maade, men Kemter er det aldrig lykkes mig at faa; de er for suedige".

„Men Udbyttet alt i alt?"

„Ja, det er ikke saa let at svare paa, men jeg siger vist ikke for meget, naar jeg fortæller, at jeg har fanget ca. 30 Gedder, d. v. s. ca. 100 — hundrede — Pund; den største af dem vejede ca. $7\frac{1}{2}$ Pund og var bestemt 1 Meter lang; ingen af Gedderne vejede mindre end 1 Pund; endvidere har jeg faaet ca. 10 Pund Abborrer paa Krog og et Par Pund Mal."

„Er der mange andre Fiskere her?"

— „Ah ja, en hel Del; Dehholm s. Gks. har i Løbet af en Eftermiddag paa Krog fanget 3 Kemter med en Gennemsnitsvægt af 3 Pund."

„Har du fanget den største Gedde i Aar?"

„Ja, det tror jeg nok; men der findes langt større i Aaen, jeg har selv set en paa ca. 2 Meter; og jeg har hørt fra paalidelig Kilde, at Skovløberen skulde have fanget en Gedde paa 28 — otteogtyve — Pund; han har rimeligvis sludt den, da den er for stor til at lages paa Krog eller Snøre."

„Er det et fornøjeligt Arbejde at fiske?"

„Saamænd! — særlig naar man faar en hel Del; i alt Fald vil jeg anbefale mine Kammerater at begynde paa den Sport til næste Aar; der er Fisk nok i Aaen."

„Tak for Oplysningerne! Farvel!"

„Farvel."

Hvorefter vi stærkt begejstret for Fiskeporten ilede op paa bort enformme

Kammer for at nedskrive dette lille Interview.

Reporter.

Stemplet.

Vor gode Ide i forrige Nummer har bundet god Tilslutning. Forleden indgik alle Bestillingerne til Bogtrykkeren, og vi ventet, at Stemplerne allerede nu vil kunne være vore Abbonenter i Hænde, saa de allerede kan staa ved deres Vængsler's Maal og paa Søndag kan begynde at overstemple samtlige Bøger og Stabsdøre.

Vor æsthetiske Medarbejder glæder sig saare.

Steinheil-Uffæren.

Det turde være ret enestaaende, at et Ugeblad kommer Dagbladene i Forkøbet med Nyheder, tilmed saa sensationelle Nyheder som Madame Steinheils Frisindelse. Men, naar man har saa gode Forbindelser som „Diplen", kan det jo altsaa lade sig gøre. Da vor Københavnskorrespondent vendte hjem Søndag Aften, bragte han Nyheden med sig, og straks efter opsløges vore Løbesedler rundt om paa Herlufsholm og vakte overalt berettiget Opjagt.

Mandag Morgen blev de formelig rebet væk, ganske vist paa en lidt anden Maade, end vi havde tænkt os; men det smigrede os alligevel.

R e d.

Veste eller ikke Veste?

Belagtede Hr. Jens!

Hvorfor dog ikke møde i Vest? Vesten generer dog ikke slet saa meget som De mener. Den Smule, den krølles, tager den saamænd ingen Skade af, og de saa Blhanter, Røgler o. s. v., som mellem Nar og Dag tabs, er saa saa, at det ingen Forstyrrelse volder. Saa jeg synes egentlig ikke, man kan sige, at Vesten volder nogen som helst Gene.

Det var afdøde Hr. Christensen, som fik den indført, da han mente, at han lettere kunde „tage imod“, naar han havde en Vest at tage i, i Stedet for en glat Skjorte; hvis ikke det, saa turde han intet Ansvar paatage sig.

Red. mener, det vilde pynte paa vore Gymnaster, naar de optraadte helt hvide. Fuldkommen rigtigt; men det kan opnaas ved, at man møder i hvid Vest, hvilket vilde være ulige smukkere end at møde uden Vest. Jeg ser ikke, at der kunde være noget i Vejen for den hvide Vests Indførelse i Stedet for den sorte; kun vil jeg ikke gøre nogen Anstrengelser for det, da jeg fuldt ud er tilfreds med den sorte.

—n.

Et Ønske.

Vi har modtaget følgende:

Belysningen her paa Etablissemmentet er paa mange Steder fortræffelig. Men paa et enkelt Sted, hvor Bys særlig kunde tiltrænges, er den hderst mangelfuld.

Var det ikke muligt at faa endnu et Par Blus anbragt i „Pavillonen“ i Baggaarden.

Med Tak for Optagelsen.

Daglig Besøgende.

* * *

Vi lader Ønsket gaa videre.

Red.

Amatørfotografier.

Diplen arrangerer en Udstilling.

„Diplen“ har atter faaet en god Idé: vi har paataget os at ordne en Udstilling af Amatørfotografier. De nødvendige Tilladelser er opnaaet, og Skolen har velvilligst stillet et Lokale til vor Disposition. Torsdag den 16. December aabner vi; det nærmere Program er endnu ikke lagt, men vi meddeler Datoen allerede i dette Nummer, for at Stedets Amatørfotografer kan naa at faa taget Kopier af alle deres Plader. Anmeldelse om Deltagelse maa ske snarest til vor Ekspedition og Billederne indleveres senest

Ø r d a g d e n 1 1 . K l . 1 2

M i d d a g .

Vi skal i næste Nummer gøre Rede for de nærmere Enkeltheder ved Planen, Præmierne, Dommerkomitéens Sammensætning osv. Disse Linier blot for at sætte Fotografierne i Bevægelse med at kopiere. Der er allerede anmeldt henved to Hundrede Fotografier, og vi venter stor Tilslutning fra de Fotografier, der først nu lærer Planen at kende.

sig genere af Publikum's mer eller mindre velbillige Tilraab.

Bejning.

Fredag 12. vejede Hr. Adjunkt Göttsche alle Skolens Disciple. Rektorerne indehaves af Discipel Narup med 57 Pd. og Gymnasiast Traustedt med 155. Du skal spise godt, lille Narup, inden Du naar saa vidt.

Fødselsdag

er i den forløbne Uge holdt af S. C. Dorph d. 20., af Holstein d. 21 og endelig af Gymnasiast Larp d. 22. Vi beklager, at vi ikke har kunnet meddele Fødselsdagene før nu. Men til Lykke alligevel! — Bedre sent end aldrig! —

Til Badhuset

er i disse Dage anskaffet nogle nye Korkplader og Sivmaatter.

Udlevering

af Piller, Jern og Tran (Ah!) blev begyndt d. 17. Vi har modtaget Klager fra flere Sider over den uheldige Tid, paa hvilken Udleveringen finder Sted om Midagen. Vi beklager, at de Utilfredse ikke har henvendt sig til rette Vedkommende. Selvom „Diplen“ paatager sig meget, saa har den dog intet at gøre med Piller, Jern og Tran.

Gudstjeblov da!

Evanen

er paa Grund af Frostens sjernet fra „Start“ og har taget Vinterophold i Gødsforvalterens lune Stald.

En Mus

blev forleden Dag fanget i et Vandfad. Hr. Adjunkt Ferdinand adoperede Dyret, som dog næste Morgen paa en mystisk Maade forsvandt fra sin Kasse. Adskillige Disciple paa Sovesal 2 kan berette lignende interessante Musehistorier.

Suff

Skolelovens § 16: „Jungen maa om Vinteren bove sig ud paa Isen paa

Parterne og Kanalerne, uden at Til-ladelse af Rektor dertil er givet, hvilket betegnes ved det paa Kælbæret ved Storepark udhængte Rednings-tøj.

At færdes paa Aaen (det nye saabel som det gamle Maløb) er strengt forbudt.”

Sanginspektoren

Prof. Rebelong gæster paa Fredag Berlufsholm.

— n.

Vore Abonnenter

har i den sidste Tid modtaget nogle smaa, pæne, røde Sedler med nogle smaa, pæne Tal paa. Til Oplysning for de af vore Abonnenter, der synes at have misforstaaet Sedlerne, skal vi herved oplyse, at naar man modtager en saadan, er det Meningene, man skal betale det Beløb, der staar paa Opkrævningen.

Hvilket bedes gjort.

Expeditioenen.

Den kommende Uge.

Torsdag 25. Novbr.: P. Jensen.

Fredag 26. Novbr.: D. Kaaraberg.

Lørdag 27. Novbr.: T. Keiser-Nielsen.

Mandag 29. Novbr.: Overlærer Petersen.

Mandag 29. Novbr.: Adjunkt Michelsen.

Annoncer.

Bøger fra „Frem“ og „Gylden-dals Bibliotek“ staffles anskuarist til uhorst billige Priser.

A. V. Knudtsen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.

forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri, Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 10. — Torsdag den 2. Decbr. — 1909.

Gymnastiksalens Brug

§! I vort forrige Nummer tog en Indsender Ordet for „at faa udbidet Brugen af vor Gymnastiksal“. Red. tog da Afstand fra hans Betragtninger og lovede, at vi senere skulde beskæftige os med dette Emne.

Vi kan ganske dele den ærede Indsenders Ønske; men vi er rigtignok kommet til det Resultat gennem ganske andre Betragtninger end den ærede Indsender, der først noget umotiveret kaster sig over den stakkels Forening „Fri Idræt“, fra hvis Side der foreløbig intet Forsøg foreligger paa at løse dens „Vinteropgave“. Ja, tænk bare! Der var, da Artiklen blev indleveret paa vort Redaktionskontor, gaaet hele 9 Dage, siden den første Sne faldt!

Efter saaledes at have fundet et passende Offer for sin Skarme, paastaar den ærede Indsender, at der i Gymnastiktimmerne i ikke er nogen „Vejligh-

hed til at øve sig ordentligt“. I Sandhed en bobet Paastand! Gymnastiktimmerne er tværtimod den eneste Tid, hvor der er Vejlighed dertil, og det er netop deri, det beklagelige ligger.

Et Par Vinier længere nede forekommer paany Ordet „Vejlighed“, som ventelig her maa staa i en ny, af os ukendt Betydning, da Stedet ellers forekommer os en Smule dunkelt i Betragtning af, at Forfatteren netop har klaget over Mangel paa „Vejlighed“.

Sluttelig nærer den ærede Indsender ingen Tvivl om, at „Herlufsholms Gymnastikhold“ vilde blive „bedre, end det nu er“, hvis „rette Vedkommende“ vilde tage Hensyn til hans Hensigting.

Ganske bortset fra, at vi ikke aner, hvem „Herlufsholms Gymnastikhold“ er, skal vi henlede den ærede Indsenders Opmærksomhed paa, at det kan være komplet ligegyldigt, hvorvidt denne skønne Ubekendte er en Smule „bedre“ eller ringere. Den afgørende

Betragtning i dette Spørgsmaal maa dog være den, at naar Gymnastiksalen aabnes for Disciplene, vil denne nye Anvendelse af Fritiden afhjælpe et længe sølt Savn; det kommer dog ikke an paa at sætte Reforder.

J Skoven.

Lusten var varm, saa listig den vilde,
den rislende Rilde
i kolsige Skov.

Træerne stode med prægtige Krøner,
og jublende Toner
fra Fuglene led.

Sprungende Rilde med vandklare Rilsen,
ja, Træernes Hvislen
og Fuglenes Sang

toned saa dejlig og klang for ens Ære.
Saa herligt at høre
de Toner, der klang.

Hele Naturen til Skaberens Pris,
alt paa sin Vis,
sin Stemme led høre.

B l i r.

Keramisk.

Hvert Aar kort før Jul plejer der paa Kählers Keramikfabrik i Næstved at blive foranstaltet et Udsalg, hvor man for en billig Penge kan erhverve sig Keramikvarer, som har en eller anden ubetydelig Skabning, og som derfor ikke kan gaa til den sædvanlige Pris. Udsalget har altid været ganske godt besøgt, fordi disse Varer ganske udmærket egner sig til Julegaver. Det vil derfor være en Sorg for adskillige

at høre, at der rimeligvis ikke bliver noget saadant Udsalg i Aar, da Værerne allerede nu er solgt til de handlende, som velsagten forhandler dem til betydelig højere Priser.

Helt udelukket er det dog ikke, at der alligevel bliver et Udsalg, men saa stort et Udvalg som tidligere faar vi i hvert Fald ikke. r r.

Terminskaraktererne.

Skal de hemmeligholdes?

Det forlyder rygtevis (som man saa flønt udtrykker sig i „Diplen“, naar Meningen er, at „der gaar Rygter om etc.“) at de fortræffelige Terminskarakterer, som er givet eller skal gives i disse Dage, skal hemmeligholdes indtil Sommerferien 1910; altsaa skal vi gaa og vente paa at faa at vide, hvad vore elskede Værere mente om os i December 1909!

Dette forekommer os uregtelig en Smule ejendommeligt. Vi har hidtil troet, at Meningen med Terminskaraktererne for en stor Del var den at gøre os opmærksomme paa, at vort Standpunkt var saadan og saadan, for at vi, hvis Karaktererne var gode, kunde blive opmuntrede til at blive ved med at hænge i, og i modsat Tilfælde kunde belæres om, at vort Standpunkt ikke var tilfredsstillende, og at vi derfor yderligere maatte anstrenge os.

Naa, denne vor ringe Formening maa altsaa være gal, da den jo ikke kan forenes med den nye Anordning. Men hvad er da Meningen med Ter-

minskaraktererne? Anordningen, som utviblsomt kommer fra det høje Ministerium for „Kirke og Undervisningsvæsenet“, er unægtelig ejendommelig. Den skulde dog vel ikke være et Udslag af samme Ministeriums gode demokratiske Anstuelser? I saa Fald er den meget forfejlet, da Resultatet af den jo maa blive, at kun en lille udvalgt Skare, d'Her. Oberlærere og Adjunkter, kan blive delagtige i den store Glæde at se Karaktererne. Dette kan dog ikke kaldes demokratisk.

Til Slut: Mon nu ogsaa Disciple-nes Forældre skal „forstaaes“ for de Karakterer, som deres kære Boder paa Herlufsholm faar?

Ja, man skal ikke undre sig, hvis det er Tilfældet.

C o o t.

Sanginspektion.

Profesor Nebelong gæstede, som bebudet i forrige Nummer af „Diplen“, i Fredags Herlufsholm og inspicerede Sangundervisningen. Saa vidt vi har kunnet faa oplyst, var alt i Orden med Undtagelse af eet Punkt, hvor Professorens ønskede en Ændring: i et „det“, der forekommer i en af de benyttede Sange, blev t'et ikke udtalt, og det stødte Professorens Øre. Men ellers var det „all right“, og derpaa thder jo ogsaa hans Slutningsord: „Det har glædet mig meget at være her i Dag og høre paa Sangen. Jeg kan ikke andet end udtale mig rosende om den; Tekstudtalen var ogsaa klar og god.“ Professorens sluttede med disse Ord: „Lillige maa jeg udtale min Glæde over atter at se Skolens udmærkede Lærer i Spidsen for San-

gen.“ Den sidste Sætning kan ikke opfattes udelukkende som en Kompliment til Hr. Wiig. Ordet „atter“ minder en om, at da Professorens sidst besøgte Skolen med sit Besøg, stod Hr. Tscherning i Spidsen for Sangen, og man vil forstaa, at vi blev lidt stødt. Ellers forløb Besøget i Ar fredeligt. r r.

„Diplen“s Udstilling.

Anmeldelserne strømmer daglig ind; vi kan glæde os ved en ganske overordentlig Tilslutning, saa stor, at vi ser os nødsaget til at bede de Fotografere, der endnu ikke har anmeldt Deltagelse, om at gøre dette snarest, da Tiden fra Fristens Udløb til Udstillingens Åbning er sat saa knapt, at Programmets Trykning og Billedernes Ophængning vanskeligt vil kunne naas, hvis ikke det meste af Arbejdet er gjort i Forvejen.

Angaaende Deltagelse bedes man henvende sig til vor Medarbejder

Gymnast Jørgen Gunn,

der har paataget sig Arrangementet og staar til Disposition med alle Oplysninger.

Bedømmelseskomiteen

bestaar af følgende Herrer:

Adjunkt Gøtzsche (Repræsentant for Lærerne).

Gymnast Tarp (for Diplene).

Gymnast Jørgen Gunn (for „Diplen“).

Som

Præmie

udsætter „Diplen“ et Fotografi-

a l b u m til Indstiftning af Billederne, indbundet i elegant Kunstlærred, smagfuldt udstyret med Silkesnor og Kvaster, med 12 Blade, lette at udtage, og Plads til 96 Billeder.

Da kun et Mindretal af Udstillerne vil kunne gøre sig noget Haab om at vinde Album'et, haaber vi, vi kan formaa nogle for Sagen interesserede Pengemænd til at udsætte et Par Præmier endnu. Naar det er lykkedes os, skal vi meddele vore Abonnenter det.

Sjap.

Øhm., Mandag.

I disse Dage findes her paa Stablisementet en utilladelig Mængde Sne. Vi ved udmærket, at Stablisementet er uden Skyld heri. Dog kunde dette gøre en hel Del for, at de mest befærdede Steder ikke bliver et eneste bundløst Morads.

Vi ved nok, at det vilde volde en Del Besvær at skaffe Sneen til Side; men hvis det gjordes lidt bedre, end det gøres nu, saa vilde det være muligt at færdes mellem Bygningerne uden at faa vaade Ben. Følgelig vilde mange Forfølelseshgdomme kunne undgaas. — n.

Paa Udfig.

Rettelse.

I sidste Nummer af „Diplen“ læser man, at Overlærer Hansens oftere omtalte Ræv „døde paa Stedet“. Meningen var selvfølgelig, at den for- endte i Knaaldet.

Dyresteg.

7. Klasse's Festssten forløb overordentlig vellykket. Ved Dyrestegen bød Gymnast P. Opstrup Selskabet „Velkommen“ og mindedes de fraværende: Overlærer Hansen og Bacchus. Overlærer Hæselager talte for 7. Klasse, hvorefter Adj. Thomsen talte for „Gille Peter“ og Adj. Schmidt holdt en versificeret Tale for Miss Gurreh, der jo forlod Stedet Dagen efter.

Senere paa Aftenen diverterede Overlærer Hæselager Selskabet med nogle Sangnumre paa Klasse's Musikstue.

Fotografiudstillingen.

Vi kan oplyse at Billederne til Udstillingen vil komme til at koste 10 Ore; desuden kan fra i Dag af faas Partoutkort à 25 Ore ved Henvendelse til Gymnast Junggreen Gunn. lerne og Pressens Repræsentanter kun Til Vernisfagen vil foruden Udstillende allerfineste Honoratiorens blive indbudt.

Rit.

Den kommende Uge.

Onsdag 8. Decbr.: Adj. Göttsche.

Annoncer.

Mine Bøger egner sig fortrinligt til Julegaver.

A. V. Knuhstsen.

Ansvarshavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i A. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 11. — Torsdag den 9. Decbr. — 1909.

Opraab!

Der har her paa Herlufsholm i mange Aar fundet saakaldte „Kantonnementsøvelser“ Sted. Hvis man vil taste et Blii paa dem, vil man se, at de i Virkeligheden kun var en Slags Begen „Røver og Soldater“, som ofte endte med ligefremt Slagemaal. Denne Fornøjelse er ikke saa god, som den kunde være. Der er saa mange gode Kræfter i Skolen, at de i Foreningen jagtens maatte kunne frembringe noget, der mindede om Militærets Kantonnementsøvelser, og det vilde sikkert for os alle være langt morsommere end de nubærende.

En Del af 7. Klasse, som har indset dette, satte sig da i Virksomhed for at faa sat noget saadant i Gang. Vi henvendte os til Rektor, som stillede sig overordentlig velbilligt overfor Sagen og lovede at stille sig som Protektor for den.

Da vi mente, at Kantonnementsøvelser uden Geværer er en Umulig-

hed, henvendte vi os til Oberlærer Hansen, som modtog os lige saa elskværdigt som Rektor, og gav os Lov til at laane Skolens Geværer.

Men for virkelig at faa noget ud af det hele, er det nødvendigt først at gennemgaa et mindre Kursus paa et Par Timer, for at alle, som vil være med, kan lære Geværgrebene. Vi foretager da, naar dette er overstaaet, lettere Øvelser ude i Terrænet, idet vi saa vidt muligt efterligner Militærets Øvelser. Senere har vi paatænkt længere Marschture med Øvelser ud i Landstabet, og heraf venter vi os overordentlig meget, da man derbed vil faa Øjnene op for, hvad det at gaa er for en herlig Ting.

Vi haaber, alle vil være med til dette Skoleforetagende. Alle kan være med uden at betale en rød Øre. Der er ingen Tvivl om, at det bliver fornøjeligt, men selvfølgelig maa alle vise nogen Velvilje, for at det kan gaa godt, og der maa fordres afsluttet Rhdighed af alle.

Med Haab om, at alle vil støtte os med Raad og Daad, opfordrer jeg herved alle, der endnu ikke har anmeldt Deltagelse, til at tage en rask Beslutning og gøre dette snarest.

J. Nordentoft,
Chef.

Sne!

Su, hei, hvor det syger!
hvirvelende, blændende!
Stormen stryger
isenende, brændende,
Markerne ryger;
om Himmel og Jord
staar dansende Sne
som slagrende Stor.

Su, hei, hvor det blinker,
funkler i Træerne!
Kvidrende Finker
svir'er det i Tæerne?
Stakler, hvor vinker
en lokkende Blet,
som den dansende Sne
ej bakked' saa tæt?

Men Solen fik Magten
udover Bængene
og øbde Prægten
den tindrende, prangende;
ja, knap fik du sagt den
Farvel, var den væk,
den funklende Sne,
i en bruisende Bæk.

B a y a 33 o.

Terminskaraktererne.

I Anledning af Hr. Coops Artikel forrige Nummer henleder man vor Opmærksomhed paa, at Ministeriet

for Kirke- og Undervisningsvæsenet er ganske usthldig i den ny Bestemmelse om Terminskarakterernes Gemmeligholdelse og saaledes ikke kan bebrejdes nogen Mangel paa demokratisk Anskuelser. — Den ejendommelige Bestemmelse blev truffet ved Lærernes Møde i København i Oktoberferien og senere tiltraadt for Herlufsholms Vedkommende paa et Lærermøde hernede.

Vi havde nok hørt noget om, at det skulde være gaaet saaledes til; men vi vægrede os ved at tro det.

R e d.

„Dæbningen“.

§! Vore Læsere vil med Opmærksomhed have studeret Gymnasiast Nordentofts Opraab her i Bladet. „Diplen“ kan give den udmærkede Idé vor bedste Anbefaling, dels fordi vi maa se med Sympati paa alle Forsøg paa en Vækkelse af Herlovianernes i de sidste Aar noget slumrende Fortagelighed, dels fordi dette Forsøg er sat saa smukt og værdigt i Scene, som det er. De Navne, der staar i Spidsen for Sagen, er en Borgen for et smukt Resultat, og den Tilslutning, Idéen har fundet overalt baade hos Lærere og Disciple, lover, at det, som oprindelig haabet af Idéens Fader, bliver et Skoleforetagende i Ordets bedste Forstand. Ved de indledende Møder, der i Mandags afholdtes hos Hr. Thomsen og Hr. Ferdinand, indtegnedes ikke mindre end 54 Deltagere fra de to Sovesole, et Re-

jultat, der i høj Grad glædede Indbydterne. Naturligvis kunde det ikke undgaas, at enkelte blasferte Grinebidere søgte at lægge Hindringer i Vejen for Sagen, men netop det ringe Hæld, de havde, er et talende Vidnesbyrd om den Livskraft, der gode Jde har i sig selv.

Trolleballet.

Der har i de sidste Dage gaaet Rhygter om, at der paa Grund af Baronesse Reedtz-Thotts Død ikke vilde blive noget Trolleballet, og Rhygterne har, som rimeligt er, antaget fastere Form, efter at nu ogsaa Prinsesse Marie er afganget ved Døden.

Under en Samtale, som vi i Mandags havde med Hr. Hammershaimb, beklædede vi nogle Replikker med ham om dette Emne, og da Spørgsmaalet jo sikkert interesserer „Diplen"s Læsere, stunder vi os at lade Hr. Hammershaimbs Udtalelser gaa videre til dem:

„Jeg kan ikke," sagde Hr. Hammershaimb „paa det nuværende Tidspunkt udtale mig om dette Spørgsmaal, efter som jeg endnu ikke har konfereret med Rektor om det. Forøbriget vilde jeg ikke anse det for saa urimeligt, om Ballet helt faldt bort.

Det er imidlertid en Selvfølge, at Herluf Trolles Fødselsdag vil blive fejret, om ikke ved Bal, saa paa anden Maade."

„Hvis Ballet bliver til noget faar vi forhaabentlig h e l e den næste Dag fri, og skal vel ikke som sidste Aar

nøjes med den halve? Det er jo nemlig i Aar en Tordag."

„Ja, heller ikke det ved jeg noget om. Dog tror jeg næsten, at jeg kan love jer, at I nok skal faa Lov til at læse om Eftermiddagen, selvom det er en Tordag."

Med disse lidt trosterige Udtalelser sluttede Samtalen, som just ikke giber meget Haab. Vi maa imidlertid bede vore Læsere erindre, at der endnu ikke er bestemt noget endeligt, saa der er jo Mulighed for, at det kan blive bedre, end det nu tegner til.

r r.

Fotografudstillingen.

Anden Præmie.

Vi henvendte os i Mandags til Overlærer Hansen, der straks, da han hørte, hvorom Sagen drejede sig, udsatte som anden Præmie et lidt mindre Fotografialbum i lignende Udthrelse, som det, „Diplen" udsætter. Overlæreren udtalte i den Samtale, vi derpaa havde med ham, at han altid havde interesseret sig meget for Fotografiering, men desværre aldrig haft Leilighed nok til at slyse dermed, og at han betragtede „Diplen"s Udstilling med stor Sympati som et udmærket Led i Bestræbelserne for at vække Interessen for „Fagten uden Rugler og Krudt".

P r e s s e.

Vi minder om, at Fristen for Anmeldelse udløber paa Tordag,

hvorfor de resterende Fotografier maa flynde sig.

*

Paa Hr. Ferdinands Opfordring har vi nedsat Billetpriiserne for et enkelt Besøg paa Udstillingen fra 10 til 5 Ore for de fire nederste Klassers Vedkommende.

*

„Diplen“ har besluttet, at det eventuelle Oberstud ved Udstillingen skal gaa til „Studenternes Indsamling til Fattigfolks Jul“.

*

Da vore forskellige Medarbejdere stadig modtager en Mængde Forespørgsler angaaende Udstillingen, skal vi henlede Publikums Opmærksomhed paa, at det er Gymnasiast J u n g g r e e n L u n n, der paa „Diplen“'s Begne forestaar Arrangementet.

*

Vi har fra et Par Sider modtaget Genvendelser om at hindre Udstillingen af visse bestemte Billeder. Det bedrøber os at maatte meddele, at noget saadant ikke staar i vor Magt; „Diplen“ har kun paataget sig at ordne det rent forretningsmæssige, praktiske ved Udstillingen, ikke at være Censurkomité. Men en Genvendelse til vedkommende Udstiller, vil sikkert have den onstede Virkning.

Paa Udfig.

Mindre Ildløs.

En mindre Ildbrand opstod i Torsdag Aftes ved Lovsang, idet en

Øste Lødstikker gik i Brand i en Gymnasiasts Lomme. Man opdagede først ikke, hvor Ilden rasede, hvorfra den udsendte sin mørkbydelige Stank; men da omtalte Gymnasiast tilfældig stak Haanden ned i Lommen og traaf en rygende Øste afbrændte Lødstikker frem, var Sagen opklaret.

Evaucu

har nu atter forlagt Residensen til „Starf“. Man ser den i disse Dage sejle stolt rundt derude — en Fornøjelse som forhaabentlig snart vil være forbi, naar vi faar Frost.

Lærernes Gymnastikhold

der omtales paa „Diplen“'s S. 15, har nu begyndt sin Virksomhed under Obersergent, Gymnastiklærer Larsens Vedelse.

Besøg.

Søndag 5. December afslagde Udujunkt Willumsen et Besøg her paa Etablisementet. Samme Dag gæstede stud. jur. Ludvig Dyrhønd Skolen og tegnede Abonnement paa „Diplen“.

R i t.

Drama?

Paa „Kærlighedsstien“ er Mandag Morgen fundet følgende:

En Bør, et Par Strømper, et Par Seler og en knækket Paraply!

J u n i o r.

Den kommende Uge.

Torsdag den 11. Decbr. „Diplen“'s Udstilling slutter Indmeldelserne.

Søndag d. 12. Decbr. N. Grømegaard.

Onsdag den 15. Decbr. Vernisage paa Udstillingen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 12. — torsdag den 16. Decbr. — 1909.

Vernissagen.

I Gaar var der Vernissage paa „Diplen"s Udstilling af Amatørfotografier, denne Udstilling, som har sat saa mange Sind i Bevægelse i den sidste Tid — og hvoraf vi har ventet os saa megen Fornøjelse.

Oppe i Hr. Bruuns gamle Lejlighed, Dør om Dør med Hr. Schmidt, er Udstillingen nydeligt arrangeret. Den før saa øde Stue er bleven helt hyggelig, saa sikk og smagfuldt har Komitéen anbragt Kunstværkerne.

Dommerkomitéen, Stedets fineste Honoratiories og Præsiden, der faar den Bykke som de første at beundre Udstillingen, er enig om at finde alt saare godt. Af de særligt Indbudte, der gav Møde, nævner vi Rektor, Overlærerne Haskelager og Hansen og Adjunkt Hammershaimb. Der er i alt ca. 160 Billeder paa de hvide Kartons, der danner en udmærket Baggrund.

Vi ser noget paa Billederne og op-

dager, at de er inddelt i flere Afdelinger efter de Emner, de fremstiller. Talrigt repræsenteret er naturligvis Billederne fra Herlufsholm; man er ikke blevet træet af at forebige de gamle, kendte Steder, og mange er meget smukke. Man lægger her, som for Resten overalt, Mærke til Navnet S. F. Jespersen, der pryder de fleste og de bedste Billeder; især hans Snemotiver er fortræffelige.

Saa er der Billeder fra Komedien i Fjor og i Nar, udmærkede Optagelser, som godt kan maale sig med den professionelle Fotografis.

De morsomste Billeder er vel den Række Portrætter, S. F. Jespersen har taget af herlufsholmste Personer. Der er Snapshots af flere Lærere og Stedets Embedsdamer samt et Par meget aktuelle Fotografier, som vist hos adskillige vil vække, jeg tror nok, jeg tør sige, kære Minder. Endelig maa nævnes de smukke Blomsterbilleder, Fotografier fra Fugleflydningen og andre herlobianste Begivenheder samt en

Række Prospekter med Emner hentet fra fremmede Egne.

Dette var i korte Træk en Tur over den udmærkede lille Udstilling. Jeg haaber, at man vil forene sin Nos med min, naar man i Dag ser den aaben.

X.

Et Minde.

Ude paa Bynt, der i Havet sig står,
ligger en Have saa dejlig og nær.
Træer, som stige fra Byntens Grund,
danner paa Toppen en dejlig Lund.

Bynten har staaet for Vølgernes Brus,
Lunden har staaet i Stormenes Sus.

Yndig og dejlig den altid er,
fendes dog ikke af en og hver.

Der har jeg vandret saa mangen en Gang,
ligget og baset hver Dag saa lang,
stirrende stadig paa Havet det blaa,
paa Skibene alle, som komme og gaa.

Der har jeg lyttet til Vølgernes Sang,
suet de Fugle, der syngende svang
ferlelte Vinger i sthyrie Luft,
i Lødt med Blomsternes herlige Duft.

Høpe paa Bynten stuer man, naar
Væsen i Øster saa glansfuld opstaar;
ligeledes ser man det Sted,
hvor om Aftenen den gaar ned.

Dette er Stedet med Fred og med Ro,
der findes Stedet for Giffende to,
der er saa ensomt, saa stille og frit,
derfor jeg dvæler der ofte og tit.

Bliz.

Skyttekorpslet.

Det nyistiftede Korps har vist sig at være i Besiddelse af stor Energi. Et

ter at der i Ugens Løb i Gymnastiksalen og paa Sportspladsen var blevet afholdt nogle Øvelser, hvor Geværgebrene indøvedes, fandt der i Søndags en større Øvelse Sted ude i Terrænet omkring Hølsted.

Man traadte an Kl. 8½ paa det sædbanlige Sted i Vaggaarden foran Gymnastiksalen og marscherede derfra over og tog Opstilling foran Rektor Baches, Korpslets Protektors, Sus.

Rektor udtalte omtrent følgende til hele Korpslet: „Det har været mig en stor Glæde at se dette Korps blive dannet, dels fordi det lærer jer Udholdenhed, og dels fordi det gør jer til gode Kammerater. Jeg vil ønske, at Korpslet i Tidens Løb maa vokse sig stort“.

Derpaa tog Korpslets Chef, Gymnastik Nordentoft, Ordet: „Maa jeg paa Korpslets og egne Vegne takke Rektor Bache meget for den Velvilje og Interesse der er blevet vist os fra Rektors Side, da vi dannede vort Korps. Rektor Bache leve!“ (Hurra) Fanen blev derefter under Trommekrivleri ført hjem foran Fronten, og Rektor sluttede med at sige: „Maa jeg saa blot lægge jer jeres Pligter paa Sinde; de er: godt Humør, Stilhed i Rækkerne, Udholdenhed med jeres foresatte og Udholdenhed. Nu i Dag faar I allerede Bejlsighed til at vise det; jeg haaber ikke, at Venene maa blive trætte, selvom Geværerne maaske nok er noget tunge. Og saa et Hurra for vort nye Korps!“ (Hurra!)

Derefter tog den egentlige Øvelse sin Begyndelse. Dispositionen for den var, hvad vi erfarede ved Forespørgsel hos en af Officererne, følgende: En fjendtlig Styrke (Østbæren) under Jungreen Gunn har Nattemellem Vordag og Søndag kamperet i Ølstrup og er under Fremrykning mod Herlufsholm Vesthæ-

ren, under Kommando af P. Opstrup, rykker ud for at fæste Fjenden tilbage. Vesthæren sendte straks Patrouiller ud, og ved „Tshøj“ stødte disse paa Fjendens Forposter, som efter nogen Modstand maatte trække sig tilbage. Under Tilbageetoget forsøgte de, understøttet af Gærder og Grøstebolde, at opholde Fjenden; det lykkedes dog ikke, og Tilbagegangen fortsattes ned igennem Holsted By og videre i Retning af Kalsbryis.

Ved en Gaard imellem Holsted og Skoven kom det til et større Sammenstød mellem nogle Patrouiller, som her, ved Hjælp af Høstakke, Gærder og Træer, var kommet meget nær ind paa hinanden. Stort Mandefald var der sikkert paa begge Sider, og selve Østherens Chef kom i den øjensynlige Livsfare, men Hærene fortsatte dog uforsværet med alle Mand uskadt, Østheren — som sædvanlig — med at gaa tilbage, Vesthæren med at forfølge. Noget rigtig stort Slag kom det ikke til, da Øvelserne allerede holdt op Kl. 10 $\frac{1}{2}$.

Da Kompagniet derpaa var traadt an, udtalte Chefen sin Beklagelse over, at Eftersynet ikke var blevet tilstrækkelig respekteret af enkelte Patrouiller, men samtidig maatte han med Beundring iagttage den Udholdenhed, der var vist fra alle Sider.

Med vajende Fane og klingende Spil marscherede hele Korpset derpaa hjemad og vakte overalt berøstet Opfigt. Det er unødvendigt at tilføje, at alle Mand mødte med en glubende Appetit ved Middagsbordet. — Man kan ikke udtale andet end rosende Ord om Korpsets Ledere, der saa energisk har taget fat paa deres Opgave. Og hvis de i Vintrens Løb kan saa iværksfat mange lige saa interessante Ture, er der ingen Tvivl om, at Interessen, ikke blot vil blive holdt vedlig, men ogsaa forøges.

r r.

Diplens Udstilling af Amatørfotografier.

Endnu 2 Præmier.

Overlærer Hansens gode Eksempel har faaet værdig Efterspølgelse. Allerede Dagen efter, at sidste Nummer havde bragt Meddelelsen om hans rundhaandede Gave, udbad Overlæge, Professor Maag sig en Samtale med „Diplen“'s Korrespondent og meddelte, at han havde besluttet at udsætte en Præmie. I Mandags ankom den: en smukt udstyret Udgave af Holger Drachmanns „Der var en Gang“.

Et Par Dage efter havde vi den Glæde at modtage endnu en Præmie: en Pragtudgave af Runebergs „Færdig Staal“, illustreret af Albert Edelfelt, paa Dansk ved Valdemar Nordam. Den ædle Giver ønsker at være anonym, og vi tør kun oplyse, at det er en Handlende.

Red. tror at gøre sig til Talsmand for de udstillende Fotografier, naar vi her søger deres Tak til vor.

Fotografierne.

Det strømmede ind med Anmeldelser, da vi første Gang nævnte vor Udstilling i „Diplen“; men da Dagen saa oprandt i Tordags og de anmeldte Billeder skulde indleveres, hvor blev Fotografierne saa af? Vi beklager os maatte meddele, at medens enkelte Mæcener og almindelige Publikumme har udbist en overordentlig stor Interesse for vor Udstilling, synes Fotografierne selv at tænke som saa: „Hvad er den Udstilling; det er vist den 16., den

aabner. Ja, hvis det bliver godt Vejr den 15., skal jeg se, om jeg kan gøre dem den Tjeneste at kopiere et Par Billeder". — Komplet Misforstaaelse!

Naa, en halv Snes Fotografier har dog indset, at et saadant Tilbud stulde man ikke lade gaa forbi, og vi er overbevist om, at det er „the upper ten". Vi henviser til vor kunstneriske Medarbejders Anmeldelse, som findes andetsteds i Bladet.

*

Det har vakt almindelig Tilfredshed, at Overfludet fra Udstillingen anvendes i beldædigt Djemed, og denne Omstændighed vil sikkert bidrage til yderligere at forøge Tilstrømmingen. Navnlig paa Søndag venter vi stort Besøg.

*

Udstillingen er aaben:

Torsdag og Fredag Aften Kl. 6—7.
Fredag og Lørdag Kl. 11—12.
Lørdag Aften Kl. 6—7 og 7½—10.
Søndag Kl. 2—6 og 7—10.

•

Udstillingslokalet er beliggende midt paa 1. Sal i Skolebygningen; men forøvrigt vil man let finde det ved at følge med Strømmen.

Paa Udfig.

Besøg.

Officersaspirant C. Gundelach besøgte i Fredags Aftes Skolen og tegnede selvsølgelig Abonnement paa „Diplen".

Indian summer?

Det forlhyder rhytibus at Miss Gurrey vil besøge Skolen ved dennes Trollebald 1910. Skent vi har Nygtet fra særdeles paalidelig Kilde, stiller vi os dog tvivlende.

Diplen

udkommer paa Onsdag med et stort, flot Julenummer.

Rik.

Den kommende Uge.

Søndag den 19. December: Overlærer Skebye.

Juleudstillingen hos Boghdl. Simon

(J. Chr. Koch's Eftflg.)

==== anbefales. ====

Juleudstillingen er aaben førstkommande Søndag fra Kl. 4—10.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 13. — Julenummer. — 1909.

Til vore Abonnenter!

For at spare vore Abonnenter for det Besvær, der altid er forbundet med Fornhelsen af Abonnement, gaar vi ud fra, at alle vore Abonnenter vil vedblive at abonnere ogsaa i Januar Kvartal. Skulde der alligevel være enkelte, der ønsker at affige Bladet — det kunde jo tænkes, om det end ikke er sandshuligt —, beder vi dem sende vor Ekspedition Meddelelse derom

inden **Lørdag d. 8. Jan. 1910.**

Esperanto.

† Esperanto, det internationale Sprog, som vi omtalte i „Diplen“s Nr. 6, er skabt af en russisk-polsk Dæge, Zamenhof, som den 21. Juli 1887 udfendte sin første Bog om Sproget. Som alle nye Ting blev det straks modtaget med Skepsis, men formaaede dog efterhaanden at trænge frem, først i Frankrig og Tyskland, senere i Eng-

land, og er nu naaet ud over hele Jorden, saa at man regner, at der for Ojeblikket findes mindst 400,000 Esperantister, et betydeligt Antal i Betragtning af, at Volapük kort i Forvejen havde gjort Folk bange for et internationalt Sprog. Til Danmark kom det først i 1905, men har allerede bundet mange Tilhængere: i København er der alene 4 Klubber, og i alle de større Provinsbyer er der oprettet Klubber. Hvert Aar afholdes der en Esperantistkongres, hvor Esperantister fra alle Lande mødes for at behandle Fællesanliggender. Og her høres der ikke, som paa andre internationale Kongreser, en Masse forfælske Sprog — nej, her tales der kun eet Sprog, som lige godt forstaas af alle, hvad enten det er en Engländer eller en Kineser, der ved Hjælp af det omsætter sine Tanker i Ord. — Men kan man allerede nu sige, at Esperanto kan være enhver, der vil lære det, til virkelig Nytte? Hvs dette Spørgsmaal kan besvares med ja, vil man jo sikkert kunne faa det store Publikum til at slutte sig til det i langt videre Omfang end tidligere; og det maa besvares bejaende. For at behjfe det lidt nærmere, vil vi omtale en

nyoprettet Esperanto-Institution. Den bærer Navnet: Esperanto-Verdensforbundet og har til Formaal at lette Samkvem af enhver Art mellem de forskellige Nationer. En enkelt Afdeling indensfor Forbundet vil vi nævne: Kejser. Besøger en Esperantist en fremmed By, som han ønsker nærmere at bese, underretter han i Forvejen Forbundets stedlige Delegerede, der da vil bestræbe sig for at gøre ham Opholdet der saa behageligt og indholdsrigt som muligt. Men paa en Mængde andre Omraader kan man drage Nytte af Forbundet; vi skal dog ikke nævne dem, men blot slutte med følgende Tal, der tilstrækkelig tydelig viser, hvilken Tilslutning det hurtigt opnaaede: Stiftet i Foraaret 1908 havde det den 1. Januar 1909 Delegerede og Assistenten paa over 450 Pladser i 32 Lande.

men takkede „for de tilsendte Numre af „Diplen“, som jeg har nydt med sandt Velbehag“. Men Størstedelen har været saa venlige at sende os Bidrag, og derfor bringer „Diplen“ dem her ved sin og sine Læseses Tak.

Vi giver først Ordet til Alderspræsidenten, Forfatteren Dr. phil. Alexander Thorspø:

Da jeg gik paa Herlufsholm.

Blandt de Herlobianere, der deltog i Festen den 23. Maj 1865 i Anledning af tre Hundrede Aars Dagen for Herlufsholms Stiftelse, var der en lille Kreds, som med en vis Bemod savnede en gammel Bygning, hvortil nogle interessante Grindringer fra deres Discipeltid knyttede sig. Her sigtes til det berømmelige „Røde Hus“, der laa tværs for Enden af den Allé, som fra Landevejen mellem Ringsted og Næstved fører ned til Stiftelsen. Af de berørte Herlobianere skal nogle straks blive nævnte.

I det forhenbærende „Røde Hus“, der blev brudt ned 1863, boede i Midten af forrige Aarhundrede Uge-teparret Hans og Mette Jensen. Hans Jensen havde tidligere været Gaardmand i Bredsløse i Øster Flakkebjerg Herred, men som en Følge af uheldige Omstændigheder havde han maattet forlade Gaarden. I første Halvdel af Tyrrerne lejede han det nævnte Hus. Hans Jensen og Hustru levede af tilfældigt Arbejde ved Stiftelsen, og i Reglen havde de Beskæftigelse der; thi de var dygtige og

Da jeg gik paa Herlufsholm.

En Jule-Enquete.

For en fire Ugers Tid siden anmodede „Diplen“ en Række af de mere kendte gamle Herlobianere om at skrive et Bidrag til vort Julenummer under ovenstaaende Titel. De har alle vist den Elskværdighed at svare paa vor Anmodning, og vi har derved faaet en Samling Breve, som med største Pietet skal blive bevarede af „Diplen“s Redaktion. Et Par af de Opfordrede beklagede at deres Tid ikke tillod dem at paatalge sig Ekstraarbejde, en enkelt ønskede ikke at efterkomme „den venlige Opfordring“

paalidelige Menneſter, ſom med et høfligt Væſen forbandt et tiltalende Ydre.

Om Sommeren ſolgte Mette Jenſen, hvad der var et Bierherb for hende, Lykmælk til Disciplene, og denne Forretning ſtred ikke mod Stolens Love. Dette kunde derimod ikke ſiges om hendes „Klub“ i Wintermaanederne, hvor hun ſerberede Kaffe og Fedtebrød for Medlemmerne, der beſtod af et lille Antal Disciple i de tre øverſte Klafſer, der havde ſluttet ſig nærmere ſammen i en hemmelig Forening. Men var Klubben ikke legal, havde den dog ſom Modvægt mod denne Omſtændighed en forædlende Betydning for Deltagerne's Landslib. Her oplæſtes af Disciple ſom Thorvald Jørgenſen, Nikolaj Edinger Valle og Alex. Thorsjø Digte af Ohlenſchläger, Grundtvig og Sten Blicher. Her reciteredes Brudſtykker af Chr. Winthers „Hjortens Flugt“, der netop udkom i Midten af Halvtredſerne og vakte national Begeiſtring, og her foredroges Gſajas Legné's „Frithiofs Saga“ paa Ebenſt. Det var ſtadig literære Spørgſmaal, der dannede Samtaleemnet i Klubben, og Udaangspunktet for Diſkuſſionen var gerne en eller anden Udtalelſe af Læroren i danſt Literatur, Adjuunkt Laurids Lund.

Til de oplivende Intermezzoer i Klublivet hørte Hans Jenſens Skildringer af ſit Militærlib i Norrhundredets Beahndelſe. Han havde tient i Reamentet „Sjællandſke Ryttere“, hvis Chef den Gang var Oberſtlojtnant Baſſelwitz, og han havde

de med det deltaget i Forſvaret af København under Belejringen 1807. Med heftige Armbevægelſer og brede Blikke talte den gamle Kabballeriſt om Udfaldene fra Fæſtningen, der altid endte med et efter hans Mening beſtæmmende Tilbagetog.

Men „Klubben“ blev opdaget og ſprængt af Adjuunkt Riikſen, der kaldte Mette Jenſen til ſig og underkaſtede hende et Forhør. Da vi ſpurgte hende, om hun ikke var bleven forſtrækket under dette, ſvarede hun: „Jeg har ſtaaet Anſigt til Anſigt med Frederik den 6., ſkulde jeg ſaa ikke ſattet kunde træde overfor en Adjuunkt?“ Herved tænkte Mette Jenſen paa en Audiens, hun en Gang havde haft paa Amalienborg for hos Hs. Majeſtæt at udbirke en lille Pengeunderſtøttelſe til Hans Jenſen.

Alex. Thorsjø,
Dr. phil.

*

Det vil ſikkert glæde Dr. Thorsjø at høre, at Rabnet „Rødehus“ er bevaret, og det vil intereſſere nulevende Herlobianere at lære Oprindelſen til Rabnet at kende.

Da jeg gif paa Herluſſholm.

„Diplen“ har anmodet mig om et lille Bidrag under ovenſtaaende Overſkrift, og jeg ved ingen bedre Maade at efterkomme det lille, nydeligt udfyrede og i ganſte moderne journaliſtiſt Form redigerede Ugeblads Duſte end ved at fortælle lidt om, hvorledes det gif en af „Diplen“'s For-

gængere, et herloviansk Ugeblad, hvoraf jeg selv var Medredaktør.

Bladet hed *Rvisten*, men til Forstaaelsen af dette Navn kræves en lille Forklaring. Det var i Septem-ber 1863, at øverste Klasse — den Gang hed denne toaarige Gymnasia-afklasse 7. A. og 7. B. — geraadede i stort Klammeri. Gymnasiasterne boede den Gang, ikke som nu i en egen Bygning, men havde Værelser paa 1. og 2. Sal i Hvidebygning, og det traf sig nu saaledes, at fire af 7. A. havde Værelserne paa *Rvisten* oven over Læsesalen. Disse 4 havde dannet en Klite, der indtog en ret hoven og stib Holdning ikke blot overfor hele 7. B., men ogsaa overfor de 6 øvrige Gymnasiaster i 7. A. Det kulminerede i, at de 4, hvoriblandt Skoleduxen fandtes, hemmeligholdt en Indbudselse fra Soranerne for os andre og selv tog til Sorø som Her-lufsholms Repræsentanter.

Saa snart dette rygtedes, afholdt vi andre et stort consilium sladderasticum i William Petersens Værelse — det, der ligger paa 1. Sal tilvenstre ved Siden af Sobesalen — og her blev det besluttet, at „*Rvisten*“, som de 4 benævnedes, ikke blot skulde personlig afstraffes, men banlyses fra alt Samkvem med Resten af 7. Klasse. Denne Beslutning blev ogsaa udført, men efter at „den hellige Krig“ saaledes var proklameret, trængte man til et Organ, som kunde holde Galden flydende og forhindre enhver Vaklen i Geledderne.

Til dette Formaaels Fremme stiftedes saa et Ugeblad, der som raffineret

Saa end Forbrøderne tog deres eget Navn og kaldte sig *Rvisten*. Jeg er forresten efter 46 Aars Forløb ikke helt sikker paa, at Navnet ikke snarere stavedes „*Dvisten*“. Det var haandskrevet, udgik kun i to Eksemplarer, og havde to Redaktører, William Petersen og Ferdinand Bauditz samt en Redaktionssekretær, nuværende Reservelæge paa St. Hans Hospital Fritz Mejer. Dennes Opgave var at renskrive Bladet, med selve Redaktionen havde han Intet at gøre.

Denne besørgeles udelukkende af de to Redaktører. Navnlig var den nu Laust afdøde William Petersen en skarp og bitter Polemiker, hvis Artikler mod de fire paa *Rvisten* grinstrede af Haan og Spot. Iøvrigt var Bladet under Tiden politisk — naturligvis nationalliberalt — under Tiden litterært og lyrisk, absolut ikke rigt paa Nyhedsstof. Sligt var vi den Gang højt hævede over.

„*Rvisten*“ oplevede kun fire Numre, men til Gengæld sluttede det med et ikke ringe Glansnummer. I 7. Klasse daværende „Foredragsforening“, der havde sine ugentlige Møder øvre i Rodebygning, havde man besluttet at udsætte en Række Prisopgaver om forfælske Spørgsmaal. Man valgte Kommitteer til at formulere hver enkelt, men ved Valget havde man intet trigeret saaledes, at ingen af „*Rvisten*“s Redaktion var repræsenteret i Kommitteerne. Vi var blevne for „vigtige“. Det var en Fornærmelse, som vi dog klogelig lod som vi ikke forstod. Men Havnens Time oprandt. Da

Prisopgaverne forelaa, blev det klart, at de forskellige ærede Kommitteemedmer ikke havde Gnist af Forstaaelse af deres Hverv. Opgaven i „Dagbl.“ lød saaledes: „Musikkens og Poesiens indbyrdes Forhold“ og i „Litteratur“ udbad man sig en Skildring af „Den danske Litteratur i Tiden mellem Bessels og Baggesen“. Næste Nummer af „Kvisten“ bragte en lang Artikel, hvori William Petersen og jeg dansede en fuldstændig djævelsk Krigsdans omkring de syndige Kommitteemedlemmer, hvis idiotiske Prisopgaver hudflettedes, saa der ikke blev Trebl tilbage.

Men Ofrene reagerede paa den Maade, at de alle affagde „Kvisten“. Og da Bladet nu kun havde Redaktion, men ikke en eneste Abonnent, afgik det ved Døden. Det var ligefrem blevet for godt for denne Verden. Det maa „Diplen“ sørge for aldrig at blive.

J December 1909.

J. Vandik.

*

Rødebygning har i Tidens Løb faaet Navneforandring. Nu kaldes den almindelig Klosterbygningen; Hvidebygning kaldes nu Skolebygningen.

Da jeg gif paa Herlufsholm.

Der er det drilste ved den stillede Opgave, at den kan „thdes“ paa to Maader (i min Tid paa Herlufsholm „thdede“ man endnu Klassikerne). Den kan læses enten: „Da jeg gif

paa Herlufsholm“, eller: „Da jeg gif paa Herlufsholm“. Jeg vælger den sidste Læsning og skriver nogle Linier om min Tid paa Herlufsholm; den falder i Aarene fra 1879—86. Men det er jo ikke „Diplen“, der præger og giver Navn til de forskellige „Tider“ paa Herlufsholm, det er Rektor og Hørere (i min Tid brugtes endnu udelukkende Betegnelsen „Hørere“, og adskillige af Lærerne var ogsaa endnu Hørere.) Og taget i denne Forstand falder min Tid paa Herlufsholm i forskelligeartede „Tider“. Aarene 79—82 kendetegnes væsentligst ved Navnene: **V e t h — N e e r g a a r d — K i e l s e n**. Det var disse tre, der især prægede Undervisningen, den daglige Orden og Tone o. s. v.; de var endnu dengang Herlufsholm som Skole og Opdragelsesanstalt, stønt naturligvis „den nye Tid“ spirede livskraftigt frem i Bøn, som Kornet under Sneen. Det er sandt nok, at Kielsen sad paa Herlufsholm endnu en rum Tid efter 82; men disse sidste Aar af sin Høretid skabte han ikke „Tid“ længere; han stak ensomt frem mod den øvrige Skole, omtrent som Gaasetaarnet, mindende om en Tid, der ikke var mere. Aarene fra 82—86 bliver det vanskelige at karakterisere ved et enkelt eller enkelte Navne, medmindre man vilde gaa til selve Toppen og sige **F o r c h — h a m m e r**. Forchammers friske Personlighed fik rigere Udfoldelse og dybere Indflydelse efter 82 end før. Men alligevel kunde man næppe helt sige, at Forchhammer var Herlufsholm. Skolen var i de Aar i Nybrud;

Stolelivets Aand havde Karakteren af en Ungskov; der var slanke Træer blandt Hørerne (for en Del nu Lærere) med Vækst mod Ujset, men de havde endnu kun i ringe Grad „Historie“. Skulde jeg nævne en enkelt blandt dem, der afløste „de gamle“, vilde jeg nævne Traustedt. Han virkede paa os som noget splinternyt og kom ved den stejle Modsætning til Forgængeren Neergaard til at befrugte os dybt og varigt. Det lyser i min Hjerne, blot man nævner Navnet Traustedt. Alene hans tarvelige Dragt og ganske ligefremme Menneskelighed gjorde stærkt Indtryk; i vor Drengfantasi udmalede vi os, at netop saadant Indtryk maatte Benjamin Franklin ha gjort som Amerikas Afsendning i det forfinede Paris (Marctmanns Ihsagraa Buxfer repræsenterede den parisiske Forfinelse). Og saa var han Videnskabsmand og studerede Gopler; at et Menneske satte sin Bidskraft ind paa at studere noget saa slimmest lavt som Gopler, det var for os Dreng „Videnskab“ til at ta og føle paa; ved vore Aftensamtaler paa Kammeret efter Lovsang dømte vi, at Traustedt var en snedig Karl (det herlobianske „snedig“ dengang havde Betydning henad thst „schneidig“). Endelig hed han Margar, hvilket efter hans eget Sigende betød „Grænsbevogteren“. Og i Sandhed: Trausteds Haand førte os til Grænsen af „det Land, hvor der ikke lybes“.

Jeg kunde skrive mange Sider om Traustedt, men nu har jeg vel brugt „min Side“.

Anud B. Rosenstand.

Da jeg gik paa Herlufsholm.

Jeg kom ind i den ene Ende som en lille „Forberasjedreng“ og gik ud af den anden Ende som Student, saa jeg hører nok til dem, som i egentligste Forstand kan kaldes Herlobianere. Jeg var Organist ved Lovsang, Bibliothekar ved Discipelbibliotheket, General i lille „Si“ og store „Si“, Overdommer ved Fuglestydningen og havde forfælskelige andre ærefulde Hverv, saa jeg maa jo have båret ganske repræsentativ. Mine Lærere gjorde sig megen Umage med at banke Kundskaber ind i Hovedet paa mig. Særlig var min gamle Lærer i Latin virksom.

Men ligemeget hjalp det. Trods alt endte jeg dog paa Brideskøselille! Her har jeg nu siddet i 15—16 Aar og kommer rimeligvis til at sidde her paa Bivstid.

I den Forstand er jeg — heldigvis — ogsaa et Unicum blandt Herlobianere.

Og naar jeg nu fra mit Fængsel lader Tanken gaa tilbage til Herlufsholm, saa stormer de ind paa mig, alle de brogede Minder, de lyse og gode, og de mørke og bitre.

Fru Hertz' brillante Mad og Sofie Gangtones forfærdelige „Amerikolje“, de lystige — ikke altid harmløse — Drengestreger og det alvorlige Arbejde, de dejlige Bøgestove og „Star!“ og „Lonen“ (Tilmællen kostede dengang kun 10 Øre!), alle disse Barndoms- og Ungdomsoplevelser, som er saa smaa, og som dog har saa uendelig stor en Betydning.

Thi dette: „Da jeg gif paa Herlussholm“, rummer langt mere end, at jeg i saa og saa mange Aar hørte hjemme i den røde Bygning. Hvad jeg forsømte dér, det forsømte jeg for Livet, og hvad jeg vandt dér, det vandt jeg for Livet. Hvem der allerede dengang havde haft Forstaaelsen deraf!

Var jeg lykkelig paa Herlussholm? Jeg véd det ikke. Jeg kunde have været det, for de fleste Betingelser var tilstede derfor.

Men nu jeg skriver dette, føler jeg levende, at tusinde usynlige Baand binder mig til den gamle Skole, til alle de dejlige Omgivelser. Hvor jeg synes, jeg kender hver Sti og hvert Træ, og til alle de Mennesker, Kammerater og Venner og Lærere, som hver for sig fik Indsyndelse paa mit Liv.

Jeg er igen derude, jeg nisser til store Pil, jeg velsigner den gamle Kirke, jeg gaar i de evig unge Stove ved Susaas Bredder og tænker paa den Slægt, som var, og den, som nu færdes derude.

Joh. Mund.

*

Fængselspræst ved Bridesløselille, Johannes Munch er en Søn af fhv. Pastor Munch, Herlussholm. Om „Si“, den barbariske Forgænger for vort moderne Skyttekorps, se næste Artikel!

Da jeg gif paa Herlussholm.

Det er ikke altid let at tænke en Snes Aar tilbage, men da jeg for

nogen Tid siden smagte kogt Mælk — en Drik, jeg sjældent nyder — fik jeg en ganske levende Erindring om den aparte Følelse af Forknithed og Uengstelse, hvormed jeg for godt 20 Aar siden sad som ny Discipel paa Herlussholm og drak min kogte Mælk efter Morgenlovsang.

Nogen Grund til Uengstelse kunde der jo nok være; thi dengang sandtes endnu Nesterne af den noget mere haardføre Form for Kammeratskab, der prægede de gamle Tider. Det berømte „Si“ (Sabelkompagni) med dets Hækselsfabler og blaa og brune Striber i Huden var ganske vist Aaret forud opløst; men „Daaben“ med dens Duftterter i Susaaen og haandklappende Faddergerter paa den nøgne, vaade Nyg eksisterede endnu, og „Enoldskampene“ florerede, saasnart Sneen kom.

Den første af disse undgik jeg heldig ved som Influenzapatient at være under „Stupedde“'s kærlige Pleje (det var hende, der hver Morgen vækkede de Syge ved fra Seng til Seng at gentage: „Sover Di—æ? her er Ti—æ! Sover Di—æ? her er Ti—æ!“) Men Beskrivelsen af Kampen fik jeg, og den var endda ikke saa strækindgiddende; det havde nærmest været spredt Fægning, hvorunder min Meddeler havde bestræbt sig for at ramme en ikke yndet, stor og krum Næse af 5. Klasse, dog uden andet Resultat end at blive vaslet af Næsens Ejer.

Værre var de to følgende Kampe, som jeg maatte deltage i; de begyndte ganske vist som mere spredt Fægning, men endte med, at vi mindreaarige

med Sportskampe, Fester og — na-
i en tæt Klump var Genstand for et
overvældende Bombardement med
haarde Snolde, kun afbrudt af de just
ikke behageligere „Bastninger“.

Naa, nogen Skade tog jo ingen af
os deraf. — — —

Rester af gamle spartanske Skikke er
nu iøvrigt slet ikke det, der præger
Mindet om mit Liv paa Herlufsholm.
Det staar for mig som en god og glad
Tid med Sportskampe, Fester og —

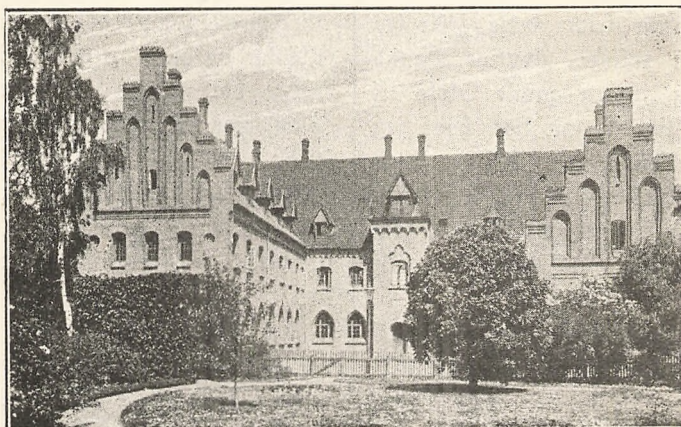
naturligvis — Eksaminer og Frier
som Mærkepæle.

København, den 13. Decbr. 1909.

Niels Hoeg.

Rogt Mælk ved Morgenlovsang er
først i det 20. Aarhundrede blevet af-
løst af Cacao paa Spisesalen.

„Stupedde“ er identisk med den i
forrige Artikel omtalte „Sofie Gang-
løne“.

Da jeg gif paa Herlufsholm.

Da jeg gif paa Herlufsholm, laa
Skolen et betydeligt Stykke fra Næst-
ved; dér havde den ligget i 300 Aar,
skønt det var iøjnesaldende for en-
hver, der vilde bruge sin Forstand, at
den havde ligget meget bedre lige inde
ved Næstved. Det var, naar man
først var klar over, at hele Institutet
var forsejlet i sit Anlæg, en daarlig
Trøst, at denne Fejl konsekvent var
ført igennem i 300 Aar i alle
Skolens Forhold, hvad man altid vil
kunne faa bekræftet af de til enhver

Tid ledende, forjaaviddt Fortiden an-
gaar.

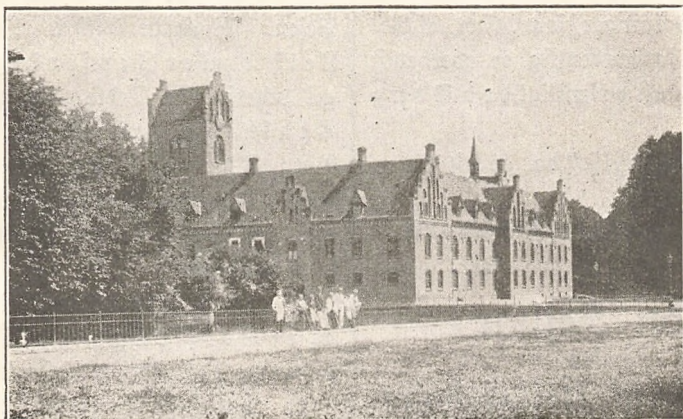
Da jeg gif paa Herlufsholm,
havde vi en Forstander, der hed Hall,
og som formodentlig var bleven For-
stander, fordi han var Ekscellence.
Jeg skal ikke sige noget ondt om
Manden, han skal have været brugelig
til det daglige i Statens Hushold-
ning, men jeg huster tydeligt, at jeg
ansaa ham for aldeles uskikket til at
være Forstander paa Herlufsholm.
Jeg fortryder, jeg aldrig fik ham det
sagt, jeg talte dog af og til med ham.

Da jeg gif paa Herlufsholm, havde

vi en Rektor, der hed Forchhammer. — Gudbevares, Manden havde ogsaa sine gode Sider, og paa enhver anden Plads var jeg — i hvert Fald dengang — paa det rene med, at han kunde have gjort nogen Nytte, men med hvad for Dje det blinde Tilfælde havde anbragt ham i Herlufsholms Rektorbolig, det var mig ufatteligt. Det turde jeg dog ikke sige ham af let forstaaelige Grunde.

Da jeg gik paa Herlufsholm, havde

vi nogle Hørere, som vi altsaa havde, og derfor maatte finde os i. Nogle af dem er der endnu; deri vilde jeg dengang have set en retfærdig Straf. Jeg skal ikke udtale mig om dem, som de nu er; jeg kender maasse heller ikke ret meget til dem, men jeg husker tydeligt, at det var mig fuldkommen ubegribeligt, at det upersonlige noget, der baagede over Herlufsholm, nogeninde kunde have sat saadanne Herrer til at være mine Hørere. Jeg har nu

glemt de Enkeltheder, der dengang ledede mig til denne Opsættelse, men jeg kan give mit ærlige Ord paa, at jeg ansaa disse Mennesker for fuldkommen umulige, overflødige og stadelige Individuer. Disse Ord er endda ret svage, jeg tror, jeg har brugt dem stærkere før, naar d'Err. ikke kunde høre mig.

Da jeg gik paa Herlufsholm, stod vi tre Timer for tidligt op, kom tre Timer for tidligt i Seng, vi anvendte i det mindste seks Timer af Dagen paa en fuldkommen forfærdet Maade, vi fik maasse nok alt det, vi

kunde spise, men vi fik ikke altid det, vi vilde spise. Vore Lomme penge kunde absolut ikke slaa til, og vor Menneskeværddighed blev krænket ved Righuller i vore Døre. Rent bortset fra det uanstændige i, at Smassemanden kun kom tre Gange om Ugen og vor Læge hverken kunde høre eller se Alt dette har jeg lejlighedsvis udtalt, maasse dog ikke med den rette „Adresse“.

Jeg kunde blive ved. Naar jeg holder op, saa er det for det første, fordi den ærede Redaktion kun har indrømmet mig en Side i den Lomme-

udgave af et Blad, den redigerer, og for det andet, fordi jeg ved nærmere Efterhyn maa erkende, at mit daværende Syn paa Herlufsholm maaste ikke er egnet til at vække den rette Julestemning hos Bladets Abonnenter.

Jeg vil derfor tænke Julehjsene i Træets Top og paa ægte Dansk erklære, at jeg nu, — da jeg Gudstelov ikke længere gaar paa Herlufsholm — er lige saa overbevist om, at jeg havde fuldstændig Ret i mine foran fremfattede Betragtninger, som d'Her. af Redaktionen forhaabentlig er overbevist om, at jeg i alt væsentligt den Gang havde Ret.

Hvilken „Førelse“ da, at alt nu er anderledes!

Valle Rosenkrantz.

En Sejltur fra Nyborg til Herlufsholm.

Da Nyborg ikke er nogen Sunbh, men oven i Købet en meget Kolbhe, besluttede Jensen og jeg at rejse til Herlufsholm, fordi vi „troede“ der var bedre.

Vi fik et Skib og begav os paa Vej, men da vi ikke havde nogen Røck om Bord, ej heller anden Proviant end 2 Grev Møltke Pærer, maatte vi paa Vejen søge Ly ved Baagøe for at proviantere. Vi sejlede ind i en Vig, kaldet Daurvig, hvor vi lagde os, og derfra maatte vi Stage os ind til Land i en Jolle. Paa Den laa en dejlig

Sunn og i Nærheden af den en Gaard, Klitgaard, hvor vi fik Føde og Nattelegi. Om Morgenen var Jensen doven, og vilde ikke op; jeg gav ham derfor et Stig med en Borre, og da det ikke hjalp, gav jeg ham en Rvik Omgang af mit Spøhr, saa han blev ganske grøn og Bruun. Det hjalp, han kom i Tøjet, og vi gik ned ad Bache til Studen. Ved Kysten fandt vi et lille Sted, Sehested, hvor Beboerne gav os en lille Mifs ekat med paa Vejen. Vi naede Skibet. Jeg sagde Leth Anker Jensen! og Turen gik videre. Vi stødte paa en Holm, Dehholm, paa hvilken laa en Borg, Ahrensborg, som vi havde megen Mæs med at komme uden om, men jeg Dreher resolut Roret, og vi er reddede.

Vi gaar i Land i Karrebæksminde, da en Bossj forhindrer os i at sejle videre og gaar derfra til Herlufsholm.

Vi passerer store Gaarde: Elgaard, Lindegaard, hvor vi fandt en Røefod og et Eksempplar af Markmusen og Rasmus Jensen, Lvedegaard og Krøjgaard, hvor vi nær var blevet Schmidt ud. Med Mørch Mine gaar vi over en Alger, Hasselager, og forbi en Schou, til vi igen er paa sladt Land. Ikke en Wind rører sig. Vi øjner i Bied Udstrækning, saa Hvidt vor Vje naar ikke andet end Sne, paa Grund af den haarde Vinther; dog ses paa enkelte Steder en nogen Lind.

Vi naar Stedet og glade er vi.

Ruf.

Julehilfen.

Det er saa stille, saa thyst igen
 efter Stormens Tag.
 Sneen har dannet sig træd, sank hen
 med den heldende Dag.
 Stjernerne blinker og sunkler ud
 i den klare Nat,
 jøvber i blændende Sølvfrud
 det pudrede Krat.

Sagte drykser svage Kviste
 Sølvregn fin og stær
 under Astenhimmels sidste
 Pust i Skovens Træ'r.
 Over Sneens sølvblaa Flade
 Bjældeklang og Klofteklang,
 Julen synger ud sin glade,
 ffønne Astensang.

En Juleaften paa Herlufsholm.

Det var i 76, og det var Vinter.
 Ikke i Mands Minde havde man
 haft saadan Kulde og Snefald. Jfær

var December Maaned sæl. Det frøs,
 saa det knagede efter, og Sneen røg
 over Markerne for Stormens vilde
 Raft, saa Driberne væltede i Bjerge
 om Telegrafspælene og masede sig op
 i Højde med Tagthgningerne.

Ude, der hvor Veje og Stier ellers
 plejer at være til dagligdags, var der
 ingen. Sneen spurgte ikke om Lov,
 før den lagde sig, med mindre da
 Blæsten paa de høje Bakker havde
 gjort rent Bord, saa Vejen laa som et
 Stuegulv. Det var Kaneføre, kling-
 rende, strygende Kaneføre, saa længe
 Mederne gled over den dybe Sne,
 men oppe paa Bakkerne mod Nord
 skar de i Vejen, og saa var Morstaben
 forbi.

Paa Herlufsholm var Meningerne
 delte. Der var dem, der frydede sig;
 det var det unge Blod, der fandt det
 knusende Sjob at vade i de dybe Dri-
 ver. — Men der var ogsaa dem, der
 med betænkkelige Miner kiggede ud paa
 de dansende Snefnug. Sneede Banen
 København—Masnedsfund til, var
 Juleferien til Hundene; Slagelsebanen
 var der intet, der hed dengang. Men
 endnu øjnede man ingen overhængen-
 de Fare. Det blev Torsdag før Jul
 og netop paa denne Dag, den sidste
 før Ferien, skulde det blive rent galt.
 Det søg, som var alle onde Fætter løs
 til Menneskehedens Fordærb, og da
 Afreisens Time slog, var det stræffe-
 lige stet: Al Trafik standset. Ikke
 muligt at føre Tog igennem, saadan
 lod Budstabet. Tak, Skæbne! Her
 var intet at stille op. Naturens Aaan-
 der kan Mennesket ikke tæmme.

Kaffeløbnene knitrede igen paa

Herlufsholm, men ikke videre lysteligt. Man slog sig dog til Ro med gyldne Forhaabninger om klar Bane næste Morgen. Men Dagen kom, og Ud-sigterne var ikke et Haar lysere, jo, dog maaste netop et lille bitte Haar. Det var Økonomen, der havde faaet en fortviblet Idé. Han samlede en Mængde Slæder, stuede hele Rodillen op paa dem og afsted gik det lystigt, skønt man sad som Sild i en Tønde, og skønt en Slæde væltede lige uden for Skolebygningen i en mægtig Drive.. Farten gjaldt Ringsted — maaste der var klar Bane. Men saa langt naaede man ikke; ude paa Bakkerne Nord for Skoven var Vejen blæst ren, der var ikke Gnist af Sne for en Kane. Saa vendte hele Toget om, slukøret og mod i Hu var enhver, det forstaaer sig. Man var nu fuldt ud paa det rene med sin Skæbne. Ingen Moderlys, ingen Søstendeklap, ikke Spor af de Slæder, kun den hjemlige Arne kan berede. Det var ingen grinagtig Dag den, der var ikke skabt Lillejuleafstestemning. Saa blev det Juleafstendag og Juleaften, saa skøn en Aften som tænkes kunde, saa hvid, saa hvid, med Pudder paa Træerne i Skoven, — men saa trist, saa trist for de arme Dreng, der var dømt til at fejre Jule i Gril.

Skolen gjorde alt, hvad tænkes kunde. Øvre paa Gymnastiksalen var der stillet Juletræ op, pyntet med Vækkerier, og der vankede Gaafesteg, som det sig hør og bør. — Et Guds Under, at Økonomen faldt ober de Gæs i Næstved; de var sneet inde ligesom vi andre, som en Gave fra Him-

melen. Men Sindene var alt for deprimerte, alt for fyldte af Tanter paa den Gaas, det Juletræ, og alt det, man gik Glip af. De blinkende Julelys spejlede sig i Taarer i de klare Barneøjne. Nej, det var en ejendommelig Juleaften, alt for ejendommelig til at være rar. De følgende Dage gik i febrilsk, tærende Spænding: Har de faaet ryddet Sporene nu? Kan vi slippe bort? De vildeste Nygter kunde opstaa paa et Njeblik, men de var kun Nygter, indtil endelig om Onsdagen, alle levede op paany ved Efterretningen: Nu er der ført Tog igennem til Næstved; klar Bane! Skolen var tom og øde den Aften, hvem var vel blevet tilbage, nu Fortryllelsen endelig var hævet? Det første Tog bragte ganske sikkert Glæde og Uhyalighed i Overmaal til alle de savnende, ventende Hjem. Kun en lille Skare Hørere blev tilbage. de tænkte i Ro og Mag at kunne fejre en Kollegas Bryllupsdag; nu da Banen var i Orden igen, hastede det vel ikke saa stærkt den Aften. Men Pht! om Natten føg det brabt, og næste Morgen var Næstved igen afflaaret fra Omverdenen.

De altfor tillidsfulde maatte pønt blive et Par Dage til. Først om Lørdagen blev Vejret træt af sine Luner og lod de sidste Spor forsvinde af den besynderlige Jul.

Herlobianerne fik forlænget Juleferie.

L.

Slyttekorpset.

Efter den vellykkede Tur forrige Søndag måtte man vente, at Korpset snart vilde lade høre fra sig med en lignende Øvelse. Og saadan gik det da ogsaa: i Søndags rykkede Korpset atter i Marken, skønt Vejret ikke viste sig fra sin gunstigste Side — men, skal de gæbe Krigere være bange for en Smule Sne? Det mangede bare! Følgende Disposition var lagt: Et Slag har fundet Sted mellem Næstved og Ulstrup; det sejrende Parti har kort Tid efter besat alle Overgange over Susaaen og har der ved afflaaret en mindre fjendtlig Styrke (ført af Løjtnant Elgaard); i Mattens Løb er den gaaet over Susaaen et Sted udenfor Broerne for at forene sig med Hovedstyrken, og holder for Øjeblikket Raft i en Gaard i Nærheden af Ladbj (ubekendt hvor). Det gælder da om for det andet Parti (under Kaptajn Nordenstoft) at forhindre dem i at naa Hovedstyrken.

Elgaard havde studt sine Forposter frem til Snoghøj, hvor de havde haabet at kunne overraske Fjenden, som de mente vilde komme marscherende ad den slagne Landevej til Skovridergaarden. Saadan gik det imidlertid ikke: Nordentoft førte sin Hær igennem Friheden over Bisbjerg og derfra ud over Slagelse Landevej. Men den Mulighed havde Fjenden aabenbart ogsaa regnet med og havde sendt Forposter ud til Slagelse Landevej. Det var da meget hurtigt

klart, at der her vilde blive udkæmpet et større Slag, som sikkert vilde koste meget Blod paa begge Sider. Og ganske rigtigt: Jorden ret lang Tid fører vi de første Skud, som meget hurtigt følges af flere, indtil Slaget er i fuld Gang. Da tilstrækkelig meget Blod var udghdt, trak Elgaard sig tilbage til Ladbj, hvor hans Deleling blev udsat for en djævelst Jld fra en lille fjendtlig Afdeling, som imidlertid var trængt igennem Friheden og nu havde taget Stilling langs et Bærde. Men det ligger nu ikke for Elgaard at lade sig forkuhtte, og han lod derfor sine Tropper tage Dækning bag en Kule, og besvarede derfra Fjendens Skydning. Efter nogen Kamp trak han sig imidlertid tilbage over Jernbanelinien, skønt han godt kunde have gjort det fuldstændig af med den lille fjendtlige Afdeling; men han havde nu god Lejlighed til et ordnet Tilbagetog gennem selve Ladbj idet et Tog straks efter passerede Linjen, der derved spærredes for Forsøgerne.

Paa dette Tidspunkt blev Øvelserne imidlertid standset for den Dag, og alle vendte hjemad, sikkert enige om, at en Søndag Formiddag næppe kan anvendes paa en bedre Maade.

r r.

Vintersport.

Herloviannerne har Ord for at være dygtige Sportsmænd; og det er maaske ogsaa sandt med Hensyn til Kricket, Fodbold og Lawn-Tennis.

Det har jo vist sig særlig i de senere Aar, at Hørlufsholm har sejret i næsten alle de Fodbold- eller Kriketkampe, der har fundet Sted med andre Klubber; og i Tennis har vore hjemlige Kapaciteter i Efter sommeren hævdet Stolens Ære over for en af de dygtigste Tennisspillere i Danmark, cand. med. Ingerslev; de mangler endnu en hel Del i at være ham jævnbyrdig; men han indrømmede, at der var gode Muligheder blandt Hørløvianerne. — Men nu Vintersporten; der drives her kun Skøjteløbning, Kjølløbing og Skiløb. Skøjteløbning er vel nok den af disse tre Slags Sport, der drives med størst Interesse, og vi har da ogsaa a?skillige rigtig gode Skøjteløbere; Interessesen er stor, men Tiden daarlig og Pladsen endnu daarligere; paa en Søndag er den største fritid paa en Time. og derfor er der ikke Tid til at „farte“ ret langt bort fra Stolen. og vi maa tage til Talle med den Js, der findes lige her i Nærheden. Vi har to smaa „Vandhuller“ lige ved Bygningerne; og naar man tager i Betragtning, at her findes 70 - 80 Skøjteløbere, indser man let, at der behøves mere Plads. Om Vinteren er der saa meget Vand i Laen, at Engene langs den mod Næstved oversvømmes; derved opstaar der som f. Eks i Fjor en udmærket Strækning Js at løbe paa. Men Ulykken er, at vi ikke maa komme paa de Oversvømmelser; det er for farligt, siges der. Der findes nemlig enkelte Steder, hvor der er saa dybt, at man, hvis man gik igennem, maaske kunde drukne. Dels af denne Grund og dels fordi de stedlige Autoriteter mener, at Disciplene fristes til løbe paa Laen, hvor Isen oftest er højest usikker, skal hele denne Strækning Js afspærres, i Stedet for at man kunde indskrænke sig til at sætte Mærkeføste ved de farlige Steder. — Kjølløbing drives for fornøjelsens Skyld paa „Nyhavevraaningen“, der er just ikke megen Sport i det, der udføres paa denne „Sportsplads“, man vælter selv, eller man „vælter“ andre, traver op igen, kører ned og „vælttes“ selv af andre. Der sker af og til Smaaheld med Hudaffstrabninger, men det maa man tage sig let. — Skifporten drives af en hel Del Disciple, men der er meget at rette; det er ikke noget stort Syn. D i p s.

Nordens Ungdom.

J „Politiken“ for i Mandags læser vi følgende:

De lærde Stolars Diskussionsklubber, der omfatter Landets mange vorde Studentere, har slaaet sig sammen om Udgivelsen af et nyt Julehæfte. Danste, norske og svenske Unglinge vil i dette Hæfte, der faar det lovende Navn „Nordens Ungdom“, fremtræde for den store Offentlighed med baade profaiste og poetiske Bidrag.

Interview.

Vi henvendte os straks til Formanden for den stedlige Diskussionsklub, Gymnasiaft R. Zahle, der beredvillig gav os de ønskede Oplysninger:

— Klubben modtog i sin Tid fra Ribe Opfordring til at yde Bidrag til Hæftet; men vi afflog det med den Motivering, at Klubben som saadan ikke beskæftiger sig med Poesi. Men samt i dig sendte fire lokale Poeter Løste om Bidrag, og Hørlufsholm er værdigt repræsenteret i Hæftet.

— Hvordan ser Hæftet ellers ud?

— Det aner jeg ikke; jeg har slet ikke set det. Men det vil jo i hvert Tilfælde være en morsom Grindring for alle, der kender Digterne. Og tre af dem har debuteret i „Diplen“ og vil saaledes være Abonnenterne bekendt.

— Saa, og det saar vi først at vide nu?

— Ja, det maatte ikke fortalles, før Hæftet kom. Har de andre Medarbejdere slet ikke faaet noget at vide?

— Naa, man har jo nok kunnet mærke noget fordygtigt ved de lyriste Medarbejdere; men vi turde jo ikke spørge. Er Du selv med?

— Prisen skal være 75 Øre!

— Saa billigt!

P r e s s.

Taksameterystem?

Vi har en filosofisk Medarbejder, hvis hele Stræben gaar ud paa at finde Mening i Tilbærelsens Gaader og søge Regler for Livets tilshneladende Tilfældigheder. Han sad en Aften med Pegefingeren paa sin høje Pandes Midtpunkt og grublede, og det var tydeligt, at han var befastiget med et særlig vanskeligt og indviklet Problem. Vi listede os til at ligge over hans Skulder, uden at han mærkede noget, og saa da en Pap Papir, hvorpaa han havde nedskrevet følgende Linjer:

Skolens Taksametertakst.

Takst: indtil 15 Minutter forsent: 1
 Streg og hver følgende paabegyndte
 30 Minutter: 1 Streg.
 Nattakst (at anvende ved Morgenbor-
 det) af Hensynsfuldhed: Daatakst.

„Diplen“'s Udstilling.

Nu da „Diplen“'s Udstilling har lukket sine Døre, og Publikum har udtalt sin Anerkendelse af Successen, kan det maaske interessere „Diplen“'s Læsere at saa lidt at vide om, hvad vi selv mener om denne Udstillings Resultater.

Bekymært set har Udbyttet været tilfredsstillende. „Diplen“'s Udgifter ved den har med et rundt Tal været 10 Kr. foruden „Diplen“'s Præmie. Billet-Partouffort- og Katalogsalg har givet ca. 21 Kr. 50 Øre saaledes at Overskuddet er blevet 8 Kr. 65 Øre som er afleveret til Rektor, der har

sendt det ind til Studenterindsamlingen sammen med den røde Kasse i Vestibulen. Vi havde i Fredags ventet, at Overskuddet var blevet større, men Besøget om Søndagen var heller ikke nær saa stort, som vi havde haabet.

Besøget var ganske overvældende den første Dag, Torsdag, og vi beder Publikum undskyldte, hvis Betjeningen fra Kontrollens Side var mangelfuld. Lokalet var jo ikke stort, men de andre Dage viste det sig at være tilstrækkeligt, og det, at det ikke var saa stort, gjorde sit til, at det blev mere hyggeligt.

Publikums Velvilje og „Seen igennem Fingrene“ var umaadelig stor, og for den bringer vi dem vor Tak. Midlerne var jo ret indskrænkede, da vi naturligvis gerne vilde gøre Overskuddet saa stort som muligt, men vi havde efter ringe Ebne søgt med Gran og kulørt Sissepapir at gøre Lokalet lidt pynteligt.

Præmierne.

Bedommelsen fandt Sted Søndag Middag med følgende Resultater, der vil vinde alle de Besøgendes Tilslutning:

1. Præmie: „Diplen“'s Fotografialbum tilkendtes Gymnasiast Svend Friis-Jesperen.
2. Præmie: „Fændrif Staal“: Gymnasiast Erling Traustedt.
3. Præmie: „Der var en Gang —“: Gymnasiast L. Stig-Nielsen.
4. Præmie: Oberl. Hansens Fotografialbum: Discipel C. Saugman.

Efter at Bedommelsen havde fundet Sted udstillede Adjunkt Götzche en interessant Serie gamle Herlobianere og nogle konne Prospekter, til Dels fra Thykland, og Discipel J. Dinesen stillede med en Mængde gode og mor-

somme Fotografier, som burde have været udstillet inden Bedømmelsen.

Reporter.

Paa Udfig.

Den røde Røde

i Vestibulen blev tømt Mandags Morges og Udbytet viste sig at være 1 Kr. 38 Ore — skriver een Krone og otte og tredive Ore — som altsaa gaar til Studenternes Indsamling til Fattigfolks Jul. Vi er blevet i højeste Grad forbavsede over, at Herlobianernes Offervillighed ikke var større. Heldigvis har Diplens Udstilling givet lidt til, ellers var Portoen ved Indsendelsen jo daarlig nok blevet dækket! I Fjor var Udbytet rigtignok ganske anderledes stort.

Dementi.

Vi har hørt flere Rhytger om, at en af Stolens Lærere skulde have fra-raadet nogle af Disciplene at abonnere paa „Diplen“. Paa Grundlag af vort Kendskab til vedkommende Lærer og den Elskværdighed, han bestandig har udbist overfor „Diplen“s Repræsentanter, tør vi rolig stemple Rhygtet som ondskabssuld Bagvaskelse.

Fra Successen.

De 10 Billeder paa „Diplen“s Udstilling, der var til Salg, var solgt, inden Udstillingen havde været aaben en Time.

Juleferien.

Det meddeles Tirsdag Aften officielt, at Juleferien varer fra Onsdag den 22. December til Onsdag den 5.

Januar. Meddelelsen modtoges med Sindæro.

Juleudstillingerne

i Næstved havde stort Besøg i Søndags; der var Trængsel overalt. Paa Aksefortvet spillede Regimentsmusikken „Højt fra Træets grønne Top“ og „Flyb, Fugl, flyb —“. En vidunderlig Sammensætning, men det naa de nu om.

Carl Hall.

Indsamlingen til et Gravmonument over Carl Hall har givet saa mange Penge, at man har set sig i Stand til at gøre dette Mindesmærke større og smukkere end oprindeligt planlagt og desuden bestille et Billede hos Prof. Høslund af Carl Hall, som man vil stænke til National-Museet paa Frederiksborg.

R. I.

Den kommende Ferie.

Torsdag d. 23. Decbr.: V. Kolbye.

Søndag d. 26. — : Steensen-Keth.

Onsdag d. 29. — : Pastor Schambye.

— d. 29. — : Herluf Raaschou-Nielsen.

Den kommende Uge est. Ferien.

Fredag d. 7. Januar: J. Jerichau.

Lørdag d. 8. — : Adjunkt Hammershaimb.

Søndag d. 9. — : J. Tvedegaard.

Mandag d. 10. — : A. Nielsen.

Ansvarhavende Redaktør: P. Opstrup.
Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 14. — Torsdag den 13. Januar. — 1910.

Kvartalsabonnement.

De nye Udgivere (hvorom kan læses andetsteds i Bladet) nærer den be-
fædne Formodning, som vi dog paa
ingen Maade kan dele, at Redaktions-
stiftet vil medføre, at nogle Kvartals-
abonnenter maatte ønske at opgive de-
res Abonnement, og de har derfor
dokumenteret deres Imødekommen-
hed overfor Abonnenternes Ønsker
ved at bede os meddele, at de, skønt
de allerede er bundne, endnu faar
Frist til Afsigelse

indtil Torsdag Aften den 15.

Da Overdragelsen har fundet Sted,
maa den eventuelle Afsigelse altsaa
ske til den nye Forretningsfører G.
Svidt.

Skytteforpset.

§! Efter Juleferien har Skytte-
forpset genoptaget sin Virksomhed.

Man kunne vente med fornøiede Kræf-
ter; men det synes desværre, som om
Capuas Rødgryder har haast samme
Virkning paa vore Soldater som i
sin Tid paa salig Hannibals: Di-
sciplinen og Begejstringen er svækket til
Fordel for Flugtstolelivets Indesid-
den. Folk gider ligefrem ikke møde.
Det skal indrømmes, at der ikke har
været Felttjeneste, men kun Excercits
og at Felttjenesten er morsommere;
men derfor maa Excercitsen ikke for-
sømmes, allermindst lige efter en Fe-
rie, da de elementære Øvelser er glemt
til Fordel for Gaffelgrebene.

Folk synes ikke at have indset, at
man ikke kan møde til Felttjeneste og
blive borte ved Excercits. Vil man
have det søde, maa man have det lidt
mindre søde med. Forhaabentlig ind-
ses det saa tidligt, at der kan blive
Felttjeneste paa Søndag. Efter For-
lydende paatænkes der nemlig da en
større Tur.

Herluf Trolle.

14. Jan. 1516—25. Juni 1565.

Herluf Trolle fødtes 14. Januar 1516. Han fik en streng og alvorlig Opdragelse og maatte i adskillige Aar sidde paa Skolebænken, for at kunne erhverve sig den bedste Uddannelse, som Tiden da kunde give. Senere studerede han videre ved Universitetet i Wittenberg og sluttede her med Philip Melanchthon et Venstabskab, der varede hele Livet igennem. Efter fuldendt Studium vendte han tilbage til Danmark og fik her i 1543 sin første Forlening: Gladsaxe i Steane. Aaret efter blev han Lensmand paa Krogen og giftede sig samme Aar og fik med sin Hustru bl. a. Hillerødsholm. 1557 fik han Sæde i Rigens Raad, og i Aaret 1559 blev han gjort til Admiral ober den danske Flaade, i hvilken Egenstabskab han 1564 kom til at kæmpe med Sbensterne under Dland. Da Flaaden Aaret efter atter stak i Søen, mødtes den d. 4. Juni 1565 med den svenske Flaade syd for Dolland, og i denne Kamp blev Herluf Trolle saaret, og kun 21 Dage efter afgik han ved Døden som Følge af disse Saar. I Aaret 1562 havde han mageskiftet Hillerødsholm med Skovloster og udstedte 23. Maj 1565 det Gavebrev, hvorved Skolen oprettedes. Selv bekingede han sig Oberledelsen for Livstid, men kun 1 Maaned efter døde han altsaa. En ædel, rettænkende Mand var dermed gaaet bort, en Mand, for hvem den kendte Ytring:

„Hvorfor hedde vi Herremænd —“
var meget karakteristisk.

Han var en af Danmarks gode Sønner, en Mand, som burde være Forbillede for os alle paa Religiøsitet, Fædrelandskærlighed og Pligttrost, og selv om der fra enkelte Sider ogsaa er blevet hvirvlet Smuds op om hans Navn, saa er hans Minde dog uplettet for os Herlobianere. Det hædres bedst ved at følge i hans Spor!

X.

Træffugle.

Det drypper fra Træernes søjende Top
og Regnen siver i Enge;
med drivvaade Hjer basser Kragerne op,
hviler paa Grenen den pjuske Strep
og spejder klagen, længe
mod Styen efter en Slænge.

Men ube bag Sivenses solgende Krat
gunger Anden paa Raens Bænde;
duffer og pjaster og leger Tagfat; —
men i den dryppende, bølsmørke Nat
suser den over Lande
paa Flugten mod fjerne Strande.

Der synger og piber en sølsom Ruffet
under de drivende Styer.
Gud ved, hvor de svirrende Flokke gik
mod Nord med Tusinde spejdende Blik
over Hav, over blinkende Byer!
hvor er de, naar Dagningen gryer?

B a y a z z e.

Sprit-Razzia.

Som et Lyn fra en klar Himmel kom Tordag Aften Meddelelsen om, at Spritapparaterne saavel paa Musæums- som Skolebygningen skulde konfiskeres — de Spritapparater, der i Aarets Løb var blevet benyttet, om end kun i ringe Udstrækning, til at koge en Kedel Vand til en ustyldig Kop The, som skulde trøste de tørstige Sjæle.

Mandag Formiddag tog Razziaen sin Begyndelse paa Musæumsbygningen; som en Trøst fik d'Her. Gymnasiafter Tilladelse til at faa deres Spritapparater og Kedler tilbage, naar de blev Studenter, saafremt de ved Mærkesedler kunde kende deres Køkkentøj igen. Man takkede rørt; et saadant lille Spritapparat med Kedel kan man jo faa megen Brug for senere i Livet.

Reporter.

Mytteri.

Fra vor Korrespondent paa Skolebygningen har vi modtaget følgende:

Fredag Aften fra 7½ til 10 var Skolebygningen Genstand for en ualmindelig stærk Skydning, jeg troede i min Enfoldighed, det var vort nye Korps, der stormede, og trak hurtigt i Trøjen og vilde løbe ud for at tage Del i Stormen. Men hvor stor var ikke min Forbavselse, da jeg river Døren op og ser lige i Fabnen paa

den inspektionshavende Lærer, som modtager mig med det Udraab: „Har Du været med til at skyde?“ „Til at skyde???“ I det samme farer en Skruptudse ud af et Værelse i den anden Ende af Gangen, og en Praas gif op for mig. Man havde Sjov med Skolens Lærere ved at skyde med Fyrværkeri. Nej, svarede jeg paa Spørgsmaalet, og en Harme togte op i mig over, at man paa den Maade holdt Sjov med Skolens Lærere. „Hvad er det for en Manér“, tænkte jeg, den Smule, jeg i det Øjeblik kunde tænke af Maseri, ligesom bombardere en Lærer i Væfsealstiden, en Lærer, som gaar og holder Orden. Da jeg nu imidlertid havde faaet Kundskab om, hvad det var for en Skydning, gif jeg ind paa mit Kammer og satte mig af Værgelse til at læse Latin; men det maatte jeg ogsaa snart lade være med; thi de Tanker væltede ind paa mig, hvad jeg nu vilde gøre, hvis jeg var i Læreren's Sted, og jeg kom til det Resultat, at jeg vilde melde det til Rektor. Men saa tænkte jeg paa, hvad Rektor skulde gøre, og jeg maa tilstaa, at jeg havde Planer oppe om, at hvis jeg var Rektor, vilde jeg lade dem sidde inde hele Tordagen (som vi, hvis jeg var Rektor, selvfølgelig fik fri). Men der har vi igen Rektors store Langmodighed med os Disciple og hans gode Maade at straffe paa (thi jeg erkender nu bagefter, at hans Straf i Virkeligheden var det klogeste, der kunde gøres); han lod Forbryderne sidde inde en Søndag og holdt Tordag Aften en Straffetale for dem; ja, en Straffetale, det var netop det, de trængte til, de nederdrægtige Karle, og det har jeg i min Enfoldighed og Maseri slet ikke tænkt paa. Nej, der kan man se, den højeste Visdom forstaar at føje alt anderledes end vi andre og — langt bedre.

Junior.

Paa Udfig.

En meget lille

Kat havde forleden Dag forbildet sig ind paa Gymnastiksalen, hvor den dog ikke forblev ret længe, da Oberlærer Hansen tog den i Kæbsen og kastede den ud.

Lørdag Eftermiddag

At vi ikke faar Lørdag Eftermiddag fri, kan nu anses for givet. Der er altsaa med Ordningen fra i Fjor skabt et Præcedens. Vi maa jo haabe paa en Gang senere at faa denne Eftermiddag som Lovdag.

R i k.

Læserne tilegnet.

Kære Læser!

Laf for den Tid, vi har kendt hinanden! Naar Du læser disse Linier, er den, der har skrevet dem, ikke mere. Det vil sige, han er ikke nære Redaktør af „Diplen“, ellers befinder han sig i bedste Velgaaende.

Som sædvanlig vil vi fortælle vore Læsere, hvad der er foregaaet i „Diplen“'s inderste Gemaffer.

Udgiverne (Elgaard og Opstrup) har med den sig nærmende Repetition for Nje overdraget „Diplen“ til et Konjortium af 6. Klasse og er samtidig traadt ud af Redaktionen. De nye Udgivere er tillige Medarbejdere med Gymnastik D. F. Vitten som ansvarshavende Redaktør efter Presse-loven. „Diplen“'s hidtidige Medarbejdere er stadig knyttede til Bladet, om end noget senere end tidligere, og

en Del nye Medarbejdere af 6. Klasse er antaget. Klasens hypperste Penne er deriblandt, saa vi nærer begrundet Formodning om, at Læserne skal blive tilfredse ogsaa med de nye Mænd, og for Resten har vi anbefalet dem at fortsætte ad den Vej, vi hidtil har gaaet paa.

— — Naar jeg nu ved Slutningen af min journalistiske Løbebane ser mig tilbage, er der kun én Ting, der smerter mig en lille Smule: jeg er ikke en eneste Gang blevet smidt ned ad Trapperne. Overalt er jeg — ligesom for Resten alle mine Kolleger — blevet mødt med en enesteaaende Glsfbærdighed, som naturligvis kun kan glæde mig; men jeg vilde nok alligevel have prøvet det andet med; det er ligesom det hører med til en rigtig Journalist. Følgelig føler jeg mig ikke som en rigtig Journalist og kan altsaa godt takke for den velbillige Jmødefommenhed, der fra alle Sider er blevet „Diplen“ til Del under den gamle Redaktion, og som jeg haaber maa blive overført til den nye.

Dermed bære denne anbefalet til Læsernes Bevaagenhed.

Herlufsholm, den 12. Januar 1910.

Paul Opstrup.

Den kommende Uge.

Fredag den 14. Januar: Herluf Trolle.

Fredag den 14. Januar: Herluf Thomsen.

Tirsdag den 18. Januar: N. Kornerup.

Ansvarshavende Redaktør: P. Opstrup.

Forretningsfører: A. Elgaard.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 15. — torsdag den 20. januar. — 1910.

Til vore Læsere!

Redaktionen er nu gaaet over paa andre Hænder. Vi skal saa vidt muligt følge i vore Forgængeres Spor, men da der jo altid med ny Mænd følger ny Ideer, vil der selvfølgelig ske nogen Forandring. Vi vil ikke her gaa nærmere ind paa Forandringen, da vi mener, at det er bedre at udføre vore Ideer end at ramse dem op. For vi slutter maa vi for det første sige den gamle Redaktion Tak for den Velvilje, som vi har modt hos den, og for det andet bede Læserne om at vise lige saa stor Imødekommethed over for den ny Redaktion som over for den gamle.

R e d.

Det internationale Hjælpeprog.

Vi har modtaget følgende:
Med stor Glæde har jeg læst Dip-

lens Artikler om Hjælpeprog og Esperanto.

Et let internationalt Hjælpeprog vil selvfølgelig saa stor Betydning for de mange Mennesker, som ikke har Tid, Raad og Evner til at lære samtlige Jordens Tungemaal.

Det første betydningsfulde Forsøg var Volapuk. Det vandt stor Udbredelse; men da Tilhængerne opdagede dets Mangler, og Opfinderen (Schleyer) modsatte sig enhver Forbedring, saldt Tilhængerne fra i Høbetal, og Sproget er nu uden Værdi.

Esperanto staar langt over Volapuk. Men Opfinderen (Dr. Zamenhof) har gjort den samme Fejl, at han ingen Forbedringer vil have.

Jeg vil fore paa en gammel Cylkel, naar man kan saa en ny, og der er ingen Grund til at holde fast ved det gamle Esperanto, naar der findes noget endnu lettere, som har Fremtiden for sig.

Denne forbedrede Form af Esperanto har faaet Navnet Jdo, som betyder Efterfølgeren (samme Endelse som i Ordet Israelit).

Jdo esas la max facila formo di

Esperanto, e vu lernos ol quif, se vu experimentos.

For dem, som vil lære det, kan jeg anbefale en Uvelsesbog af W. H. (Gyldendals Forlag, 1 Kr.) samt en lille Ordbog: Dana guidlibreto (25 Ore). Og saa Redaktionen af Diplen vil formentlig gerne være Medlemmer for dem, som maatte ønske yderligere Oplysninger.

Med Tak for de indholdsrige Numre af Diplen

Værbødigi

Gammel Dippel fra 79.

*

Redaktionen giver selvfølgelig gerne Oplysninger, hvis nogen skulde ønske det, ligesom den omtalte Bog staar til Disposition, hvis nogen skulde ønske at laane den.

R e d.

Trolleballet.

Det fornøjeligste Trollebal i Mands Minde! Mands Minde vil her sige 7 Aar, og det er lang Tid!

Ved 7-Tiden ankom de første Gæster og paa kort Tid fyldtes Forstanderlejligheden med festklædte og feststemte Meenester. Ældre, kjoleklædte Herre, der kumstelig gik og længtes efter, at Dansen skulde begynde og Spijsesalen — p. t. Rygesalon — blive aabnet, saa de kunde saa sig en lille L'hombre og en Cigar. Smukke unge Damer, der ogsaa længtes efter, at Dansen skulde begynde, om end af noget andre Grunde. Værdige Modre med deres Boder ved Haanden, og hvidslippede Herlobianere, der røde i Kammen sneg sig fra den ene Dame

til den anden for at saa fylde deres Balskort eller sø'e fra den ene Kammerat til den anden for at saa fylde deres Søsters.

Snart — ja det vil sige Kl. 7¹/₂ — spillede Musikken op, og Par efter Par trine værdigt op i Festsalen, hvor de snart efter svævede let hen over Gulvet til kendte Balsmelodiers daarende Toner.

Ved Bordet blev der affunget to af et Par af „Diplen"s Digttere affattede Sange. I Tilslutning til den første udbragte Rektor i poetiske vendinger Mindekaalen for Herluf Trolle, og i Tilslutning til den sidste udbragte Gymnasiast K. Friis Jespersen de Skønnes Staal. I den ret korte Mellemtid sit Stiftamtmand, Kamh. Tilslutning til at tale for Forstanderen og Gymnasiast Dreher som Vicekursør for Rektor og Lærere.

Efter Bordet fortsattes Dansen med et for et Trollebal ret ualmindeligt Liv og Humør til Kl. 1. En ikke ubæsentligt Faktor hertil var Cotillon, Hyrdinden og Skorstensfejeren vakte almindelig Beundring og var for de aller fleste en behagelig Overraskelse. Ikke mindre overraskende var det, at Nordenen under Cotillon trods Ordensmarfalkernes og den opførende Kavallers Anstregelser kunde blive saa stor. Men selv dette virkede oplivende, og det gode Humør, der prægede Aftenen, var paa sit Højdepunkt, da man Kl. 1 jagde de skønne Farvel, lagde hendes Cotillonsløjse i den dertil indrettede Vestelomme nærmest Hjertet og gik i Seng et lyst

og henrykkende Minde rigere. Endnu mange Dage senere hamrede Musikken ustandselig i ens Hjærne: For gangen Nat — —

Pr e s s.

Abonner paa „Diplen“.

En af „Diplen“s Medarbejdere havde skrevet nogle Vers, som skulde være endt ved Trolleballet; men da vi af indtrufne Umstændigheder forhindredes i at saa Planen udført, skriver vi dem her:

Stenjemfru, som hvirvles i Dansen af Sted,
 Kender Du ham, som Du danser med?
 Har Du lyst til at kende lidt mer til Disciplen,
 Abonner saa paa „Diplen“!

Ærverdige Fædre og Modre, som se,
 Hverdan eders Sønner paa Ballet sig te,
 Haar nu ret I Bæst af jer Pøde Disciplen?
 Fortang ellers „Diplen“!

Og alle I andre, som samles i Dag
 Og glade betragte Disciplens Lag,
 Har I lyst til at kende til daglig Disciplen,
 Abonner saa paa „Diplen“!

Klage.

Redaktionen har modtaget følgende:

Det var en udmærket Idé med Oprettelsen af Ordensmarskaller ved Ballerne; de forhindrer, at der danser for mange ud paa een Gang, de bringer Orden i Dansen. Men der ved paahviler der dem, der fører Dansen op, en Forpligtelse til at sørge for,

at alle kommer til at danse, og saa de sidste. Jeg har hørt adskillige klage over, at de opførende Gymnasiafter ved dette Bal ikke i tilstrækkelig Grad var sig dette Ansvar bevidst. De sørgede blot for, at de selv og de første Par fik danset ud, men naar Turen kom til dem længere henne i Rækken, saa klappede de meget hurtigt af, og de sidste kom ofte slet ikke ud, fordi Musikken blev standset for tidligt. Paa den Maade kan man ikke behandle sine Gæster.

Vel er dette at raade til at kaste Bronden til, naar Baret er druknet, men det vil være godt, om de, der skal føre Dansen op ved de følgende Balle, vil lægge sig det paa Sinde.

).

Uf Sille Peters Korrespondance.

Kære Fader!

Du maa undskyldte at jeg ikke har skrevet i den sidste Maaned, men de to sidste Lørdag Aftener har vi lavet Sjov og om Søndagen havde jeg ikke Tid til at skrive, thi da skulde jeg ud med Korpsen og om Søndag Aften kunne jeg heller ikke saa Tid til at skrive et Par Ord for saa vidt som jeg er blevet meget fortolet paa Turen og havde strabet min Haand paa Gæveret og slaet mit Ben, da jeg krob over et Gærde og maatte have Bind om Hovedet saa jeg ikke kunde se, og Du indser jo nok at da jeg havde slugt en Heste Knaldhætte og faaet Mavepine deraf. Jeg synes, det er saa morsomt med det Korps og Du kan jo nok fortaa, at det styrker Di-

disciplinen og hæver Fædrelandskærligheden og er en Grundpille for al Religion og Moral og at det er en absolut Nødvendighedsbetingelse for hele vor Fremtids Livshjfte. Saadan noget jagde Rektor ogsaa.

Du kan tro, at vi rigtignok havde Trollebal forleden Dag. Det vil sige Du kan vel nok forstaa, at det var om Aftenen. Vi begyndte allerede at klæde os paa — ja, saa vidt jeg huster vor det lige bestemt omkring Kl. 6. Jeg maatte loone mit hvide Slips til en anden som havde gjort sit bestidt.

Der havde klædt os paa, gik vi om paa Festsalen, der var vist flere Hundrede Bøgne ude foran Døren og paa Gangen stod der en Masse Herkvbianiere, og det var hele Vejen til Festsalen lige fra Damernes Toiletværelse, hvor der stod en Masse Peterer — jaadan kalder vores Lære os. Jeg faldt i Sovn henne ved Musikken og vaagnede først da de bar nogle Bænke ind, og de maa vist have været meget slittige dertil for de stod allesammen og raabte, at de nu havde booret mindst 100 Bænke, men det tror jeg nu ikke for saa mange Bænke tror jeg ikke der kunde være. Vi fik næsten ingen Rager henne hos os og nogle af de store fra 2. Klasse huggede en fuld Glaske, der stod under en Fremmed og stillede en tom i Stedet for, og en anden tabte sin Talleten og den gik ikke itu; men saa skulde jeg ogsaa prøve og saa gik den itu, og saa kom Inspektøren savende og sagde, at de smaa værsøo skulde opføre sig ordentlig. Og saa holdt en stor en Tale, men den var ikke god for de lo alle af ham, og saa holdt Rektor en, men han kunde slem bedre, for der var ikke en der lo. Det maa ikke være morsomt at skulle holde Tale hvert Aar; jeg vilde da oltfør let komme til at sige det samme hvert Aar og det vilde da være for kedeligt. Saa blev der sunget en ganske mogleos

Sang og saa dansede de til Kottiljongen, som var en Skorsten.

Mange kærlige Hilsener sendes dig fra din

Peter.

Paa Udfig.

Eftetteforpjet

holdt paa Herlus Trolles Fødselsdag en stor Parade med Skolefanen og ailingende Spil. Det saa helt flot ud til Trods for det slemme Vejr og den Usikkerhed, der herskede i Geledderne. Mandag havde Korpjet en fornøjelig Manøvre i Terrainet her omkring.

Engehuset,

der ellers i Vinter kun har været smaat besøgt, synes nu atter at have faaet sin Tiltrækningskraft overfor Disciplene. Nederste Sovesal er stærkest repræsenteret, og da der foruden Angina og Influenza raser Mæslinger, er der jo Grund til at antage, at der vil komme flere Patienter.

Ballisten

var i Aar en smuk rofoto-bignet, som imidlertid bar Spor af at være tegnet i sidste Dieblit. Vi har forgæves brudt vore Hjerter for at udfinde, hvem Kunstneren er. Et lille diskret T i Tegningens ene Hjørne var ikke tilstrækkeligt til at sige os det; maaste kan Lærerne hjælpe os.

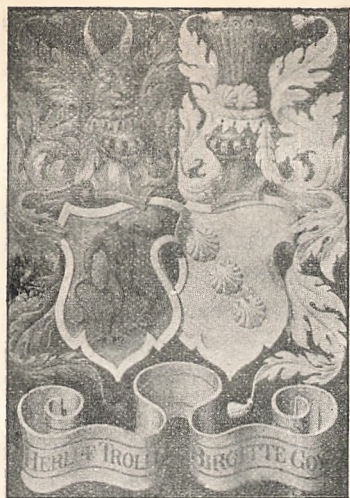
Sæng i, hæng i!

De fra i Fjor kendte "Flidsstemaer" er atter under Opfeiling. Thi glæde man sig.

R. I.

Ansvarhavende Redaktør: O. f. Lüttken.
Forretningsfører: H. C. Dorph.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.

Diplen

Ugeblad for
Herlufsholm

Nr. 16. — torsdag den 27. januar. — 1910.

Balkonversation.

Selv om man ved et Bal taler om mange ligegyldige Ting, hænder det dog af og til, at man faar en Pasfiar med et Indhold, der overskrider Gmnet Vind og Vejr. Saaledes gif det mig til Trolleballet. Jeg fik fat i den nydeligste unge Dame og begyndte straks paa den gamle Traver: „Har Frokenen været til mange Baller i Aar?“ men med det nydeligste Smil og en henrivende Haandbevægelse slog hun en Vatter op og spurgte, om vi saa skulde lade det Gmne fare. Vi blev enige om, at det var det bedste, og hun, der viste sig meget intelligent, førte snart Taler hen paa Foredrag. Hun spurgte, om vi havde mange Foredrag her; jeg svarede, at vi i vor Diskussionsklub havde et hver Onsdag Aften. Det interesserede hende at høre om det; men da hun sagde, at hun egentlig ved sit Spørgsmaal havde ment, om vi aldrig paa Festsalen hørte Foredrag af berømte Mænd og

Kvinder, blev jeg hende et Øjeblik Svar skyldig. Jeg tænkte og tænkte. Endelig dukker der et op. Jo, vi havde rigtignok haft et — siger og skriver et — siden Sommerferien. Jeg blev skamsuld, da hun gentog „ét“, og stammede noget om, at vi jo kunde gaa til Næstved og høre Foredrag, hvis vi vilde, og hvis vi fik at vide, at der var noget; det sidste var temmeligt vanskeligt for Gymnasiafterne i 7. Klasse, da der ikke findes noget stedligt Organ paa Væsttuen. „Det er umuligt“, sagde hun, stadig med sit fortryllende Smil, „De narrer mig; en Anstalt som Herlufsholm maa sørge for, at der bliver givet dens Elever aandelig Føde. For 4 a 5 Aar siden ved jeg ogsaa selv, at der var flere om Aaret“. Jeg maatte blive ved mit „ene“ i Aar, men lovede hende at gøre mit til, at det kom paa Tale, at der er noget, der hedder Foredrag.

Da jeg har hørt en Fugl slynge om, at Rektor, naar vi bad ham indtrænge derom, ikke kunde sige Nej til

vor Bøn om et faa en Foredragsholder eller Oplæser herved, kommer det Spørgsmaal op i mig: Er det virkelig Disciplenes egen Skyld, at vi aldrig mere hører Foredrag eller Oplæsninger?

Kunde der ikke gøres noget?

N u f.

Skyttekorpset.

Til Søndag den 23. Januar var der som bekendt paatænkt en Heldagstur til Olstrup. Naar denne imidlertid ikke blev til noget, skyldes det Indgriben af højere Myndigheder. Udenfor Korpset staaende Faktorer synes paa en beklagelig Maade at have været medvirkende ved denne Afgørelse — i Forbindelse naturligvis med Sneen og Vejrets Upaalidelighed. Vi maatte tage til Takke med en Formiddagstur. — Denne begyndte ved Skovridergaarden, hvor man delte sig i to Partier, det ene anført af Zahle, det andet af Nordentoft. Partiet Zahle skulde søge at holde en Stilling i Friheden, medens Partiet Nordentoft havde til Opgave at trænge dem tilbage gennem Herlufsholm over Hvalvingebroen — de to andre Broer var sprængt i Luft — for derefter at knuse dem totalt i Raadmandshaven.

Nordentoft sendte fra Skovridergaarden en Styrke under Opstrup i Jlmarch over Blisbjerg, Spøggelsesgrøften til Hvalvingebroen, hvor de ankom 32 Minutter efter, at de havde forladt Skovridergaarden. Partiet Zahle var derved affaaet fra et hurtig

Tilbagetog over Broen. En overordentlig smuk Præstation, saa smuk, at en enkelt var fækket bagud. Han blev senere taget til Fange af en større Troppestyrke under Løjtnant Elgaard, der i den Anledning ligeledes foretog en smuk omgaaende Bevægelse.

Opstrups Manøvre var imidlertid bleven opdaget af Fjenden, idet han var gaaet en ubehydelig Genvej gennem Friheden, hvorved han var blevet set af Fjendens venstre Fløj. Efter denne Opdagelse trak Zahle sig meget hurtigt tilbage og naaede Broen et Øjeblik efter Opstrup.

Samtidig med at Opstrup forlod Skovridergaarden, tog en lignende Styrke under Junggreen Gunn Vejen Nord om Friheden til Slagelsebanen for at foretage et Skinangeb paa Fjenden for derved at bortlede Opmærksomheden fra Opstrups Bevægelser. Dette mislykkedes imidlertid totalt, idet man gik alt'or langsomt frem. Da Stykken kom til Snoghøj, skrede den paa en af sine egne Patrouiller, der var sendt frem til Snoghøj, Fjenden var da forlængt borte fra disse Kanter, hvad man samtidig fik Melding om fra Opstrup, der da ved Hvalvingebroen plaffede lystigt løs paa hele Zahles Hær med sine resterende 4 Mand. Nordentoft rykkede derpaa frem i Jlmarch, men fra Hjørnet ved Oberlærer Petersens Hus saa man til sin store Forundring Opstrup og Zahle i fredelig Forhandling midt paa Broen. Den hidtige Skydning var ved det blotte Syn af en forbigaaende Oberlærer blevet indstillet, netop som Gudstjenesten begyndte. Man

maatte saa i en Fart finde paa en ny Øvelse. Denne kom ogsaa i Gang ud af Ringstedbejen. I den tætte Taage tog en Skyttekæde, der bevægede sig hen over de frostbundne, sneklædte Marker, sig meget romantisk ud, og rigtig Blød kom der over Stemmningen, da „Solen fra Austerlitz“ pludselig brød frem. Et heftigt Slag var snart i fuld Gang, og en Mængde Skud blev affyret, indtil Chesen standsede Øvelsen, og man marcherede hjem ad Rødehus. Foran Klosterbygningen blev Korpset fotograferet; det var det eneste, der manglede, for at gøre Formiddagen ideel. J. V.

Kvædning.

(Med Forfatterens Tilladelse aftrykt efter „Nordens Ungdom“.)

Drengen drømte Drottedrømme.

Fager Fremtid,
fri og mægtig,
Lede Landet
Langt og længe,
Ran og Rov med
Retsfind sky,
Stundom stærke
Stridsmænd fælde,

Ros og Ry med
Kette vinde,
Dø i Damp af
Drabsmænds Blod,
Ride rasl paa
Røden Slejpnir,
Vætter veje,
Valhal naa.

Georg.

En Lørdag Aften i Kirketaarnet

eller

Da 7. Klasse saa paa Komet.

Solen var lige ringet ned, og inde i det store Taarn var der nu ganske

mørkt. Spindelbævene paa de ældgamle Bjælker, der i Skumringen havde set saa spøgelseagtigt uhyggelige ud, var nu helt skjulte af Nattens tætte Slør, og de ærbørdige gamle Klokker, hvis stærke og klare Malmrøst nylig havde lydt alvorfuldt ud gennem de store Slugger, tav. En lille Mus løb hurtigt og i den store Stilhed næsten angstelig for sine egne Strid tværs over Gulvet. Pludselig standsede den forstrækket midt i det store Rum og lyttede — løb derpaa hastig videre og forbandt ind i en Sprække. Den havde hørt noget dybt under sig, som fyldte den med Uengstelse, og spændt stirrede den hen imod Dørgangen til Taarnrummet. Støj'en blev stærkere og kom stadig nærmere opefter, og snart skinnede det matte Stær af en ofende Lygte op gennem Lugen. Den lille Mus travlede nysgerrig et lille Stykke længere frem og saa i det blege Lys et sælsomt Tog bevæge sig langsomt op ad Trappen.

Der var et højtideligt Præg over den bedagede Stubbe, der først kom til syne i den lille Luge og steg op i Rummet, der nu i den sparomme Belysning atter havde antaget sit spøgelseagtige Udseende. Efter Gubben troadde en høj, rank Mand op gennem Lugen, og saa en til og en til og endnu en; alle de sidste havde unge, glade Ansigter, og Musen kendte ingen af dem. Hvad vilde de her oppe? Ihs! Nu taler Gubben! Det er til den anden høje Mand, ham, der var fulgt lige bag efter:

— „Nu er vi ved Maalet! Højsergermeisteren er vel ikke træt af Luren op?“

— „Nej aldeles ikke, men Rektoren — — ?“

Disse og følgende Ord gik langt over Musens Forstand; den forstod blot, at Sluggerne imidlertid var blevet aabnede og det naturlige Daglys

trængt ind i Taarnrummet, der der- ved fik et noget mindre romantisk Ud- seende. En halv Snæs Disciple af de aller længste laa paa Maben ud ad Slughullerne og gloede. Gloede he- le Horizonten rundt for at finde en Komet, som ikke var der. Rektoren og Hofjægermesteren gloede naturligvis ifte: de saa og de saa heller ingen Ting: de satte en Riffert for Øjnene, og de saa slet ingen Ting.

Langt om længe udbrød en af de aller mindste: „Der er den! Joh!“ „Hvor!“ „Der!“ „Næh, ja!“

Og snart havde alle set Kometen. Den var slet ikke, hvor den skulde væ- re.

Man saa een Gang, man saa to Gange, man laante Rifferten og saa tre Gange, og saa gik Tiden, for det var en Engelfstime, og den skulde gaa. Til sidst gik man ned — i sam- me Orden som man var kommen op. Støjen døde hen, og det sidste, den lille Mus hørte, var Rektors Ord: „Vil en af Jer saa gaa over og hente de nyssprog- lige!“ Saa blev der ganske stille igen.

Men kun et Øjeblik. Saa afløstes Stilheden af et øredøvende Spektakel, saa den lille Mus tænkte, dens sidste Time var kommet. Den krøb forsigtigt tilbage til sin Sprække, og næppe var den vel gemt, før de nyssproglige styrtede op af Trappen. Hulter til bulter i malerisk Forvirring, ud ad Slughullerne. Der er Kometen! — Lidt bag efter Sværmen kom en Oberlærer, der forsigtigt dirigeredes op ad Trappen af en af de paalide- ligste nyssproglige.

„Her har jeg saamænd aldrig væ- ret før!“ sagde han, og saa saa han paa Kometen, og saa gik de allesam- men ned igen, Oberlæreren forsigtigt dirigeret af den paalidelige. —

Den lille Mus var nu alene i det store, mørke Taarn. Tabshed ruge-

de atter mellem de tykke Mure. Og den lille Mus tænkte paa, hvad den havde set: De Menninger er og bliver dog nogle underlige Væsener! Hvad var det egentlig, de vilde heroppe med al den Staahej?

De vilde nok se paa noget, som de kaldte en Komet. Klokkeren maa vi- de, hvad det er for noget!

Og den lille Mus fortsatte sin af- brudte Spadseretur tværs over Gul- bet.

Georg.

Paa Udfig.

Ægdeligheden

tager stadig til; der er nu 14 Pa- tienter.

„Diplen“

havde i Lørdags fra 5—6 med sæd- vanlig Imødekommenhed stillet sit Re- daktionskontor til Disposition for dem af vore Abonnenter, der vilde se Kometen, og vi havde da ogsaa tal- rigt Besøg — ogsaa af Ikke-Abon- nenter —, der saa vort naturligvis særdeles praktist beliggende Redak- tionsvindue betragtede det sjældne Naturfænomen.

R. I.

Den kommende Uge.

Torsdag den 27. Januar: Aarup.

Mandag den 3. — : C. le Maire.

Tirsdag den 1. Februar: A. Knuthsen.

Ansvarhavende Redaktør: O. J. Lütken.
Forretningsfører H. C. Dorph.

Trykt i N. P. Christensens Bogtrykkeri,
Næstved.